Keith Douglass

BĂTĂLIA

PENTRU

NORVEGIA

USS CARRIER 04

KEITH DOUGLASS

BÃTÃLIA PENTRU NORVEGIA

Flame out

USS CARRIER 04

Ebook v [1.0]

PROLOG

Miercuri, 4 iunie

1827 Zulu[1] - 15,27 Zone Time[2]
Intruder 507

1 Zulu – Echivalentul militar pentru GMT (Greenwich Mean Time)
2 Zone Time - ora locală

Deasupra Atlanticului de Nord

Stropi grei de ploaie împroşcau frontal carlinga avionului, acoperind zgomotul celor două turboreactoare Pratt and Whitney ale avionului de intercepţie şi atac Intruder A-6E. Ştergătoarele împrăştiau apa de pe cupolă şi parbriz, dar vizibilitatea nu era bună. Nu era bună deloc.

— Sfârşitul perfect al unei misiuni perfecte ! spuse cu voce tare Bannon.

Şi avea dreptate. Escadrila Intruder de pe portavionul american *USS*[3] *Thomas Jefferson* exersase atacuri antinavă asupra fregatei *Gridley* timp de vreo două ore, până când înrăutăţirea condiţiilor atmosferice nu a mai permis continuarea exerciţiului. Bannon încercase să ignore condiţiile atmosferice, dar, de fiecare dată, bărbatul voinic de lângă el, care ocupa poziţia navigator-bombardier, găsea câte o chichiţă în felul cum stăpânea avionul, şi de fiecare dată Intruder-ul 507 sfârşise prin a nu nimeri ţinta. Se simţea din nou boboc la şcoala din Pensacola[4].

Şi ca un făcut, deasupra punţii portavionului, vremea devenise şi mai rea; atât cât să împiedice aterizarea. Aceasta deveni şi mai dificilă când, după două încercări ratate, locotenentul comandant Anderson le semnaliză să se îndepărteze. Acum se îndepărtase mai mult decât ar fi vrut şi de vreo zece minute începuse să-l sâcâie nivelul scăzut al combustibilului. În mod normal ar fi făcut plinul de la avionul cisternă KA-6D, dar nu voia să provoace un alt comentariu sarcastic din partea celui de lângă el. Regreta că nu ceruse realimentarea la „Texaco”.

— Fii atent la unghiul de coborâre, puştiule ! mormăi comandantul Isaac Greene.

Era al doilea ca importanţă în conducerea Air Wing de pe portavion. Era un tip sincer, iute din fire, care-i judeca destul de aspru pe subordonaţi. „Jolly[5] Greene”, cum îl porecliseră

---

3 USS – United States Ship – Navă (militară) a Statelor Unite (ale Americii) - prefix la numele navelor militare americane

4 Bază navală americană, Şcoală superioară de aviaţie a U.S.Navy (similar „Top Gun” Miramar-California)

5 Tradus ca „*Veselul* Greene” în varianta română. De fapt, personajul este descris ca fiind destul de ursuz, deloc iubit de subordonaţi (care i-au şi dat

subordonaţii, era un erou adevărat, o legendă vie la bordul lui *Jefferson*. Îşi câştigase dreptul de a-i critica pe mai tinerii lui colegi de pilotaj, aviatori lipsiţi de o prea mare experienţă, prin numeroasele aventuri prin care trecuse. Cu doi ani în urmă, în calitate de CO[6] al escadrilei VA-89, Death Dealers[7], Greene condusese faimoasa Alpha Strikes de pe portavion, care se afla pe atunci în Oceanul Pacific, în raiduri deasupra Coreei de Nord, Thailandei şi Indiei, înainte de a fi numit în postul de adjunct CAG[8].

— Şi spune-ţi părerile după aterizare, mai adăugă Greene.

Acum Bannon făcea parte din escadrila VA-89, şi cum Greene manifesta un interes deosebit pentru această escadrilă, era mereu înclinat să-i certe pe toţi piloţii de aici. Uneori părea că adjunctul CAG ţinea cu orice preţ să facă din viaţa lui Bannon un iad. Bannon se enervă. Încercă să-şi păstreze calmul, dar nu reuşi.

— Aye, aye, sir ![9] răspunse el.

Se strădui să corecteze unghiul de apropiere, dar se părea că nu se străduia destul. Ploaia care îi biciuia nervii, norii negrii şi grei, enervarea pricinuită de exerciţiul lung şi fără nici un rezultat, toate se adunaseră şi-i slăbiseră încrederea în sine. Îi aruncă o privire rapidă lui Greene, dar comandantul nu părea să-şi dea seama de starea lui.

— Vreau să văd o îmbunătăţire cât de cât în zborul tău ca să mă declar satisfăcut, puştiule ! Intruder-ul e un aparat de mare precizie, iar tu îl conduci de parcă ar fi un amărât de camion !

— Intruder cinci-zero-şapte ! se auzi apelul radio. LSO[10] adusese deja pe punte jumătate din escadrilă şi se pregătea

---

porecla). De adăugat amănuntul semnificativ că, în US Navy, costumul de zbor al piloților este verde. Cred că porecla provine din **slang** (argou, jargon) - *Jolly Green Giant : A big dick with a green condom on*. Deci, aproximativ: *Sulache*. Dar poate că traducătoarea s-a gândit la slang-ul românesc: „*mică și veselă*".

6 CO - officer comanding - comandant

7 Neguțătorii de Moarte.

8 CAG – Comander Air Group – Comandantul Grupului de Aviație ambarcat pe un portavion

9 Formulă clasică de confirmare a primirii ordinului utilizată în Marina anglo-americană - *Am înţeles, domnule* !

10 LSO - landing signals officer - ofițerul responsabil cu aterizarea (U.S.Navy)

acum să-l dirijeze şi pe el. În linie, uşor spre dreapta. Trei sferturi de milă[11]. Call the ball[12] ! (Cere „mingea”)

Bannon se concentră încercând să distingă ceva, orice, prin burniţa cenuşie care făcea cerul una cu marea. Silueta portavionului se pierdea în ceaţă. Cum dracu se aşteptau să vadă ceva ? Nu-i foloseau la nimic nici lentilele Fresnel care ar fi trebuit să-l ajute să se ghideze în apropierea punţii. În cele din urmă reuşi să zărească ceva.

— Aici Intruder cinci-zero-şapte ! raportă el prin radio. Zero virgulă nouă ! îi mai rămăseseră doar nouă sute de livre[13] de combustibil. Trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru o nouă încercare.

— Poziţia ? întrebă locotenentul LSO. Cei mai buni locotenenţi LSO erau cei care nu dădeau prea multe instrucţiuni când aduceau un avion pe punte. Locotenentul George „Hacker”[14] Hackenberg, era unul dintre ei.

Dar Greene, de pe locul de alături, avea aceeaşi dorinţă nesecată de a împărţi sfaturi şi critici:

— Hey, puştiule, unghiul e greşit. Trage-l mai sus de nas, pentru numele lui Dumnezeu ! Şi hăţurile mai sus !

Bannon scrâşni din dinţi şi încercă să-şi corecteze poziţia. Cobora prea abrupt.

— Nasul sus ! spuse LSO. Nasul sus !

Reflexele răspundeau prea încet. Fu cuprins de panică. Se lăsă pe spate... pe spate... Deasupra, luminile roşii din jurul lentilelor Fresnel se aprinseră deodată, în timp ce LSO îi striga în urechi:

— Îndepărtează-te ! Îndepărtează-te !

Continuă să apese pedalele până când roţile atinseră pista. Intruder-ul se ridică iarăşi, dar prea încet... Ceva nu era în regulă. Nu ştia ce, dar nu mai putea stăpâni aparatul.

Roţile atinseră din nou pista. Intruder-ul zvâcni răsucindu-se, cu o mişcare nefirească. Bannon încercă să-i oprească

---

11 milă marină – 1852 m

12 Call the ball – (în argoul celor de pe portavioane) luminile după care se reglează unghiul de aterizare (meatball-chifteaua, sau prescurtat, ball-mingea)

13 1 livră – 453,6 g

14 Hacker – pe lângă sensul arhicunoscut, în slang înseamnă şi: *Someone who's kicking your ass – Unu’ care te ia în şuturi*

deraparea, dar aparatul îşi continua alunecarea, scăpat de sub control, traversând pista udată de ploaie. În faţă se profilau siluetele unor avioane parcate.

— Eject[15] ! Eject ! strigă el şi mâna i se strânse convulsiv pe manşă. Cupola explodă şi scaunul ţâşni în sus, unde începu să se rostogolească deasupra portavionului. Apoi i se deschise paraşuta. Tocmai la timp pentru a vedea cum Intruder-ul se ciocnea pe pistă de un Tomcat[16] şi exploda.

Flăcările care ţâşneau de pe pistă înroşiră cerul înnorat, iar zgomotul exploziei fu asurzitor. Bannon se ghemui instinctiv... Îşi scutură capul pentru a goni ţârâitul care-i chinuia urechile. I se păru că alarma începuse să sune pe pista de aterizare. Ca prin ceaţă, observă o paraşută plutind pe apă, dedesubtul lui. Deci Jolly Greene părăsise avionul. Probabil că e negru de supărare. Un erou ca el să stea agăţat de paraşută, bălăbănindu-se în suspante deasupra oceanului !

Nu se mai gândi la asta.

Nu ştia cât timp trecuse, dar se trezi întins pe punte. Doi sanitari îl aşezau pe o targă. Prin valurile de ameţeală auzea trosnetul flăcărilor şi strigătele celor de la Damage Control (Controlul Avariilor) luptând cu focul. Şi mai puternic ca toate se auzea zgomotul rotoarelor elicopterului de salvare.

Tocmai îl legau de brancardă, când, faţa îngrijorată a lui Hackenberg apăru alături de cele ale personalului medical.

— Cum se simte ? întrebă locotenentul.

— Se pare că e puţin zdruncinat ! răspunse unul dintre ei, legând cureaua peste pieptul lui Bannon.

— Şi comandantul Greene, unde-i ?

Celălalt dădu din cap:

— Îmi pare rău, elicopterul de salvare nu l-a găsit. S-a înecat înainte de a putea ajunge la el. Regret...

Bannon se smuci. Nu, nu era posibil ! Nu era drept !... Cum de el mai era în viaţă când Jolly Greene murise ?

— Staţi liniştit, domnule ! Uşor ! Totul va fi bine ! îi spuse unul dintre sanitari.

Dar Bannon ştia mai bine. Comandantul Greene era mort... şi asta din vina lui. Numai din vina lui...

Întunericul îl învălui.

---

15 Eject – Catapultează-te !

16 F-14 Tomcat – avion de vânătoare biloc, bimotor, în dotarea U.S. Navy

CAPITOLUL 1

Luni, 9 iunie, 1997

2234 Zulu - 20,34 Zone Time
Tomcat 109, Mercury Flight[17]
Deasupra Atlanticului de Nord

— Mercury Leader[18] ! Aici Mercury doi ! Degajez !

Commander[19]-ul Matthew „Tombstone”[20] Magruder, verifică nivelul combustibilului şi micşoră viteza.

— Recepţionat ! răspunse el încercând să-şi ascundă enervarea din voce. Sper să-mi lăsaţi şi mie ceva !

În radio îl auzi pe locotenentul Gary „Kos” Koslosky, chicotind:

— N-ai grijă commander, nu-mi place să beau de unul singur !

Tonul nepăsător al tânărului pilot îl făcu pe Magruder să se încrunte. Avionul lui mai avea doar o mie de livre de combustibil, care nu-i permitea să zboare mai mult de cincisprezece minute. Aici, în mijlocul Atlanticului de Nord, la o sută cincizeci de mile de puntea portavionului, nu se găsea nici un loc unde Tomcat-ul ar fi putut să aterizeze. Lui Tombstone nu-i plăcea să glumească cu un lucru atât de serios.

---

17 Zborul Mercury

18 Comandantul/conducătorul formației de zbor/patrulei

19 Grad militar în US Navy, de clasă O-5 – echivalent locotenent-colonel

20 Tradus *Cavou* în varianta română. De fapt, este o trimitere la numele orașului texan Tombstone din perioada *wild west,* respectiv la celebrul pistolar/justițiar Wyatt Earp, fost șerif al acestui oraș. Porecla dată pilotului își are sens în duelul de numai 30 secunde de la *OK Corral*, în urma căruia, lui W. Earp i-a rămas reputația de "toughest and deadliest gunman of his day" – cel mai bun pistolar al vremii. Luptele aeriene – *dogfight* – sunt scurte, ucigătoare, duse 1 la 1, și cel mai bun învinge, ca în duelurile pistolarilor *western*

— Mercury Leader ! Aici Darkstar[21] ! se auzi vocea pilotului de pe avionul-cisternă. Mercury doi s-a desprins. Apropiaţi-vă !

Tombstone întinse sonda de alimentare şi puse avionul în poziţie. KA-6D se contura deasupra, o siluetă întunecată pe cerul înstelat al nopţii. În spatele avionului-cisternă atârna un furtun de vreo cincizeci de picioare[22] terminat cu un „coș" conic - gura de alimentare - aproape invizibil, cu excepţia micii constelaţii circulare de lumini care se stingeau şi se aprindeau continuu, indicând gura de cuplare. În curenţii de aer, furtunul se legăna dintr-o parte în alta, făcând dificilă fixarea sondei în mica ţintă.

Tomcat-ul se ridică uşor, în timp ce Tombstone manevra gazul, manşa şi pedalele palonierului, ca să apropie aparatul. Aceasta era una din cele mai solicitante manevre pe care un pilot trebuia să le stăpânească, şi erau aproape doi ani de când Magruder nu mai executase o realimentare în aer. Întunericul, oboseala, curenţii de aer, toate îi puneau la încercare îndemânarea pe care nu şi-o mai exersase de foarte mult timp.

Îşi dădea seama că ofiţerul RIO[23] care îl însoţea, locotenentul Nicholas „Saint" Whitman, nu avea să-i fie de prea mare folos în această seară. Whitman era tânăr, fără experienţă, un boboc de ofiţer din grupul de rezervă. De când Tomcat-ul se ridicase în aer de pe pista bazei navale Oceana, cu câteva ore în urmă, nu scosese mai mult de două vorbe. Şi chiar dacă ar rupe tăcerea acum, Tombstone tot nu se putea baza pe judecata tânărului ofiţer.

Pe sub masca de oxigen, Tombstone îşi muşcă buzele. Sonda se apropia încet de cuplaj. Totul părea să meargă bine... bine... În ultima secundă cuplajul se mişcă în sus cam un picior şi vârful sondei Tomcat-ului se prinse de el în poziţia ora nouă[24]. „Coșul" se înclină pe o parte şi apoi alunecă uşor, pierzându-se în întuneric.

Reduse gazul şi începu să se retragă cu grijă din zona avionului-cisternă, conştient cu toată fiinţa sa de pericolul la care „coșul" nevăzut îl expunea. Felul în care se mişca cuplajul

---

21 Steaua Întunecată

22 1 picior = 30,479 centimetri.

23 RIO - Radar Intercept Officer - Ofiţerul cu interceptarea radar

24 Poziția se indică conform orelor de pe cadranul de ceas – ora 9 = la stânga

tubului de alimentare era înşelător. „Coşul” acela învelit în plasă de oţel, care atârna atât de greu şi se mişca cu o viteză de trei sute de noduri[25], nu era un lucru cu care să te joci.

Dacă, cu greutatea lui de o sută de livre, ar lovi cupola Tomcat-ului, plexiglasul s-ar fărâmiţa şi Magruder n-avea nici un chef să se expună la o scădere bruscă a presiunii din carlingă la cincisprezece mii de picioare altitudine. Să pilotezi atât de aproape de un alt avion, în puterea nopţii, însemna, practic, să te laşi în voia sorţii. Văzuse odată un pilot care îşi pierduse viaţa într-un accident de realimentare, ciocnindu-şi avionul de avionul-cisternă în primele momente de panică după ce se deschisese cupola.

Tombstone lăsă să-i scape un oftat şi stabiliză Tomcat-ul pentru încă o încercare de apropiere. Acum nu mai vedea coşul; era invizibil în noapte, în ciuda luminilor de poziţie. Îţi trebuia ceva experienţă şi antrenament ca să te apropii pe întuneric de el. Se hotărî să mai încerce o dată.

Zări luminile în stânga Tomcat-ului. Viră urcând şi încercând să-şi fixeze sonda. Când se poziţionă corespunzător pe direcţie, lăsă Tomcat-ul să lunece uşor înainte. Cuplajul trecu în dreapta cupolei şi se cutremură uşor când sonda pătrunse înăuntru. Magruder ar fi strigat de bucurie, dar nu era momentul să-şi disperseze atenţia. Procesul de acroşare era doar începutul operaţiei de realimentare, şi mai erau încă o mulţime de lucruri care ar fi putut să nu meargă cum trebuie.

Din carlingă se vedea furtunul marcat cu dungi galbene din trei în trei picioare. Procedura corectă prevedea să deschidă supapa şi să împingă furtunul înainte prin linia de alimentare, vreo două dungi, ceea ce ar fi poziţionat botul Tomcat-ului cam vreo zece picioare mai în faţă, sub burta umflată a navei de alimentare. O pompă de la bordul lui KA-6D urma să se amorseze automat când tancul declanşa sistemul de pompare şi combustibilul începea să curgă.

Tombstone avansă avionul până când cele două benzi dispărură. Privi în sus, spre tanc, la rezervorul din burta avionului-cisternă. De o parte şi de alta a rezervorului erau montate două lumini: una roşie şi una verde. Când pompele funcţionau, se aprindea lumina verde, dar acum, Magruder

---

25 1 nod = viteza de 1 milă marină (1852 m)/oră

vedea doar lumina roşie, care îi spunea că pompele nu funcţionau.

— Darkstar ! Aici Mercury Leader ! Am tot lumină roşie ! raportă el.

— Recepţionat, Mercury Leader ! răspunse pilotul avionului-cisternă. Încearcă să deschizi mai tare supapa. Poate asta-i chestia care nu merge.

— Recepţionat, Darkstar ! Tombstone acţionă supapa. Simţea cum i se scurge sudoarea pe frunte. Era extrem de greu să ţii Tomcat-ul fixat pe poziţie, iar tensiunea creată de nefuncţionarea pompelor, încorda şi mai mult situaţia. Cea de a treia dungă dispăru, dar lumina roşie era tot aprinsă.

— Nici acum, Darkstar ! spuse Tombstone.

— Recepţionat, Mercury Leader. Retrage-te şi o luăm de la începui.

Tomcat-ul se desprinse din nou de avionul-cisternă şi se îndreptă pentru o nouă încercare. Tombstone privi tabloul de bord. Încă şapte sute de livre. Dacă realimentarea nu reuşea, nu mai exista nici o cale ca Tomcat-ul să ajungă pe portavionul *Thomas Jefferson*, pentru o aterizare sigură. Fără carburant motoarele se vor opri şi va trebui să se descotorosească de avion. Nu-i surâdea deloc ideea unei catapultări în noapte deasupra apelor reci şi învolburate ale Atlanticului, atât de departe de portavion. Unui elicopter de salvare i-ar trebui ore întregi să găsească echipajul Tomcat-ului... Asta în cazul în care l-ar găsi.

— Ce ne facem dacă nu putem realimenta, domnule Magruder ? întrebă deodată Whitman.

Părea speriat. Cel puţin la fel de speriat ca şi Tombstone.

Înainte de a apuca să-i răspundă, pilotul de pe avionul-cisternă se interpuse pe circuit:

— Mai încearcă, Mercury Leader. Noi suntem gata.

Aruncă o nouă privire spre indicatorul de combustibil, în timp ce deschidea gazul. Şase sute de livre, acum ! Din întuneric, tancul apăru mult mai în dreapta decât crezuse el. Tombstone trase de manşă şi avansă sonda.

— Mercury Leader, aici Mercury doi ! îl chemă Koslosky. N-ai terminat de alimentat ?

— Negativ ! răspunse Magruder şi se trase înapoi înjurând printre dinţi. Apelul tânărului pilot îl făcu să-şi revină. Acum trebuia să se retragă, altfel risca să se izbească de tanc.

— Puştiule, ajută-mă să urmăresc porcăria asta ! îi spuse lui Whitman. Acum chiar şi ochii unui boboc erau de folos. Când un pilot începe să acorde mai multă atenţie ţintei decât comenzilor, e foarte uşor să rateze.

— Înţeles, domnule ! spuse Saint. Pare în regulă acum...

Tomcat-ul alunecă uşor înainte. Un zgomot înfundat anunţă o conectare reuşită şi furtunul undui într-un val perfect la contact. Tombstone mări gazul şi împinse furtunul înainte, cu ochii pe cele două lumini de pe rezervor. Lumina era tot roşie.

— Darkstar, verdele nu apare !

— Îmi pare rău, Mercury Leader ! Blestemat lucru este şi Tango Uniform[26] ! spuse pilotul avionului-cisternă. Aceasta însemna în jargonul piloţilor: defect. Apoi adăugă: suntem cam departe de *Big J*[27]. Retrage-te, eu mă îndrept spre dreapta şi încercăm din nou.

— Negativ ! Negativ ! răspunse nervos Tombstone. I-ar fi luat două minute să se întoarcă, poate chiar mai mult, şi avea doar patru sute de livre de combustibil. N-avea de gând să irosească timpul preţios numai ca avionul-cisternă să se întoarcă liniştit spre casă. Nu, când fiecare minut îl aducea tot mai aproape de izbucnirea focului.

— Să încercăm încă o dată, Darkstar.

— Mercury Leader ! Mercury Leader ! Aici Domino !

Vocea venea de la Air Ops[28] de pe *Jefferson* şi părea îngrijorată. Ori cei de pe portavion supravegheaseră convorbirile radio, ori cei de pe Darkstar îi anunţaseră că Magruder ceruse o nouă încercare. Vocea reluă:

— Raportează nivelul combustibilului ! Terminat !

Răspunse în timp ce se retrăgea de lângă tanc şi îl urmărea cum dispare în întuneric:

— Virgulă trei !

I se umeziseră palmele. Cuplajul reapăruse deasupra şi el porni încă o dată înainte. Ştia că era ultima lui şansă.

---

26 Tango Uniform (TU) - în jargon militar = *Tits Up* – defecțiune :))

27 USS Thomas Jefferson

28 Operaţiunile Aeriene

— Mercury Leader, aici Domino ! Îţi recomandăm să te întorci acum. Nu vrem să aibă loc o explozie aşa de aproape de Kilo Alpha[29] ! Terminat !

Tombstone scrâşni din dinţi, dar nu răspunse. Nu avea de gând să se dea bătut. Sonda se agăţă şi împinse furtunul. Trecu de prima linie... de a doua... nici o lumină verde. Magruder şi înjură cu sete legile lui Murphy, gremliniii[30] şi echipele de tehnicieni de la întreţinere ! Deschise supapa şi mai tare. O altă dungă dispăru... şi încă una...

Cupola Tomcat-ului se afla doar la câţiva metri sub burta avionului-cisternă, atât de aproape încât Tombstone putea vedea, deşi era întuneric, niturile fuselajului.

— Darkstar, *i-o bag toată* ! anunţă el. Nu te mişca şi menţine altitudinea.

— Recepţionat, Mercury Leader. Noroc, şi fie ca *Forţa să fie cu tine* !

Tombstone ştia că dincolo de aerul detaşat, celălalt pilot era la fel de îngrijorat ca şi el. Tomcat-ul înaintă... *fir'ar mă-sa*... şi lumina verde apăru.

— Asta e ! strigă Tombstone de bucurie.

Simţea cum creşte greutatea avionului în timp ce combustibilul curgea în rezervoare. Tomcat-ul se lăsă uşor pe spate, dar Magruder îl stăpâni. Nu avea de unde să ştie dacă pompa ar mai funcţiona dacă ar lăsa avionul să revină spre poziţia lui normală, şi nu avea de gând să reia această manevră.

— Mercury Leader, aici Darkstar ! Ai obţinut ceva ? Terminat.

— Afirmativ, Darkstar ! răspunse Tombstone.

---

29 KA-6D avionul-cisternă

30 „Gremlin e un spiriduş. Nimeni nu ştie precis unde locuieşte. Unul spune că sub capota motorului din dreapta, altul l-a văzut ieşind din cutia de cartuşe. Gremlin e peste tot, nu-i scapă nimic. Gremlin însă e un spiriduş rău. Pe unde poate, face rău. Înfundă radiatoarele, găureşte rezervoarele, taie cablurile antenelor. Mai ales printre aparatele tabloului de bord îşi face de cap, asta îl distrează grozav. Când oracolul nostru din Delfi, meteorologul, prevede timp urât, nu se mai poate rezista cu Gremlin. Acum ţopăie pe aripă, şi pe unde trece rămân urme de gheaţă, acum bate în bobina receptorului şi face imposibilă recepţia în timpul aterizării pe ceaţă. Cine-l va prinde odată pe Gremlin şi-l va băga într-un sac, va face mult, foarte mult, pentru aviatori..."

(fragment din *Cavalerii cerului - Filip Jánský*)

Văzu indicatorul urcând deasupra diviziunii care marca două sute de livre. Fusese al dracului de greu... Se concentră să menţină Tomcat-ul nemişcat, în timp ce carburantul era pompat în rezervoare. Deşi poziţia Tomcat-ului era periculos de apropiată de avionul-cisternă, Tombstone îl menţinea cu încordare. Rămase în această poziţie până când avu trei mii cinci sute de livre, apoi chemă din nou avionul-cisternă:

— Darkstar, aici Mercury Leader. Mă desprind. Mulţumesc pentru ajutor.

Pilotul de pe avionul-cisternă chicoti:

— Mi-a părut bine să te ajut. Regret necazul ! După o pauză mai lungă reluă: Aproape că uitasem. Chiar înainte de decolare, băieţii din escadrila Viperele m-au rugat să-ţi transmit un mesaj: Bun venit acasă !

2257 Zulu - 20,57 Zone Time
Air Ops, *USS Thomas Jefferson*,
Atlanticul de Nord

Insulă făcută de om, departe de orice ţărm, portavionul american *Thomas Jefferson* CVN[31]-74, brăzda apele întunecate şi reci ale Atlanticului de Nord, spre nord-nord-est, cu viteza de treizeci de noduri. Cel mai nou superportavion nuclear al SUA, ca şi celelalte nave din clasa *Nimitz*, era una din cele mai puternice nave de război care au navigat pe oceanele lumii. Avea o lungime de peste o mie de picioare, şi o pistă de zbor de patru acri[32] şi jumătate. Nava dispunea de un vast spaţiu de cazare pentru mai mult de cinci mii cinci sute de ofiţeri şi soldaţi, care o considerau casa lor. Portavionul era inima Grupului 14 de Luptă, care cuprindea şapte nave de război şi o Air Wing de peste 90 de avioane de interceptare şi vânătoare. *Jefferson* avea o forţă, o putere şi o mobilitate incredibile.

Stând în fundul camerei de sticlă rezervată Operaţiunilor Aeriene, numită în mod obişnuit Primary Flight Control, sau în jargonul de pe portavion Pri-Fly, căpitanul Joseph Stramaglia nu putea să nu se gândească la limitele acestei puteri.

---

31 CVN - nuclear-powered aircraft carrier–portavion cu propulsie nucleară

32 1 acru – 2046,7838 m^2

În seara aceea hotărâse să supravegheze operaţiunile de zbor din Pri-Fly, şi ajunsese chiar în momentul în care avioanele care veneau de pe Oceania NAS[33] se intersectau cu Darkstar. Avionul-cisternă KA-6D, decolase de pe *Jefferson*, pentru a realimenta cu combustibil aparatele care aveau nevoie, după un zbor de aproape o mie nouă sute de mile. Cam asta era limita unui F-14 şi Zborul Mercury se afla încă la o sută cincizeci de mile depărtare de raiul salvator al portavionului. Stramaglia ascultase toată discuţia dintre piloţi în timpul alimentării şi se simţise la fel de neputincios ca şi ceilalţi oameni din Pri-Fly. Nu era loc pentru greşeli în astfel de operaţiuni dificile.

Când undele radio purtară strigătul de triumf al comandantului Magruder, un val de bucurie invadă postul de control. Stramaglia sorbi îndelung din cana de cafea pentru a-şi ascunde zâmbetul. Credea cu fermitate că aparenţele trebuiesc păstrate, şi nu şi-ar fi permis ca ceilalţi oameni din micul şi aglomeratul centru de control să observe cât de uşurat a fost când Mercury Leader a reuşit realimentarea.

Air Boss (şeful aviaţiei) de pe *Jefferson*, comandantul Jack Monroe, nu avea astfel de probleme şi nu simţea nevoia să-şi ascundă sentimentele:

— Al dracului Stoney Magruder ăsta ! Se întoarce ! Acum e mult mai bine decât pe vremea când era pe jumătate mort, cu curcanul[34] ciuruit, iar ofiţerul său RIO sângera din plin pe locul din spate ! E dat dracului !

Stramaglia ştia că Monroe fusese adjunctul şefului cu aviaţia la ultima desfăşurare de forţe a lui *Jefferson*. Era unul din veteranii de pe *Jeff*. Fusese în Coreea de Nord şi în Oceanul Indian la bordul portavionului, şi era evident că împărtăşea şi el admiraţia echipajului navei pentru commander-ul Magruder, care devenise celebru din cauza rolului pe care îl jucase în acele operaţiuni.

Stramaglia suflă în cafea. Îl cunoscuse pe Magruder cu mult înainte ca băieţaşul să ucidă pentru prima dată... şi entuziasmul oamenilor de genul lui Monroe îl călcase întotdeauna pe nervi. Nu că ar fi avut ceva împotriva lui Magruder ca persoană, dar nu credea că portavionul era locul potrivit pentru venerarea eroului perfect.

---

33 Naval air station – baza a aviației ambarcate

34 Turkey (curcan) – porecla dată avioanelor F-14 Tomcat

Un tânăr care supraveghea monitorul exclamă:

— CAG ! Tango doi-cinci raportează că a depistat din nou Ursul[35] rusesc. E încă în apropierea noastră. Plafon cinci - cincizeci, viteza cinci sute de noduri. Acelaşi curs ca înainte.

Stramaglia puse cana de cafea pe masă şi spuse:

— Comandant Monroe, dacă s-au terminat felicitările, cred că e timpul să trimitem două avioane Alert[36]. Şi asta chiar acum, te rog !

Zâmbetul lui Monroe se topi ca prin farmec.

— Aţi auzit ordinul ! spuse el aspru. La treabă, oameni buni !

Stramaglia se întoarse, ignorând zgomotul făcut de personalul lui Monroe, care transmitea ordine şi instrucţiuni pe pista de zbor. Ştia că-şi câştigase reputaţia unui afurisit fără inimă, dar acesta era rolul pe care era pregătit să-l joace, dacă aceasta garanta că Air Wing 20 va fi tot timpul gata pentru a-şi face datoria. Depăşiseră problema realimentării, în care era gata-gata să se piardă un avion din Zborul Mercury, dar mai erau şi altele care vor ţine treaz echipajul portavionului în această noapte. De exemplu bombardierul rusesc pe care îl depistaseră cu vreo câteva ore în urmă.

Era de datoria lui Monroe, ca Air Boss, să dirijeze operaţiunile de pe pista de zbor, dar Stramaglia avea obligaţii şi mai mari. El era CAG, comandantul Air Wing-20 ambarcată pe portavion, care cuprindea peste nouăzeci de aparate de zbor, ce constituiau, în ultimă instanţă, forţa lui *Jefferson*. Era responsabil pentru tot ceea ce se întâmpla în aer pe o rază de sute de mile în jurul Grupului 14 de Luptă, inclusiv pentru problemele ivite în timpul realimentării, sau apariţia aparatelor de zbor ruseşti.

Şi cum tensiunea dintre Statele Unite ale Americii şi Rusia crescuse mai mult ca niciodată, mai mult chiar decât în vremea Războiului Rece, Joseph Stramaglia îşi lua în serios responsabilităţile. De aceea se afla el în această seară în Pri-Fly. Când băieţii lui zburau, nu putea nici să doarmă, nici să se uite prin hârtii. Dacă nu era sus cu ei, se afla cu siguranţă undeva la Pri-Fly pentru a fi pregătit în caz că intervine ceva neprevăzut.

---

35 Tupolev Tu-95/20 – bombardier strategic rusesc, purtător de rachete, turbopropulsat, numit în cod NATO Bear (ursul)

36 Alert – avioane aflate în stare de alarmă, gata să decoleze imediat (decolarea descrisă în capitolul următor este doar una normală nicidecum la nivel de alarmă - *Alert*)

În ciuda atitudinii pe care o afişa, Stramaglia era mândru că făcea parte din echipajul portavionului. *Jefferson* participase la mai multe misiuni de luptă decât oricare altă navă, începând de pe vremea vestitei operaţiuni Desert Storm (Furtună în Deşert), şi avea reputaţia de a fi la înălţimea aşteptărilor. Cu toţii îi spuneau *Big J*.

Această nouă operaţiune părea să fie ceva mai puţin periculoasă decât faimosul tur prin Pacific de acum doi ani. Stramaglia auzise acum câteva zile doi marinari numind portavionul „*Big Jinx*[37]”, după accidentul care făcuse să se prăbuşească peste bord patru oameni şi să piardă alţi patru, inclusiv adjunctul CAG al lui Stramaglia. Necazul prin care trecuse Magruder părea să confirme noul epitet. Şi mai era şi acel Urs cu care trebuia să dea ochii.

Stramaglia luă din nou cana de cafea, dar nu bău din ea. Se uita la lichidul negru de parcă ar fi vrut să ghicească viitorul în vălurelele din cană.

37 Jinx – piază-rea, cobe

CAPITOLUL 2

2300 Zulu - 21,00 Zone Time
Tomcat 204,
Flight deck[38], *USS Thomas Jefferson*
Atlanticul de Nord

— Pregătiţi-vă pentru lansare ! Alert ! Pregătiţi-vă pentru lansare ! se auzi ordinul în megafoane.

— Suntem gata ! Locotenentul Edward Everett „Batman”[39] Wayne, puse revista deoparte, îşi verifică cu atenţie şireturile de la ghete, şi se ridică.

Locotenentul Terry Powers era deja în picioare, trăgându-şi fermoarul de la vesta grea de salvare şi punându-şi nerăbdător casca.

— În sfârşit, acțiune ! spuse el emoţionat.

Lui Batman i se păru că observă o undă de nervozitate în vocea lui. Powers nu se afla de prea mult timp pe portavion, şi era o mare diferenţă între zborurile de antrenament din Statele Unite şi adevăratele operaţiuni blue-water[40] dirijate de pe portavion.

— Să ai grijă, puştiule, îl atenţionă el. Creşti gazul şi menţii plafonul.

Powers îl privi descumpănit:

— Poftim ?

— *Alert* înseamnă că ne vor catapulta[41], continuă Wayne. Dar asta nu înseamnă să ne aruncăm ca orbii. Să nu uiţi măsurile de siguranţă, altfel ai să ratezi o carieră promiţătoare, chiar înainte de a o începe. Apoi arătând spre picioarele locotenentului, adăugă: leagă-ţi mai bine şireturile. Dacă va fi nevoie să ne ejectăm, cred că n-ai dori să rămâi agăţat de carlingă.

---

38 Pista (puntea) de zbor a portavionului

39 Tradus *Liliacul* în varianta românească. De fapt, este o referire la celebrul personaj de benzi desenate/film. Din aceeaşi categorie cu Superman, Captain America, etc., deci *un tip formidabil*

40 apă albastră – adică în largul oceanului – în condiții reale de luptă

41 De fapt, toate decolările de pe portavion se fac prin catapultare, nu numai cele cu status „Alarmă” (evident, cu excepția elicopterelor)

— Aye, aye, sir ! spuse Powers uitându-se timid la el. Apoi, în timp ce se apleca să-şi lege şireturile, adăugă: să ştiţi că e doar din cauza emoţiei, domnule.

— Reţine două lucruri, Tyrone ! îi spuse Batman. Mai întâi de toate las-o mai moale cu „domnule”. Parcă ai fi un mieluşel care nu găseşte drumul înapoi spre stână. Între noi aviatorii, eu sunt Batman. Ai înţeles ?

— Da, domnule... adică Batman !

— În al doilea rând, linişteşte-te puţin. Uită-te la Malibu ! şi arătă spre locotenentul RIO Kenneth „Malibu” Blake, din cauza pasiunii sale pentru surfing, şi a înfăţişării sale frumoase. E aşa de rece, că ţinem berea numai la el.

Malibu zâmbi nepăsător.

— Aşa o fi, răspunse el tărăgănat în timp ce se lăsa pe spate. Dar am şi eu un avantaj: am bere tot timpul !

În ciuda ironiei şi a tonului nepăsător, nu prea avea chef de glume. Blake era gata de plecare, cu casca sub braţ şi cu fermoarul de la costumul de zbor tras.

În camera de pregătire, cei patru piloţi din escadrila VF-95 Viper, erau uşor agitaţi.

— Haideţi să ne mişcăm ! spuse locotenentul William „Ears[42]„ Cavanaugh, care fusese desemnat să zboare împreună cu Powers în această seară, pe post de RIO. Nu se putea spune despre el că era un om răbdător. Mereu avea necazuri cu oricine nu se adapta ritmului său deosebit de viaţă.

Cei patru părăsiră camera de pregătire şi fără să alerge, dar mişcându-se iute, porniră spre pistă. Ajunseră pe pasarela de oţel de la tribordul portavionului, suspendată deasupra unei mări negre şi agitate. Batman îi urmă pe ceilalţi sus, pe scara ce ducea spre puntea largă a portavionului, mulţumit că lumina lunii făcea să strălucească puntea de oţel şi nu mai era nevoit să aprindă lanterna care-i atârna de centură. Când ajunse pe pistă, îl auzi pe Powers entuziasmându-se:

— Asta-i noaptea acţiunilor, Ears ! Mergem să prindem un Urs[43] !

---

42 Urechi (Clăpăugu’)

43 „*să prindem un urs*” & „*vânătoare de urși*” – deși se referă la bombardierul sovietic numit în cod NATO Bear (urs), de fapt, sensul este mai larg : simbolul Rusiei este Ursul (așa cum la americani este Vulturul)

Batman simţea nerăbdarea din glasul lui tânăr, şi-şi aduse aminte de prima oară când fusese într-un zbor din cele pe care Marina le numea vânătoare de Urşi. Se întâmplase în urmă cu trei ani, în timpul crizei din Coreea de Nord. Îşi mai amintea încă propriul lui entuziasm din acea zi... precum şi perdaful pe care comandantul escadrilei i-l trăsese după ce se aventurase ca un nebun, de era cât pe ce să se izbească de bombardierul rusesc pe care-l urmărea.

— Şezi blând, bobocule ! îi spuse Batman. Asta nu este o joacă. Zbori ca la carte, ne-am înţeles ?

Auzi râsul batjocoritor al lui Malibu, ca răspuns la obiceiul lui de a spune tuturor să zboare ca la carte, dar nu-l luă în seamă.

Powers se dezumflă.

— Desigur, domnule ! Ca la carte !

Începe să vorbesc ca bătrânul Tombstone, gândi Batman, făcând o grimasă. Îşi mai amintea încă de cuvintele usturătoare ale lui Matt Magruder după ce vânătoarea de Urşi de deasupra Mării Japoniei se terminase: „În echipa asta nu e loc pentru un cascador aiurit ! Suntem în plină criză ! Ultimul lucru de care avem nevoie acum, este să-i stârnim pe ruşi asupra noastră !”

Fusese un început cam dur, dar el şi Magruder ieşiseră din aventura din Coreea de Nord ca prieteni. Acum Batman era ofiţer executiv în VF95, absolvent al faimoasei şcoli a US Navy Top Gun din Miramar, California. Toată experienţa lui de până acum îl învăţase importanţa precauţiei şi a muncii în echipă. Dacă încep să semăn cu Tombstone, se gândi el, atunci chiar că am ajuns un pilot pe cinste !

Precauţie şi spirit de echipă... erau cuvintele cheie în această seară. Zborul Ursului deasupra Atlanticului nu era nimic nou. Devenise o rutină în timpul Războiului Rece şi se continuase chiar şi după ce Zidul Berlinului căzuse. Înainte, piloţii americani salutau echipajele de pe Urşi, şi chiar purtau conversaţii prin radio. Unii veterani povesteau despre întâlniri în care unii sau alţii îşi roteau politicos avionul pentru ca ceilalţi să poată face fotografii pentru cei de acasă.

De data asta lucrurile stăteau altfel. În ultimele cinci zile, trupele ruseşti se angajaseră în luptă împotriva Norvegiei; ori acest stat era un vechi aliat NATO şi un bun prieten al Statelor Unite.

Prima dată, deasupra Mării Japoniei, Batman nu dăduse prea mare atenţie situaţiei explozive din Coreea de Nord, sau felului în care vor reacţiona ruşii. Ca majoritatea oamenilor naivi, el nu se gândea la ei ca la nişte duşmani. După zilele emoţionante de la sfârşitul anului 1989, când Războiul Rece luase sfârşit, anii lungi de teamă şi de ură se preschimbaseră peste noapte în optimism şi prietenie. Cooperarea ruso-americană făcuse posibilă victoria operaţiunii Furtună în Deşert, iar eşecul puciului din august 1991 părea să marcheze sfârşitul comunismului şi începutul unei ere noi în istoria omenirii. După un an, când iarna grea şi foametea au reuşit să discrediteze total mişcarea de reformă, comuniştii şi-au asumat controlul militar asupra puterii. În aceste condiţii, se părea că ruşii nu vor mai fi în stare să ocupe un loc central în rezolvarea afacerilor lumii. Comunişti sau nu, noii conducători de la Moscova păreau dornici să coopereze cu Vestul. Numai la câteva zile de la prima sa vânătoare de Urşi, Batman se găsea zburând alături de aviatorii ruşi, pe portavionul *Kreml*, în timpul intervenţiei Naţiunilor Unite în războiul-dintre India şi Pakistan.

America era prea ocupată cu treburile sale interne, ca să ia atitudine atunci când ruşii au renunţat la înţelegerile ce recunoşteau independenţa republicilor, şi la fel de încet au reacţionat şi atunci când Norvegia a fost invadată. Dar tensiunea creştea din ce în ce mai mult. Batman înţelegea acum lecţia dată de Tombstone când s-au întors din primul raid. Criza din Norvegia adusese Rusia şi America pe picior de război, iar el nu dorea să fie scânteia care să declanşeze conflictul.

Când ajunse la avioane, alungă aceste gânduri din minte şi începu verificarea atentă a Tomcat-ului, înainte de a-i încredinţa propria viaţă. Chief[44] Bergstrom, subofiţerul cu vestă maro[45], responsabil cu întreţinerea şi verificarea aeronavei, se alătură lui Batman şi lui Malibu în timp ce înconjurau imensul avion de vânătoare. Bergstrom era un băiat bun şi Batman avea încredere în el, dar nu într-atât încât să nu se convingă singur că nu există vreo defecţiune cât de mică, care să fi scăpat personalului tehnic.

---

44 Termen ce intră în denumirea unor grade/funcţii militare

45 Pe portavion, tehnicienii de la întreținere, poartă veste de diferite culori, în funcție de specializare

Satisfăcuţi, trecură pe partea stângă a Tomcat-ului şi Bergstrom desfăcu scara carlingii.

— Noroc la vânătoare, domnule ! strigă el acoperind zgomotele de pe pistă.

Batman ridică degetul mare în sus, în semn de noroc, şi intră în carlingă. În timp ce îşi fixa legăturile cu scaunul îl auzi pe Malibu care se aşeză pe scaunul din spate.

Făcu atent verificările obligatorii de dinainte de decolare, zâmbind la gândul că devenise atât de prevăzător în ultimii trei ani. Totul se datora raidului efectuat cu Magruder, care-l învăţase că nu era nevoie de spectacol ca să fii un pilot de prima mână.

Verificarea odată terminată, Batman acţionă cu putere cele două motoare General Electric F110-GE-400, întâi pe cel din dreapta, apoi pe cel din stânga. Dădu din cap satisfăcut când le auzi zgomotul, şi cu mâna stângă apăsă puse maneta de gaze in poziția relanti. Tradiţia impunea ca, în calitate de comandant al formaţiei, să zboare pe Tomcat 202, dar acesta fusese unul dintre aparatele lovite atunci când avionul lui Bannon se zdrobise de pistă. Acest 204 nu avea înscris pe fuselaj numele lui şi al lui Malibu, dar aviatorii schimbau deseori însemnele de pe aparate. Acest Tomcat părea a fi în perfectă stare de funcționare.

Afară, echipa de la sol desfăcea legăturile care fixau avionul şi înlăturau saboţii de la roţi. Un om din echipă, pe care Batman îl identifică după luminile galbene care-l însoţeau, ca fiind îndrumătorul aparatului îi făcu câteva semnale rapide cu baghetele luminoase. Batman îi urmă instrucţiunile şi duse avionul spre catapulta numărul unu. O constelaţie de alte lumini colorate înconjura Tomcat-ul. Cei care purtau baghete albastre erau oamenii care verificau suprafaţa fuselajului Tomcat-ului, în timp ce specialiştii cu baghete roşii pregăteau rachetele aer-aer Sparrow, dirijate prin radar, precum şi rachetele Sidewinder, care urmăreau ţinta după căldura emisă. Toate stăteau acum acroşate în ghidajele lor de lansare. De fiecare dată când specialiştii treceau lumina lanternei pe la botul câte unui Sidewinder, în căştile Lui Batman se auzea un zumzet. Sistemul de receptare a căldurii era atât de sensibil, încât detecta chiar şi căldura emisă de o lanternă, semnalizându-i pilotului apropierea de o posibilă ţintă.

Un om de pe pistă se apropie în stângă avionului ridicând o tăbliţă luminată care arăta cifra 65.000, ceea ce reprezenta greutatea totală a avionului (în livre). Era vital ca presiunea aburului pentru catapultare să fie corelată cu greutatea avionului pentru a realiza o lansare sigură. În spatele Lui Batman, Malibu descrise o mişcare circulară cu lanterna în semn că greutatea fusese confirmată.

Dedesubtul avionului, un bărbat conecta barele de lansare de pe angrenajul lui F-14, la tubul pneumatic. Un alt membru al echipei tehnice verifica rezistenţa barei care împiedica avionul să scape până în momentul decolării. În spatele Tomcat-ului se ridică deflectorul în poziţie verticală. Mişcarea de pe pistă era ca un ritual complex, graţios şi complicat, fiecare mişcare având ca unic scop să lanseze avionul repede şi sigur.

Ofiţerul cu decolarea, uşor de recunoscut după luminile sale roşu şi verde, mişcă orizontal lumina verde. Batman recepţionă semnalul şi apăsă cele două manete la puterea maximă. Simţea avionul tensionat, luptându-se să scape din bara de susţinere, ca un animal sălbatic, dornic de libertate. Batman trecu prin arhicunoscutul ritual, mișcând manşa între genunchi: stânga, dreapta, înainte, înapoi[46]. Apoi verifică pedalele de direcţie. Toate funcţionau. Totul era gata.

Ofiţerul cu decolarea mişcă lumina verde în sus şi în jos, şi Batman împinse maneta până la capăt activând postcombustia. Lumina flăcărilor celor două turboreactoare scăldă pista.

— Fă-le spectacol de lumini, Malibu ! ordonă Batman.

Blake îi făcu un semn că a primit mesajul şi aprinse luminile de navigaţie ale Tomcat-ului. Acesta era semnalul pentru echipa de pe pistă şi pentru Air Boss care urmărea din Pri-Fly, că avionul este gata de decolare. Batman îşi aplecă uşor capul înainte şi se încordă, anticipând şocul produs de catapultare.

Lăsându-se într-un genunchi, ofiţerul cu decolarea atinse pista cu bagheta verde, acesta fiind semnalul „go“ către cel care supraveghea catapultarea. Acceleraţia îl împinse pe Batman pe spate, în timp ce avionul ţâşni şi se ridică de pe pistă înălţându-se spre cer.

---

46 Tradiționala verificare a comenzilor de zbor/cruce/rugăciune a piloților înainte de decolare : „Father, Son, Holly Ghost. Amen” – În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

— Hound[47] doi-zero-patru ! spuse Batman deschizând canalul radio către portavion. Decolare reuşită ! Decolare reuşită !

— Doi-zero-patru, decolare reuşită ! confirmă radioul.

Câteva minute mai târziu, al doilea Tomcat se alătură.

— Doi-unu-zero ! anunţă pilotul. Decolare reuşită !

— Hound doi-zero-patru, aici Tango doi-cinci ! interveni o voce. Ursul este la zero-trei-nouă, altitudine optsprezece. Şi acum, pe el !

Acesta era un E-2C Hawkeye[48], aparţinând lui *Jefferson*, care folosea un sofisticat echipament de detecţie pentru a depista bombardierul rusesc. De asemenea avea ca sarcină să ghideze zborul „ogarilor" trimişi să-l intercepteze. Batman forţă motoarele la puterea maximă (buster) şi viră spre stânga pentru a trece în capul formaţiei.

— Recepţionat, Tango doi-cinci ! răspunse Batman. Mă apropii de zero-trei-nouă, altitudine optsprezece, după individ. Mă urmezi Tyrone ?

— După tine, Doi-zero-patru ! răspunse vioi Powers.

Acum vocea îi suna destul de profesional. Batman se uită la avionul de alături cu ochii întredeschişi, şi-şi dădu seama că-şi dorea ca Magruder să-i fie alături, dar nu era. De data asta el, Batman, era veteranul, zburând alături de un tânăr nerăbdător care ar putea să nu înţeleagă cât de serioasă putea fi vânătoarea de Urşi. Nu era prea sigur că e potrivit pentru noul său rol.

2310 Zulu - 21,10 Zone Time
Tomcat 109, Mercury Flight
Deasupra Atlanticului de Nord

Bun venit acasă, Tombstone !

Cuvintele pilotului de pe avionul-cisternă îi reveneau în minte lui Tombstone în timp ce pilota Tomcat-ul în întuneric. Un strat de nori joşi şi subţiri îl împiedica să vadă oceanul, dar ştia că *Jefferson* şi celelalte nave ale CBG-14[49] Grupului 14 de Luptă

47 Ogarul

48 Grumman E-2 Hawkeye – avion pentru supraveghere electronică îndepărtată a spațiului aerian

49 Combat Battle Group 14 - Grupului 14 de Luptă

îl aşteptau undeva, acolo jos. Curând o să vadă din nou portavionul, o să simtă din nou pista sub picioare. Doi ani lungi gândise puţin altfel. Acum Magruder se întorcea acasă.

Se întreba cum era să fii din nou la bordul lui *Jeff*. Fusese în serviciul multor escadrile de-a lungul anilor, dar nicăieri nu se simţise ca în acea ultimă cursă la bordul portavionului în zilele fierbinţi ale confruntării din Coreea de Nord şi ale intervenţiei în războiul dintre India şi Pakistan. Ca şef al escadrilei VF-95 Vipers, Magruder zburase cu Tomcat-ul său în nenumărate misiuni, realizând un şir fără precedent de victorii în duelurile aeriene. Promovarea şi numirea lui într-un post la Pentagon devenise inevitabilă. Erau treptele normale într-o carieră aviatică. Dar asta nu-i uşurase nicidecum tranziţia.

Reflectarea Lunii pe aripa unuia din cele două avioane Intruder ale Zborului Mercury îi atrase atenţia. Era ceea ce piloţii numesc „Luna commander-ului”, destul de strălucitoare ca să-i ajute pe piloţii mai „bătrâni”, de regulă aceştia purtând deja gradul de commander, să efectueze dificilele aterizări de noapte care necesitau o mai ascuţită acuitate vizuală.

Magruder nu se gândise că el ar putea face parte din această categorie, până în această seară. Necazul cu avionul-cisternă îl făcuse dintr-o dată conştient că nu mai era pilotul spirt Top Gun care venise pe *Jefferson* cu trei ani în urmă. Trei ani pot fi o viaţă pentru un pilot de luptă.

Tot acum realiza că asta putea fi ultima lui şansă de a mai recâştiga viaţa în mijlocul piloţilor. Şi lungul drum făcut în această noapte pe deasupra oceanului îi relevă cât de mult însemnau pentru el turboreactoarele tunând şi cerul nemărginit. Reîntoarcerea pe *Jefferson* era doar o parte din ceea ce îşi dorea în această noapte. Portavionul era, desigur, deosebit, dar Magruder s-ar fi agăţat de oricare altă şansă de a evada de la Washington. Ar fi zburat oriunde pentru a-şi recâştiga acest sentiment de libertate pe care îl simţea acum.

Cei doi ani cât fusese înlănţuit de pământ nu-i diminuaseră cu nimic bucuria de a urca într-un F-14 şi de a străbate cerul. Bineînţeles că zburase deseori şi în cei doi ani, dar nu era acelaşi lucru. Una era să faci numărul minim obligatoriu de ore de zbor săptămânal, şi alta era să fii prins în programul zilnic de zbor de pe portavion. Se simţise tot timpul legat de pământ,

legat de biroul acela de la Pentagon, pe care-l ura. Fuseseră doi ani de iad... dar acum se sfârşise.

Acum se întorsese acasă, pe *Jefferson*. Ar fi fost poate cea mai fericită zi din viaţa lui, dacă numirea lui ar fi fost dictată de o altă conjunctură.

Aparent minorul conflict de graniţă dintre Norvegia şi Rusia luase proporţii, transformându-se într-un conflict armat. Cu NATO care nu lua atitudine şi cu Statele Unite care ezitau să intervină unilateral, criza era încă locală, limitată la Scandinavia, dar totul se îndrepta către o schimbare în rău, şi se părea că din nou *Jefferson* naviga în calea luptei.

Zborul Mercury avea ca scop să transbordeze avioane pe portavion, pentru a le înlocui pe cele distruse în accidentul de pe pistă survenit în urmă cu o săptămână. De regulă nu se proceda astfel decât în cazurile în care era absolută nevoie de aceste aparate.

La fel cum erau înlocuite avioanele, erau înlocuiţi şi oamenii. Acelaşi accident stupid l-a costat viaţa pe adjunctul CAG, Isaac Greene. Cineva de la Washington trebuie să se fi gândit că CVW-20[50] de pe portavion avea nevoie de un adjunct. Şi aşa l-au numit pe Tombstone în acest post. Fusese o numire rapidă, care nu-i lăsase lui Tombstone prea mult timp de gândire. Şi, de altfel, era plăcut să ştie că cineva se gândise că el ar fi capabil să facă faţă acestui post.

Oricum, s-ar fi putut să fie o nouă slujbă plictisitoare de *public relations*. Eroul de la Wonsan şi eroul luptelor din Oceanul Indian, era o piesă importantă în eşicherul politic al noului Preşedinte al Americii. Acest prim democrat care ocupa Casa Albă de la Jimmy Carter încoace, avea nevoie de orice atu, mai ales acum când ruşii apăreau din nou pe scena lumii, dornici de răzbunare.

Inima i se strânse la acest gând. Niciodată nu-i plăcuse să fie tratat ca un erou, chiar dacă, după Coreea de Nord, se obişnuise cu această idee. Dar postul de la Pentagon nu fusese decât un pretext pentru a fi la îndemâna Preşedintelui atunci când era nevoie de a apărea în public, de a depune mărturii în Congres şi de a da interviuri. El se înscrisese la Marină ca să devină pilot şi să zboare pe un avion de luptă, aşa cum zburaseră şi tatăl şi unchiul său. Birocraţia plictisitoare şi sâcâielile necesitate de

50 CVW- carrier air wing – Grupul de Aviație Ambarcat pe portavion

public relations nu constituiau scopul lui în viaţă. Un avion de luptă strălucitor şi cerul nesfârşit era tot ce-şi dorea Matthew Magruder.

Dacă cei care l-au numit pe *Jefferson* şi-au închipuit că o să revină să-şi reia munca de *PR*, se înşelau amarnic. El n-o să mai permită nimănui să-l pricopsească vreodată cu o altă muncă de rutină. Niciodată ! îşi jură el.

Lumina Lunii căzu din nou pe aripa Intruder-ului. Bombardierul glisase undeva spre dreapta ieşind din formaţie. Magruder îşi drese vocea şi spuse în microfon:

— Mercury cinci-unu-unu ! Aici Mercury Leader ! Hai să ne strângem puţin, locotenente !

Răspunsul fu ca o tresărire:

— Sorry, sir !

Încet, Intruder-ul reintră în formaţie. Fusese un zbor lung şi cei patru piloţi erau obosiţi. Acesta fusese cel mai lung zbor pe care Magruder îl făcuse în ultimii doi ani şi-şi imagină că nici ceilalţi trei nu erau mai bine antrenaţi. Fuseseră reactivaţi din rezervă. Proveneau din diverse state şi nu aveau nici pe departe practica piloţilor de pe portavioane.

Două Tomcat şi două Intruder... şi încă mai era nevoie de trei avioane. Accidentul de pe pista lui *Jefferson* produsese mari încurcături. Evident că nu asta era calea pe care şi-ar fi dorit Tombstone să fie numit pe portavion, mai ales că adjunctul pe care îl înlocuia îi era prieten de multă vreme. Comandantul Isaac „Jolly Greene” Greene, supravieţuise unei prăbuşiri în timpul operaţiunilor Wonsan şi jucase un rol cheie în Alpha Strike, care oprise războiul dintre India şi Pakistan. Poate că n-a fost prea iubit de camarazii săi, dar fusese un pilot de prima clasă şi un bun comandant de escadrilă, fiind renumit pentru forţa şi hotărârea sa. I-o luase înainte lui Magruder, atunci când acesta râvnea la postul de adjunct CAG. Dar, în ciuda propriei dezamăgiri, Magruder se bucurase că Jolly Greene fusese cel numit.

Părea de necrezut că bărbatul acela mare şi sarcastic să sfârşească într-un accident pe pistă. Supravieţuise unui ucigător foc de triplu-A[51] deasupra Wonsan-ului şi apelor îngheţate ale coastei coreene, ca să moară într-un avion (în care se afla doar ca observator, nu ca pilot) care alunecă pe o pistă udă. Scaunul

51 Triple A – acronim militar (**a**nti-**a**erian **a**rtilery) pentru artileria antiaeriană

de ejectare îl azvârlise de pe portavion, dar elicopterele SAR[52] nu l-au mai găsit nici după ore întregi de căutare.

Nu aşa ar fi vrut Magruder să se întoarcă acasă. Acum călca pe urmele celui dispărut, chiar dacă lucrul acesta îi plăcea sau nu.

Tombstone îşi alungă gândurile şi reveni la obligaţiile imediate ale noului său post, acolo unde îi era locul. Era singurul lucru care conta acum.

52 SAR - search and rescue – căutare şi salvare

CAPITOLUL 3

2325 Zulu - 21,25 Zone Time
Tomcat 109, Mercury Flight
Douăzeci de mile de *USS Thomas Jefferson*

— Mercury unu-zero-nouă ! Acum Charlie !

Tombstone confirmă ordinul primit de pe *Jefferson* de a începe apropierea finală. Ceilalţi din Zborul Mercury aterizaseră deja în siguranţă, cu toate că unul din piloţii de pe un Intruder aproape că ratase în ultimele câteva secunde. Câteva indicaţii ale ofiţerului care semnaliza aterizarea evitaseră prăbuşirea. Fusese o încercare grea.

Acel incident, care venea imediat după situaţia dramatică în care îşi făcuse alimentarea, putea pune pe gânduri un om ceva mai înclinat să creadă în prevestiri. Tombstone nu era superstiţios, dar zborul acesta începea să-i zdruncine optimismul.

Acum doar Darkstar, avionul-cisternă KA-6, care se întorsese împreună cu ei de la locul de întâlnire, mai rămăsese în aer împreună cu Tomcat-ul. O să continue să se rotească până când avionul lui Tombstone va ateriza; asta pentru eventualitatea că acesta ar mai avea nevoie să realimenteze, datorită mai multor încercări nereuşite de aterizare. Gândul la epopeea realimentării îl făcu pe Tombstone să se concentreze pentru a ateriza bine din prima.

Reduse viteza la două sute cincizeci de noduri, şi anihilă încercările computerului de bord de a extinde aripile avionului spre înainte, până la poziţia lor maximă[53].

Conturul abia schiţat al Tomcat-ului nu era vizibil în întuneric, dar Tombstone, ca majoritatea piloţilor, îşi făcea o mândrie din a reţine aripile aparatului spre spate, astfel că la coborâre avionul arăta ca un vârf de lance. Un tânăr de la Intercepţia Radar numise această poziţie „aripa gâştei“, deoarece făcea ca Tomcat-ul să semene cu o gâscă umflându-se în pene când amerizează pe lac.

---

53 F-14 Tomcat are geometrie variabilă

Verifică viteza şi unghiul de coborâre pe VDI[54] din centrul tabloului de bord. Se concentră asupra indicatoarelor în formă de cruce ale sistemului de ghidare, care indicau poziţia lui Jefferson, urmărind în acelaşi timp şi indicatoarele de viteză şi direcţia vântului. Nu-i plăcea să zboare dirijat, dar era singura posibilitate de a ateriza noaptea pe un portavion. Marea şi cerul se contopeau într-o peşteră neagră, fără contur. Fără puncte de reper, un pilot putea să-şi piardă repede orientarea, mai ales că nu putea aprecia nici distanţa, nici direcţia. Şi atunci când zbori cu aproape trei sute de mile pe oră, e de ajuns o confuzie de o clipă, ca totul să se termine cu un dezastru.

Întrucât portavionul nu era decât un punct luminos într-un ocean de întuneric, sistemul electronic de ghidare era de neînlocuit. Odată ce reuşea să fixeze cele două cruci una peste cealaltă, Tombstone trebuia să le menţină precis în această poziţie. Din fericire, Tomcat-ul îşi regla automat viteza de coborâre, permiţându-i pilotului să se concentreze asupra corectării direcţiei şi a unghiului de atac. Tomcat-ul mai făcu zece mile şi jumătate în următoarele două minute, coborând cu două mii de picioare pe minut. Magruder îşi concentră atenţia asupra ecranului şi încercă să distingă portavionul.

Când mai avea doar zece mile apăsă butonul care acţiona reductorul de turaţii şi viteza începu să se micşoreze. Cele două cruci erau centrate aproape în vârful ecranului, dar coborau uşor spre mijloc, în timp ce Tomcat-ul continua să se apropie de ţintă.

După încă trei mile începu coborârea, încă dependent de sistemul de ghidare automat. Era nevoie de experienţă ca să reuşeşti o aterizare pe timp de noapte. Trebuia să ştii precis cât să compensezi chiar şi cea mai neînsemnată deviere de la curs. Portavionul nu era o platformă stabilă, ci o ţintă mişcătoare, plonjând în vânt şi în valuri cu peste douăzeci de noduri. Şi vântul era doar unul din factorii care făceau Tomcat-ul să devieze. Corectarea devierii se făcea permanent, şi cu cât avionul se afla mai aproape de portavion, cu atât mai repede trebuia Tombstone să anticipeze comportamentul aparatului, astfel, încât să facă corecţiile la timp.

---

54 Vertical Display Indicator – ecranul central al bordului pe care sunt afișate informațiile vitale

Aceşti doi ani petrecuţi departe de viaţa pe un portavion îl cam ruginiseră, dar până la urmă reflexele îi reveniră. Om şi maşină lucrau ca o echipă perfect rodată.

— Încă două mile ! spuse controlorul de zbor de pe *Jefferson*. Stânga unu, mai jos de direcţia de alunecare !

Tombstone se corecta automat, aproape înainte de a auzi apelul prin radio. Când indicatorul mai arăta doar o milă, îşi luă ochii de pe ecran şi văzu portavionul. Era ca un dreptunghi delimitat de lumini albe şi tăiat în două de o linie albă. Luminile portocalii de la pupa marcau prezenţa cablurilor de frânare la intrarea pe pista de aterizare.

Ridică dreptunghiul indicatorului optic spre stânga luminilor albe. Acest indicator îi ajuta pe piloţi să estimeze înălţimea şi unghiul de acces, în timp ce efectuau coborârea pe pistă. La această înălţime, imaginea era încă neclară, ea urmând să se clarifice pe măsură ce avionul ar mai coborî, dar perceperea vizuală a indicatorului însemna că Magruder putea aduce Tomcat-ul jos.

— Mercury, unu-zero-nouă ! spuse prin radio. Tomcat-ul coboară ! Patru virgulă opt !

Aceste informaţii certificau celor de pe *Jefferson* cine era el, ce fel de avion pilota, că vede indicatorul şi că mai avea în rezervoare patru mii opt sute livre de combustibil.

— Vii bine ! spuse ofiţerul cu aterizarea. Pista e gata. Poziţia e bună !

Ofiţerul cu aterizarea trebuia să dea pilotului care se apropia indicaţii vizuale despre poziţia lui relativă faţă de punte. Dacă centrul celor cinci lentile Fresnel era luminat, aeronava care se apropia era bine poziţionată pe pista luminată. Dacă una din lentilele de deasupra era aprinsă, însemna că era prea sus, şi era prea jos, dacă una din lentilele de dedesubt strălucea. Dar, la distanţa de o milă, o gradaţie a indicatorului însemna zece metri, deci nu era mijlocul cel mai sigur de a judeca aterizarea.

Tombstone menţinu coborârea constantă la cinci sute de picioare pe minut, bazându-se pe indicaţiile locotenentului cu aterizarea, care avea o experienţă vastă şi, în acelaşi timp, o perspectivă mai bună asupra pistei decât Magruder.

— Încearcă să zbori mai jos ! continuă locotenentul.

Cei mai buni ofiţeri cu aterizarea erau cei care dădeau cele mai puţine instrucţiuni. Dacă Magruder ar greşi câtuşi de puţin

aterizarea, astfel încât să devină un pericol real, tonul degajat şi prietenos s-ar schimba. Acum vocea ofiţerului cu aterizarea era calmă şi conlucra cu pilotul, nu împotriva lui.

Dreptunghiul făcut de luminile albe ce delimitau pista de zbor era ca o gaură deschisă în faţa Tomcat-ului. În acest moment al aterizării, piloţii aveau senzaţia că se află totuşi prea sus. Dar nu era decât o iluzie. Tombstone se concentră. Din acest moment orice neregulă putea duce la un dezastru. Dacă cârligul lui n-ar reuşi să agaţe măcar un cablu, sau dacă roţile n-ar atinge pista...

La o jumătate de milă, Magruder văzu portavionul conturându-se ca o apariţie fantomatică. Abia acum putea folosi indiciile vizuale care îi simplificau aterizarea. Un moment de uşurare, şi imediat realiză că n-avea de ce să se simtă uşurat. În timp ce ultimele secunde ale apropierii se scurgeau, impresia că puntea era de fapt o gaură dreptunghiulară se adâncea.

— Coboară, Stoney ! Încă puţin ! spuse locotenentul, repede.

Magruder şi-l imagină gata să apese pe butonul din mâinile sale care dădea ordinul de îndepărtare, şi care ar trimite Tomcat-ul în aer pentru o nouă încercare. Dar Tombstone nu se mai gândi la asta, căci excesul de corectare a traiectoriei putea duce la izbirea de pistă. Patru cabluri de frânare erau întinse de-a latul pistei şi pentru o aterizare reuşită trebuia să agăţi cel puţin unul dintre ele. Aterizarea perfectă era dacă agăţai cablul numărul trei. Tombstone avea impresia că avionul e un pic cam prea sus. Împinse maneta până la capăt, după procedura standard, astfel încât, dacă ar rata aterizarea, Tomcat-ul să poată fi aeropurtat până dincolo de pistă. Deşi se întâmpla destul de des să se rateze aterizarea pe timp de noapte, simţi că roşeşte de mânie şi stingherează numai la gândul ăsta. Tombstone Magruder, marele erou al aviaţiei şi proaspătul adjunct al Comandantului General al Forţelor Aeriene să rateze prima apropiere...

Brusca decelerație îl luă prin surprindere, căci cârligul din coadă prinsese cablul numărul patru şi Tomcat-ul se opinti, oprindu-se.

— Aterizare bună ! Aterizare bună ! auzi în căşti.

Acum se afla pe portavion.

2331 Zulu-21,31 Zone Time
Tomcat-ul 204, Hound Flight
Deasupra Atlanticului de Nord

— Al meu e ! Sunt în coada lui, *compadre*[55] ! Ursul e la zero-patru-unu şi hoinăreşte la optzeci şi trei de mile. Zboară destul de jos, la nivelul punții. O sută, poate o sută cincizeci de picioare.

— Excelent, Malibu ! răspunse Batman. Apoi comută legătura: L-ai prins Tyrone ?

— Afirmativ ! răspunse Powers răspicat.

Tânărul pilot părea decis să se comporte în această misiune ca la carte.

— Hei ! Tipul ăsta se străduieşte să prindă un val ceva mai înalt ! interveni Malibu. Dacă mai coboară, o să pupe peştii cu botul ăla al lui !

— Încercă să scape de radarul nostru ! spuse Batman. Şi poate că încearcă să ne şi determine să facem o baie încercând să dăm de el. Ascultă Tyrone, ruşii se distrează grozav când prind câte o comoară capitalistă ca tine şi reuşesc să o facă să intre la apă ! Atenţie la altitudine şi fii calm, înţeles ?

— Roger[56], Leader ! răspunse celălalt pilot.

În căşti se auzi Ofiţerul pentru Intercepţii Radar (RIO) al lui Tyrone, locotenentul William „Ears”Cavanaugh, spuse:

— L-am prins şi eu pe bastard[57] ! apoi scoase un chiot, şi adăugă: N-ai grijă, Batman. O să-l feresc pe puşti de necazuri !

Conform practicii uzitate pe portavion, Cavanaugh, care era experimentat, făcea echipă cu unul din bobocii escadrilei.

---

55 „*Tovarişci*”- товарищ- ar fi fost mai în ton cu situația (dar... americanii și limbile străine...)

56 Cod prin care se confirmă

57 Cod care desemnează avion-inamic

Batman îl văzuse pe acest ofiţer în acţiune în timpul programului de antrenament intensiv al Air Wing la NAS[58] Fallon, în Nevada, înainte de a veni pe portavion. Ears era cel mai bun ofiţer radar, dar câteodată era cam pripit.

— Întrebarea e, pe *tine* cine o să te ferească de necazuri ? spuse Batman, şi fără să mai aştepte răspuns, adăugă: Tango doi-cinci ! Aici Hound doi-zero-patru. Îl avem pe monitor. Mergem să aruncăm o privire.

— Recepţionat, doi-zero-patru ! veni răspunsul lui Hawkeye, care adăugă după o scurtă pauză: Aveţi grijă de ROE[59] , băieţi. Nu-i un război în care se trage !

— Nu încă ! murmură Batman.

Încă de la prima sa experienţă de luptă în Coreea de Nord, îşi pierduse încrederea în limitele impuse de Regulile de Angajare. Aceste Reguli fuseseră destinate să-i ajute pe piloţi să evite declanşarea unui incident internaţional, în tensiunea generată de întâlnirea cu partea adversă. Dar aceleaşi Reguli mai aveau şi un efect paralizant asupra pilotului. Deseori, în luptele aeriene, primul care lansează racheta câştigă lupta, pe când Regulile spun să nu deschizi focul decât atunci când eşti atacat...

În conflictele din trecut ale Statelor Unite – cu libienii în Golful Sidra, de exemplu – Regulile puteau fi uşor respectate. Tehnica de luptă mult superioară de care dispuneau Statele Unite, a permis piloţilor americani să supravieţuiască atacurilor libiene şi să se întoarcă la bază legănând din aripi. Dar asta nu mai era valabil în faţa tehnicii de primă mână a ruşilor. Dacă ruşii intenţionau să întreprindă ceva, acesta putea fi ultimul zbor al lui Batman. Aceste gânduri negre îi trecură o secundă prin minte, dar de răspuns, răspunse conform regulamentului:

— Roger, Tango doi-cinci.

Batman comandă Tomcat-ului un picaj brusc şi începu coborârea. Ursul zbura jos, dar ruşii subestimaseră capacitatea de supraveghere a radarelor americane. Norocul nostru cu Hawkeye, gândi Batman. Dacă n-ar fi fost E-2C ruşii ar fi putut să se apropie mult mai mult înainte de a fi detectaţi.

Urşii erau învechiţi, după standardele modeme, dar Ursul-D, pasăre de recunoaştere, era încă o ameninţare serioasă. Şi asta

58 Naval air station – bază a aviației ce aparține U.S.Navy

59 Rules of engagement – Regulamentul de angajare a luptei (aeriene)

nu atât din cauza arsenalului pe care îl putea transporta, cât din cauza faptului că el putea ajuta sofisticaţii Badgers[60], sau Blackjacks[61] să repereze navele americane fără a putea fi detectaţi. Şi un Badger înarmat cu rachete putea să facă ravagii în Grupul de Luptă în câteva minute.

Fiecare vânătoare de Urşi se desfăşura de parcă ar fi fost reală. Şi dacă rapoartele din Norvegia erau adevărate, în seara aceasta pericolul era mai mare ca niciodată.

Simţi uriaşa aeronavă rusească, cu mult înainte de a o vedea. Vuietul asurzitor al celor patru turbopropulsoare Kuzneţov făcea cerul să se cutremure ca de tunet. Îşi încordă privirea încercând să zărească ceva.

— Tally-ho[62] ! Vechiul strigăt de luptă al piloților se auzi în cască. Vocea lui Tyrone tremura de emoţie. La ora unsprezece[63], Batman, şi chiar deasupra apei !

Batman văzu o constelaţie de lumini roşii şi verzi. Erau luminile de navigaţie care marcau avionul rusesc. Un bec roşu avertiza celelalte aparate pentru a evita coliziunea. Cel puţin Ursul nu venea camuflat. Şi asta tot era ceva.

— Tango doi-cinci, Ogarul doi-zero-patru. Îl vedem pe bandit[64] ! Acum ne apropiem !

— Doi-zero-patru, aici Domino ! Aceasta era vocea lui CAG, retransmisă de Hawkeye de pe *Jefferson*. Luaţi-o uşor, dar făceţi-l pe băiatul acela să înţeleagă că nu e bine venit aici.

— Roger, Domino ! răspunse Batman. Tyrone, ţine-te în spate şi acopere-mă. Stai la o milă în afară !

— Roger ! veni laconic răspunsul.

Powers se dovedea a fi de ajutor, până la urmă. Batman se întoarse şi se roti leneş în jurul Ursului, traversă curentul de aer făcut de avion şi se plasă alături de el. Batman se lupta să-şi controleze bătăile inimii şi respiraţia. Se afla la foarte mică distanţă de tunurile jumelate ruseşti NR-23[65] plasate în turela

---

60 Tupolev Tu-16 (în cod NATO - Badger) – bombardier bimotor cu reacție

61 Tupolev Tu-160 (în cod NATO - Blackjack) – bombardier greu sovietic, supersonic cu geometrie variabilă

62 Strigăt/termen de atenționare a coechipierilor la descoperirea inamicului

63 Deci aflat în față-stânga

64 Cod ce desemnează avion-inamic (jargonul piloților)

65 Nudelman-Rikhter NR-23 – tunuri fără recul, calibrul 23 mm, frecvență de tragere 850 lovituri/min

din coada bombardierului, şi o simplă comandă greşită putea să transforme acest zbor de rutină în primele rafale ale celui de al treilea război mondial.

— Aminteşte-ţi de Coreea ! îl atenţionă Malibu. Probabil vor aprinde reflectorul de căutare.

Atenţionarea veni la timp. Un fascicul de lumină orbitoare izbucni din dispozitivul montat în coada avionului rusesc şi învălui carlinga Tomcat-ului. Batman îşi feri ochii şi clipi des. Deseori, în încleştările nocturne, ruşii foloseau lumina de căutare luminându-şi propriul avion şi cocarda. Asta ajuta să nu se greşească în aprecierea distanţelor şi ferea de coliziuni accidentale. Dar Batman ştiu că acum nu asta le era intenţia. Lumina se oprise provocatoare pe carlinga Tomcat-ului.

— Identific emiteri din Big Bulge ! spuse Malibu.

Big Bulge era numele codificat de NATO pentru dispozitivul radar de ochire a navelor, montat în umflătura aceea în formă de lacrimă de pe burta Ursului. Acest dispozitiv nu era de nici un folos în operaţiunile aer-aer. El nu putea fi folosit decât pentru depistarea navelor de suprafaţă... şi poate pentru a lansa rachete de la mare distanţă către ele.

Batman înjură printre dinţi şi se rostogoli într-o parte, mărind viteza pentru a ieşi din calea fasciculului de lumină. Readuse Tomcat-ul în spatele Ursului, dar ceva mai aproape ca înainte. Atât de aproape încât vedea profilurile întunecate ale piloţilor din carlingă. Şi ei îl vedeau. Ridică două degete, apoi cinci, apoi opt, şi în final strânse pumnul. Le semnaliza că vrea să le vorbească pe canalul 258,0. Era ceva obişnuit în vânătoarea de Urşi. În trecut echipajele schimbau păreri, îşi puneau întrebări, şi chiar glumeau.

Dar singurul răspuns al ruşilor fu o nouă lumină de căutare. Chiar o făceau intenţionat, ca să-l orbească, sau intenţionau doar să facă fotografii ? Fotografiile făcute cu ocazia unor astfel de întâlniri, ajutau ambele părţi să mai afle câte ceva despre avioanele pilotate de ceilalţi. Dar, de data aceasta, nu prea arăta ca o şedinţă de fotografiere. Căutau cu siguranţă să-l enerveze pe Batman pentru a încorda situaţia.

Batman împinse manşa şi trecu maneta de putere la diviziunea cinci. Tomcat-ul ţâşni înainte şi apoi brusc la stângă, ajungând exact în faţa carlingii ruşilor. Şi-l imagină pe pilotul rus manevrând înnebunit comenzile pentru a evita coliziunea. De

undeva, din subconştient, auzi mustrarea lui Tombstone. Risca prea mult. Reduse puterea şi se roti din nou agresiv în jurul Ursului.

— Ai prins ceva Malibu ?

— Big Bulge funcţionează încă ! răspunse încordat RIO. Îi dispăruse brusc toată morga lui de băiat subţire.

— Bine ! Batman comută radioul: Tyrone, dă-i papagalului ăstuia ceva la care să se gândească. Eventual pune o rachetă să-l caute, dar nu-i da drumul.

— R-roger ! Powers părea nervos şi avea tot dreptul să fie. Dacă ruşii decideau că un atac devine iminent, nimeni nu-i putea spune ce avea de făcut.

Batman zbura alături de Urs şi repetă semnalul 258,0. De data aceasta rusul răspunse. O încâlceală de rusă şi de engleză stricată se revărsă din aparatul de radio:

— *Stoi* ! *Stoi* ! *Ne streliaet* ! *Shoot not* ! *Trage nu* !

— OK ! Tyrone, opreşte locarea radar ! dădu Batman instrucţiuni pe canalul rezervat formaţiei de zbor. Apoi reveni pe 258,0 şi le spuse ruşilor: Către aeronava rusească ! Aici Hound Leader ! Sunt avionul de lângă aripa voastră. Aţi înţeles ? Terminat !

— Hound Leader ! aici Zborul Varon. Locarea radar a rachetei voastre a fost o provocare. Protestez împotriva acestui act de agresiune ! Terminat !

— N-aveţi decât să protestaţi ! le răspunse Batman. Sunteţi rugaţi să reveniţi la cursul trei-zero-zero şi să închideţi radarul de căutare, conform convenţiilor internaţionale. Aţi înţeles ?

— *Niet* ! Nu dau americanii ordine avioanelor ruseşti. Sau aţi declarat cumva această zonă, zonă de exclusivitate ?

Jefferson nu recursese încă la această măsură. Pe timp de război, sau în situaţii de criză, o zonă de exclusivitate însemna o zonă în care orice avion neautorizat era atacat fără somaţie.

— Negativ, Zbor Varon. Dar având în vedere situaţia actuală, nu crezi că ar fi mai bine să evităm... incidentele neplăcute ?

— Asta-i un amestec flagrant !

Batman schimbă din nou frecvenţa:

— Mai caută-i o dată cu racheta, Tyrone. Ca să le aduci aminte ce riscă.

— Roger, Leader. Tânărul pilot era tot încordat, dar părea mai stăpânit. L-am prins !

— Zbor Varon ! Aici Hound Leader ! reveni Batman pe frecvenţa comună. Vă sugerez să ne urmaţi sfatul. Partenerul meu are mâncărime la degete.

Urmă o pauză lungă. Practic, Batman nu putea face nimic pentru a împiedica Ursul să-şi continue zborul. Numai cu preţul declanşării unui incident. Ştia că ruşii sunt la fel de nervoşi ca şi ei. Era un joc mortal de-a „cine-i mai fricos”... şi milioane de vieţi ar fi putut fi spulberate

Vuietul motoarelor Ursului se ascuţi, în timp ce avionul acceleră şi începu să urce, depărtându-se de locul de întâlnire.

— Big Bulge nu mai funcţionează ! anunţă Malibu.

Urmări virajul Ursului. Nu era nord-vest cum îi sugerase el, ci est. Continuând să zboare încet către nord-est, Batman îşi frecă vârful nasului. Erau chiar pe drumul de întoarcere în Rusia. Fusese o misiune obişnuită de recunoaştere, sau fusese îndreptată în mod special împotriva Grupului de Luptă ?

Răspunsul la această întrebare putea spune multe despre intenţiile ruşilor în actuala conjunctură.

CAPITOLUL 4

2345 Zulu - 21,45 Zone Time
Admiral's quarters[66], *USS Thomas Jefferson*
Atlanticul de Nord

Amiralul[67] Douglas F. Tarrant ridică ochii de pe terminalul computerului atunci când auzi o bătaie discretă în uşă.

— Intră ! spuse el dând SAVE scrisoarii către soţia sa. Apoi închise computerul şi ridică privirea spre ceasul de deasupra biroului. Rămase surprins. Puţini oameni de la bord băteau la uşa lui la o asemenea oră din noapte, chiar dacă toţi ştiau că lucrează până târziu şi doarme iepureşte.

Pe uşă intră comandantul portavionului *Jefferson*, căpitanul Jeremy Brandt, şi îşi ceru scuze. Brandt era scund, voinic, şi avea părul blond, foarte scurt, ce începuse să-i încărunţească pe la tâmple. Avea o faţă de buldog, şi un temperament pe măsură. Până acum nu mai lucraseră împreună, dar Tarrant nu auzise decât lucruri bune despre căpitan, şi aceste lucruri bune se confirmaseră în decursul lunii scurse de când colaborau. Era prima dată când Brandt comanda un portavion, înainte fusese comandant pe *Tripoli* şi pe *Kalamazoo*, iar având referinţe deosebit de bune la dosarul profesional-personal fusese numit CAG pe *Kennedy* în 1993. Atât de bine planificata carieră a tuturor comandanţilor de portavioane, preconiza ca cei mai buni să ajungă în vârf, dar chiar şi în această companie distinsă, Brandt se evidenţia.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar comandantul Sykes tocmai a descifrat un mesaj de la CINCLANT[68]. Are „Urgenţă Prioritară” ! Şi-i întinse un teanc de hârtii.

Tarrant se încruntă. Precis că teancul de hârtii, pe care i-l trimitea Departamentul de Comunicaţii al navei, cuprindea

---

66 Biroul amiralului

67 Rear Admiral (lower half) (amiral cu o stea) – cel mai mic dintre cele 5 trepte ale gradului de amiral în US Navy

68 CINCLANT - Commander in Chief, Atlantic Command - Comandantul Şef al Flotei Atlantice

rapoartele detaliate ale situaţiei şi ordinele pentru Grupul de Luptă, primite de la Comandantul Şef al Flotei Atlantice. Iar faptul că purta codul „Urgenţă Prioritară”, nu putea însemna decât un singur lucru.

— Intrăm ! spuse cu voce tare. Trebuie să intrăm în război.

Brandt dădu uşor din cap:

— Asta-i şi părerea mea, domnule. Se pare că băieţii de la NCA[69] şi-au mișcat în sfârșit fundu’ şi s-au decis să facă o mişcare.

Tarrant îşi ridică ochii de pe teancul de hârtii şi privi întrebător spre Brandt:

— Altceva ?

— Zborul Mercury a aterizat pe punte. Două Tomcat, două Intruder. Nu s-au completat toate golurile, dar este mai bine decât nimic.

— Bine ! zâmbi Tarrant. Pariez că CAG e fericit.

— Da, domnule ! răspunse neutru Brandt. Toată lumea de la bord cunoştea reputaţia lui Stramaglia de a nu fi niciodată satisfăcut. Am mai primit şi confirmarea de la Hawkeye că Ursul pe care-l urmăream şi-a schimbat direcţia după ce a fost interceptat de Tomcat-urile noastre.

— Am să pretind că nu m-ai informat ! spuse Tarrant.

Era un fel de rivalitate între Brandt, în funcţia lui de căpitan de vas, şi Stramaglia, în funcţia de CO of the Air Wing. Teoretic erau egali sub comanda lui, dar s-ar fi considerat o încălcare de protocol ca Brandt să raporteze evenimente ce intrau în întregime în sarcina comandantului Stramaglia. Dar Tarrant era acum mai preocupat de informaţia în sine, decât de provenienţa ei. Dacă mesajul de la CINCLANT era ceea ce credea el că este, avea nevoie de orice informaţie, cât de mică, pe care putea pune mâna în următoarele ore.

— Este în regulă, căpitane ! Transmite Statului meu Major să se adune la Flag Plot[70] într-o jumătate de oră. Iar mâine dimineaţă la ora nouă vreau o întâlnire cu ofiţerii superiori ai Grupului de Luptă, la bordul lui *Jefferson*, căpitanii şi secunzii, precum şi CAG împreună cu oamenii lui.

— Aye, aye, sir ! răspunse Brandt formal. Mă îndoiesc însă că Wolfe şi Colby vor reuşi să ajungă la întrunire.

---

69 National Command Authority

70 Puntea de control tactic și al navigației de la bordul navei amiral a flotilei

Wolfe şi Colby erau comandanţii celor două submarine de atac *Galveston* şi *Bangor*, ce intrau în componența CBG-14, și care erau poziţionate cu mult înaintea navelor de suprafaţă. Şi, oricum, nu era ceva obişnuit să aduci ofiţerii submarinelor pentru a lua parte la o şedinţă. O întâlnire faţă în faţă cu comandanţii navelor din subordine nu era absolut necesară, dar Tarrant o pretindea ori de câte ori avea de transmis ordine importante. Estima mai bine măsura oamenilor care trebuiau să le execute. Putea să le observe reacţiile, să le asculte opiniile. În ciuda tehnicii ultramoderne, tot oamenii contau cel mai mult. Referitor la cei doi comandanţi de submarine, trebuia să se bazeze pe îndemânarea lor, fără să-i întâlnească. Dar, după cele câteva scurte întâlniri pe care le avusese cu cei doi comandanţi la începutul misiunii, nu avea de ce să fie îngrijorat.

— Nu-i nimic ! O să le trimitem o copie a procesului verbal. Dar să ai grijă să-i aduci pe toţi ceilalţi la bord !

— Aye, aye, sir ! repetă căpitanul, şi părăsi cabina, nu înainte de a arunca o privire lungă, inexpresivă, spre teancul de documente.

După plecarea lui Brandt, Tarrant luă teancul de file şi începu să le cerceteze. Era exact ceea ce bănuise el. Situaţia din Norvegia nu mai era o problemă regională. Miezul problemei era o veche revendicare de ape teritoriale între Norvegia şi Rusia, ce data de pe vremea celui de al doilea război mondial. Disputa privind trasarea exactă a apelor teritoriale în Marea Barents, devenise peste noapte o problemă acută. Manevrele militare ruseşti, desfăşurate la graniţa norvegiană, nu făcuseră decât să încordeze situaţia, fără a schimba datele problemei. Lumea întreagă privea incapabilă, sau nedorind să se amestece, atunci când izbucneau războaie în lume. N-au ajutat nici intervenţiile ambelor ţări la Naţiunile Unite şi nici medierea Secretarului General al acestei organizaţii.

Preşedintele rus îşi făcuse remarcată apariţia pe scena lumii ca un diplomat al cărui şarm personal putea să acţioneze acolo unde negociatorii se împotmoleau. Călătoria sa la Oslo în misiune de negociere, căreia i se făcuse multă publicitate, fusese condusă din culise cu şiretenia, specific rusească, de a prelua dezideratele statelor din Vest şi de a le prezenta drept dorinţele Rusiei de pace şi bună înţelegere. Tarrant era convins că intrarea în dispută cu Norvegia fusese aranjată, creându-i

astfel Preşedintelui rus posibilitatea de a produce unul din faimoasele sale miracole diplomatice, abătând astfel atenţia opiniei publice de la presiunea pe care Rusia o făcea asupra rebelilor din Kiev şi Smolensk. Ruşii învăţaseră multe trucuri şi manevre de culise de la Gorbaciov şi Elţân.

Apoi, în patru iunie, incredibilul se produse. În faţa a zeci de milioane de telespectatori din lumea întreagă, o bombă pusă în clădirea parlamentului norvegian explodă în timp ce Preşedintele rus îşi ţinea discursul anunţând aplanarea disputei.

Această acţiune împietri lumea. Nu numai şarmantul şi modernul Preşedinte rus pieri în explozie, dar, împreună cu el, numeroase oficialităţi guvernamentale şi membri ai Stortinget[71]-ului. În doar câteva ore se desfăşurară ample demonstraţii la Oslo şi Bergen. Un val de disperare şi anarhie părea să cuprindă Norvegia.

Reacţia ruşilor fu neaşteptat de rapidă şi de dură. Declarând că acel complot şi consecinţele lui ameninţă direct stabilitatea în Rusia, conducătorii ruşi îşi anunţară intenţia de a restaura ordinea, înainte ca situaţia să se deterioreze şi mai mult. Trupe ruseşti şi avioane de luptă invadară teritoriul norvegian chiar în ziua atentatului.

Tarrant, care era pasionat de istorie, nu se putu abţine să nu facă o paralelă între evenimentele recente şi un alt asasinat, pus la cale cu mulţi ani în urmă, în oraşul balcanic Sarajevo. Atunci războiul izbucnise abia la o lună de la moartea arhiducelui Ferdinand al Austriei, pe când acum lupta izbucnise doar în câteva ore. Ce alte deosebiri ar mai fi... sau ce alte asemănări ? Va fi Norvegia un nou Afganistan, sau motivul declanşării celui de al treilea război mondial ?

În seara aceasta criza se adâncise şi mai mult şi lumea mai făcuse un pas spre războiul dintre superputeri. Cu zece ani în urmă atacul ruşilor asupra Norvegiei părea de neimaginat. Norvegia era un aliat sigur al NATO şi, cu toate că trupele străine nu erau admise pe teritoriul norvegian pe timp de pace, planul de a le aduce acolo în timp record era bine pus la punct. Dar aerul de pace şi de cooperare care urmase după căderea Zidului Berlinului subminase întregul mecanism al planurilor de apărare ale Occidentului. NATO era aproape inexistent după luptele izbucnite între Grecia şi Turcia şi după decizia Germaniei

71 Parlamentul bicameral norvegian

de a se retrage. Guvernul laburist al Marii Britanii stopa amestecul în afacerile statelor europene, precum şi bugetul pentru apărare. Statele Unite, cu democraţii controlând, pentru prima dată în ultimele decenii, atât Congresul cât şi Executivul, se retrăseseră în propriul izolaţionism. Convingerea că se va instaura multaşteptata „împărăţie a păcii“ a dus la închiderea celor mai multe baze militare din Europa, precum şi la restrângerea personalului şi instalaţiilor în cele rămase.

America ezitase când primele tancuri ruseşti trecuseră graniţa Norvegiei. Preşedintele Connally fusese reticent în a interveni unilateral, preferând să caute sprijin la Naţiunile Unite, fie diplomatic, fie militar. Acum, la o săptămână după izbucnirea conflictului, dăduse, în sfârşit, ordinul de acţiune.

Tarrant bătea absent cu degetele în teancul de file. Întârzierea cu care sosea ordinul de a intra în luptă transforma o acţiune iniţial uşoară într-una foarte dificilă şi, probabil, tardivă. Norvegia nu fusese în stare să opună acea rezistenţă fermă pe care toată lumea o aştepta de la ea. Deşi ambele ţări fuseseră mobilizate înainte de vizita Preşedintelui rus la Oslo, norvegienii se concentraseră mai ales asupra pregătirilor pentru tratative. Explozia care le împuţinase guvernul crease o uşoară confuzie. Ruşii, care erau într-o continuă alertă, au exploatat-o rapid. Intrarea lor în Norvegia s-a făcut după modelul Air Land, a cărui eficacitate o demonstraseră americanii în timpul Operaţiunii „Desert Storm”. Ruşii îşi folosiseră din plin capacităţile aeropurtate, încercuind şi anihilând grupurile de rezistenţă. Operaţiunile marine desfăşurate de-a lungul vulnerabilei linii de coastă norvegiene au fost un alt factor cheie al rapidei înaintări a ruşilor.

Se părea că Norvegia va cădea mai înainte ca intervenţia americană să poată face ceva pentru a salva ţara. Iar Grupul de Luptă pe care-l comanda el se afla chiar în mijlocul acestui infern.

Se uită din nou la ceas. Era timpul să meargă la Flag Plot şi să pună personalul în mişcare, transmiţându-le ordinul de la Washington de a intra în luptă. Dar, mai întâi, îşi spuse apăsând tasta terminalului, o să termin scrisoarea pentru soţie, pentru a fi expediată cu primul zbor. Amiralul Douglas F. Tarrant era pe deplin conştient că putea fi ultima scrisoare pe care i-o trimitea.

2356 Zulu - 21,56 Zone Time
Flight deck[72], *USS Thomas Jefferson*
Atlanticul de Nord

Commander-ul Willis E. Grant îşi ţinea cu o mână şapca şi se grăbea spre avioanele aliniate pe pista de zbor. În lumina albă a reflectoarelor păreau nişte apariţii de coşmar, aşa cum arătau cu aripile strânse şi răsucite în cele mai bizare poziţii, pentru a ocupa cât mai puţin loc. Intruder-ii aveau aripile strânse în sus, unindu-se deasupra centrului fuselajului; Viking-ii aveau cozile răsucite pe o parte şi aripile sprijinite pe punte; Hawkeye avea aripile lipite de corp şi radarul rotitor deasupra, umbră mişcătoare; toate arătau ca nişte animale preistorice pândind din umbră, gata să sară la atac.

În jurul lor, munca obişnuită de pe portavion continua. În timp ce privea la nişte lucrători de la întreţinere îmbrăcaţi în verde, era cât pe ce să fie lovit de un „măgar”[73] ce remorca un avion pe punte. Apoi văzu Tomcat-ul nou sosit, tras alături de celelalte avioane. În faţa lui zări silueta înaltă şi impozantă a lui Tombstone.

Magruder, ţinându-şi casca sub braţ, se aplecase să examineze roţile din faţă ale trenului de aterizare. Grant văzuse aterizarea dificilă pe care o efectuase Tombstone şi ştia ce efect avea o astfel de aterizare asupra roţilor. Era tipic pentru Magruder să se intereseze de starea avionului său după aterizare; era urmarea firească a numeroşilor ani de zbor.

Magruder şi Grant petrecuseră mulţi ani împreună, încă de pe timpul şcolii de zbor. De-a lungul anilor, cei doi fuseseră rivali cam în toate, dar o statornică prietenie se înfiripase între ei. Grant câştigase competiţia pentru inima Juliei Wil- son, dar Tombstone câştigase mult râvnita numire la Top Gun, învingându-l pe Grant în competiţiile de onoare ale escadrilei. Tombstone era tot timpul cu un pas înaintea lui Grant la promovări, fiind numit locotenent-commander, conducător al escadrilei VF-95 după terminarea şcolii Top Gun. Dar aceasta nu a schimbat cu nimic relaţiile dintre ei. Departe de a-l invidia

72 Puntea/Pista de zbor

73 *măgar* - în jargonul de pe portavion tractoarele galbene care tractau avioanele pe pistă şi în hangar.

pentru avansare, Grant se bucura pentru prietenul său. În secret se minuna totuşi că nu era el cel norocos. Dar, pe de altă parte, n-ar fi renunţat la dragostea şi fericirea pe care i-o oferea Julie, pentru toate gradele din lume. Poate din aceeaşi cauză exista în Magruder ceva fără odihnă, mereu căutător, ce nu se potolea niciodată, oricât de mult ar fi obţinut.

S-au reîntâlnit în formaţia Vipers, când *Jefferson* îşi desfăşurase forţele în Pacific. Raidurile acelea îi schimbaseră pe amândoi pentru totdeauna. În timp ce Magruder îşi sporea numărul victoriilor deasupra Coreei de Nord, începând să devină ceea ce se cheamă un erou, Grant căzuse în prima confruntare. Capturat de inamic, fusese aruncat într-o închisoare, alături de echipajul navei spion americane care declanşase criza. Misiunea de recuperare lansată de Marină îl eliberase împreună cu ceilalţi, dar după aceea Grant se schimbase. Fusese prea aproape de moarte ca să mai ia lucrurile uşor. Mai ales în ceea ce privea relaţia lui cu Julie.

Singurul lucru care-l ajutase în perioada aceea de criză, fusese necontenita încredere pe care Magruder o avusese în el. In confreria aviatorilor exista prea puţină simpatie pentru cei care cedau sub tensiune, sau care arătau chiar cea mai mică urmă de slăbiciune. Dar Magruder nu-i întorsese spatele. Şi când se întorsese din supliciu, Grant revenise la VF-95 tocmai la timp ca să zboare alături de Tombstone deasupra Oceanului Indian.

Se îndoia că va fi în stare vreodată să-i mulţumească îndeajuns lui Tombstone. Grant iubea zborul, şi acum, privind înapoi, ştia că nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă, ascultând de primul impuls, ar fi renunţat la zbor.

Un ofiţer, îmbrăcat într-o vestă maro stătea lângă Magruder si dădea gânditor din cap la cele ce auzea. Ofiţerul radar de pe Tomcat, arătând dureros de tânăr şi de nesigur pe el, zăbovi câteva minute uitându-se timid la Tombstone, până când, într-un târziu, porni spre insula[74] portavionului.

După ce termină inspecţia, Tombstone se îndreptă spre Grant, fără să-l vadă lotuşi din cauza umbrei lăsate de un avion. Grant păşi în faţa lui şi spuse cu o voce sonoră:

— Deputy CAG, Sir ! Escadrila Vipers vă urează bun venit la bord !

---

74 insula - suprastructura portavionului

Magruder se opri în loc surprins, apoi bucuria îi cuprinse întreaga fiinţă.

— Coyote ! exclamă el folosind binecunoscuta poreclă a lui Grant. Să fiu al naibii, Coyote[75], ce primire perfectă ! Nu ştiam că mai eşti pe *Jeff* !

— Mai sunt câţiva dintre noi, Matt ! îi răspunse Grant zâmbind.

În ciuda celor mai bune intenţii, pierduseră legătura în ultimii doi ani. Magruder nu se prea grăbea să răspundă la scrisori, şi Grant îşi imaginase cum renunţase Tombstone să mai răspundă la scrisori în faţa maldărului de hârţoage zilnice. Chiar şi Grant o lăsase mai moale în ultimul timp. Era cam pe vremea când se născuse Julie Marie.

— Batman şi Malibu ar fi vrut să participe şi ei la primirea ta, dar sunt plecaţi la o vânătoare de Urşi. Am crezut că te-am pierdut definitiv în cuşca aia cu cinci laturi[76] !

Zâmbetul lui Magruder se topi:

— Cea mai mare greşeală pe care am putut s-o fac, a fost atunci când m-am dus acolo. După raidul acela norocos aş fi putut obţine orice numire, dar eu am sfârşit prin a aduna hârtii şi a zâmbi pentru publicitate.

Era în vocea lui Tombstone o amărăciune care nu-i plăcu lui Coyote. Tombstone fusese întotdeauna uşor melancolic, dar acum era parcă prea trist, de parcă şi-ar fi pierdut o parte din el şi nu era prea sigur că va reuşi să şi-o mai regăsească. Tombstone ridică din umeri şi apoi întrebă:

— Ce face copilul ?

— Are aproape trei ani. Abia acum încep „teribilii doi ani“. Julie spune că o să treacă ea şi prin asta. Sper să supravieţuiască şi casa !

— Cred că Julie nu-şi mai încape în piele de bucurie că ai plecat iar pe mare ! chicoti Magruder.

— Doar o ştii pe Julie. Nu se plânge ea de asta ! răspunse Grant aruncându-i o privire. Ce mai face Pamela ?

— Bine... cred ! răspunse Tombstone privind în altă parte. Noi... am cam rupt-o de vreo câteva luni. N-am mai văzut-o de atunci decât la televizor.

---

75 Coiotul – joc de cuvinte între numele celebrului personaj de desene animate *Wil E.* Coyote și numele pilotului *Willis E.* Grant

76 Pentagonul

— Îmi pare rău ! spuse Coyote, simţind cât de nepotrivite îi erau cuvintele. Credeam că aţi rezolvat problemele...

— Şi eu credeam. Se pare că m-am înşelat ! şi pe chipul lui Tombstone apăru din nou expresia aceea întunecată.

Idila lui Tombstone cu Pamela Drake era genul de relaţii după care se dădeau în vânt scenariştii de la Hollywood. Pilotul supererou şi frumoasa reporteră de televiziune păreau să fie făcuţi unul pentru altul. Grant chiar crezuse că prietenul său găsise în sfârşit pe cineva cu care să se înţeleagă. Că între ei doi era ceva la fel de puternic ca între el şi Julie. Desigur avuseseră loc şi câteva incidente. Pamela se confruntase cu eterna problemă cu care se confrunta fiecare soţie de pilot, şi anume pericolul la care acesta se expune. Iar faptul că fratele ei murise pe mare nu era de natură să netezească asperităţile. Îl rugă pe Magruder să renunţe la zbor, dar, până la urmă, Tombstone reuşi s-o facă să înţeleagă cât de important era pentru el să zboare.

— Credeam că a înţeles cât de important este pentru mine să zbor, dar se pare că m-am înşelat. Cu toate că renunţase să mă mai convingă să devin pilot civil, continua să-mi spună că ar trebui să mă folosesc de reputaţia mea şi să prind un post mai bun. Înţelegi, adică să intru în politică, sau ceva de genul acesta. Mă vezi pe mine pierzându-mi timpul în campanii electorale ?

— Îmi pare rău ! repetă la fel de inutil, Grant. Credeam că totul o să fie OK !

— Mda... Şi eu credeam la fel ! spuse Tombstone privind într-o parte. Apoi se întoarse zâmbind spre Coyote: dar dacă Batman e la bord, poate că o să mă înveţe el cum s-o scot la capăt cu femeile !

Amândoi izbucniră în râs. Batman era renumit la bordul portavionului pentru succesele sale de prin porturi în faţa sexului slab. Acum, Batman avea şi el limitele lui; nu era bun pentru o relaţie de durată, şi prin durată trebuie să înţelegem ceva în jurul unei săptămâni. Râsul lor avea totuşi ceva încordat în el, şi Coyote simţi cum se ridică între ei un zid de nepătruns. Vru să schimbe subiectul, dar, după atâta timp, nu mai era sigur dacă va reuşi să mai găsească ceva demn de interes:

— Dar unchiul tău ? întrebă el ezitând. Ce mai face ?

— Bine, bine ! răspunse repede Magruder, agăţându-se de noul subiect.

Fusese o vreme când relaţia sa de familie cu amiralul Thomas Magruder, era un subiect delicat, despre care nu-i plăcea să vorbească. Numai postura sa de erou îl ajutase să scape de această uriaşă umbră care plana asupra sa. În perioada în care amiralul comandase Grupul 14 de Luptă, Tombstone cam luase bobârnace de la cei care credeau că avansarea lui se datora mai mult unchiului decât calităţilor sale. Trebuise să treacă ceva timp pentru ca Magruder să demonstreze că doar el era „vinovat” de avansarea sa.

— A fost numit la Pentagon în Joint Operations Staff[77]. Tocmai îşi începea activitatea când eu am fost numit aici.

— Este singurul Magruder pe care mă bucur să-l ştiu la Pentagon. O să le arate el, Bătrânul, nu-i aşa ?

Ajunseră la insula portavionului şi începură să meargă pe nesfârşitele coridoare spre camera de pregătire (ready room), unde Magruder îşi putea lăsa costumul de zbor înainte de a-şi înainta raportul către Divizia de întreţinere pentru înregistrarea de rutină după fiecare zbor.

— Dar aproape uitasem ! Am avut grijă de uniformele şi de cazarea ta de îndată ce am auzit că vii. Totul e aranjat.

Magruder părea încântat:

— OK ! Ne-au băgat în avioane atât de repede încât n-am mai avut timp să împachetăm. Eşti un tip pe cinste, Willie !

Grant îl privi. Cuvintele erau sincere, dar cât de mult se schimbaseră amândoi în aceşti ultimi doi ani. De parcă abia acum îl cunoştea pe Matt Magruder. Erau bariere peste care nici vechea lor prietenie nu putea trece.

77 Statul Major al Operaţiunilor Reunite

CAPITOLUL 5

Marţi, 10 iunie, 1997

0552 Zulu - 05,52 Zone Time
Fulcrum[78] 101, Misiunea de atac Letushiy
Deasupra Sognefjorden, Norvegia

— Letushiy Leader ! Letushiy Leader ! Aici *Kranetieli* ! Activitate aeriană inamică deasupra ţintei ! Acţionaţi cu prudenţă !

Căpitanul de rangul doi Serghei Sergheivici Terekov verifică radarul, dar nu văzu nici o urmă a avionului inamic pe care i-l semnala avionul de avertizare An-74 care se învârtea undeva mai departe spre nordul coastelor Norvegiei. Lipsa semnalelor radar nu-l mira, căci cele opt avioane MIG-29 D de atac la sol ale escadrilei sale erau la mai puţin de cincizeci de metri deasupra apelor liniştite ale fiordului. Linia ondulată a coastei şi munţii ecranau sistemul radar al MIG-urilor, dar, în acelaşi timp, le fereau şi pe ele de radarul avioanelor de detectare norvegiene.

— Am înţeles, *Kranetieli* ! răspunse Terekov. Cer instrucţiuni !

O parte importantă a sistemului de pregătire al piloţilor ruşi era să conlucreze strâns cu controlorii din spate. La bordul lui *Kranetieli* controlorii prelucrau informaţiile şi le dirijau către celelalte unităţi aeriene din zonă. Primind informaţii de la fiecare unitate aeriană, ordinele lor puteau lua în considerare fiecare aspect al situaţiei. Terekov auzise că cei mai mulţi piloţi din Occident, în special cei americani, luau singuri hotărâri în asemenea momente. Se întreba cum puteau comandanţii lor să lase o atât de mare responsabilitate în mâinile unor piloţi atât de tineri, care nu vedeau decât fragmentul lor redus din ansamblul luptei.

---

78 Mikoyan MiG-29 (cod NATO -"Fulcrum") – avion de vânătoare rusesc, bimotor

— Letushiy Leader ! Angajează avionul inamic la zero-trei-cinci, cu patru din aparatele tale de zbor. Continuă misiunea după planul stabilit !

— Am înţeles ! Execut ordinul !

Terekov schimbă frecvenţa şi transmise ordinele necesare. Zâmbi plin de satisfacţie când cele patru MIG-uri ţâşniră din formaţie. În câteva secunde vor fi pe ecranele radar ale apărării norvegiene şi vor distrage patrulele pe care le detectase avionul An-74. Asta va lăsa cerul liber pentru misiunea de atac „Volatile” împotriva apărării norvegiene. În apropiere se vedeau stâncile înalte în timp ce aparatele îşi continuau drumul spre est. În curând va apărea şi ţinta...

Deodată, pe ecranul radarului său, apărură trei ţinte şi câteva secunde mai târziu identifică rapidele interceptoare F-16 sclipind deasupra. Înainte ca el să poată reacţiona, dispăruseră. Prin radio se auziră primele strigăte de atenţionare şi de angajare. Fu tentat să profite de situaţie şi să execute un luping pentru a-i surprinde din spate, în timp ce ei s-ar fi luptat cu restul escadrilei, dar rezistă impulsului. Pentru moment, lupta aceea nu era treaba lui. Pe primul plan era misiunea.

Undeva, dedesubt, o rază radar de căutare traversă MIG-ul şi Terekov simţi cum îi creşte tensiunea auzind semnalul receptorului de avertizare radar de pe tabloul de comandă. Aşa se întâmpla de fiecare dată când apărea un potenţial inamic. Se antrenase mult timp, întâi în aviaţia de asalt, apoi în cadrul aviaţiei de război a Flotei Marine. Participase la multe acţiuni, dar nu trăsese nici un foc la mânie. De fiecare dată când trecea prin astfel de momente se gândea la perspectivele luptei. Moarte sau glorie în serviciul Aviaţiei Ruse şi al Mamei Rusia. Acesta era crezul oricărui pilot rus.

Astăzi nu mai era nici o îndoială. În sfârşit, momentul acţiunii sosise. Terekov respiră adânc, încercând să se calmeze. Făcea parte din elită, unul dintre puţinii piloţi ruşi care absolviseră cursul de aterizare pe portavion, la *Saki*, în Crimeea, şi îşi continuaseră studiile pentru a deveni piloţi navali. Acum avea nevoie de o judecată limpede, să nu se lase copleşit de emoţii, căci emoţiile nu-l puteau duce decât la dezastru.

— SAM ! SAM ! Căpitanul locotenent Stepan Dimitriev strigă mai înainte ca el să poată depista pe radar racheta duşmană. Era în legătură radio cu aparatul lui Dimitriev.

— Urcă Stepan ! Urcă ! strigă Terekov.

Celălalt MIG se desprinse din formaţie şi porni spre cerul deschis, dar racheta fu mai rapidă. Ca într-o derulare cinematografică, Terekov zări proiectilul în spatele MIG-ului lui Dimitriev, dar era deja prea târziu. Avionul dispăru, topindu-se într-un fulger de flăcări şi pulbere.

— Am fost atacaţi cu o rachetă SAM ! raportă el comandantului. Unu-zero-şase este distrus.

— Continuaţi misiunea ! veni răspunsul rece.

În timp ce se înclină spre stânga pentru a se alinia în vederea atacului final, Terekov se lupta să-şi păstreze calmul. Ar fi trebuit ca bombardierele să fi curăţat zona mai devreme, dar, evident, norvegienii fuseseră îndeajuns de deştepţi să ţină câteva din rachete ascunse de primul val de bombardament. Nu va fi aşa de uşor pe cât părea în cabina portavionului *Saiuz*.

O nouă alarmă îl făcu să-şi privească aparatele. O altă rachetă SAM. De data asta pe urmele lui. Instinctiv, împinse înainte manetele, accelerând cele două turboreactoare Isotov. Acceleraţia îl apăsă pe spătar, în timp ce trăgea înapoi de manşă. Avionul urcă, înclinându-se spre nord, către linia fiordului.

Sunetul alarmei se auzea în continuare. Aproape că simţea racheta duşmană apropiindu-se de MIG. Cu o mişcare bruscă şi violentă îndreptă avionul pe o altă direcţie şi apăsă butonul care lansa pleava. Norul de pulbere va intersecta raza radar şi va încurca racheta pentru câteva secunde. Secunde de care el avea atâta nevoie.

Trecu cu carlinga pe lângă lanţul muntos în timp ce se avânta spre cer. Un fulger izbucni dedesubt. Racheta, înşelată de pulbere, se izbi de un perete stâncos şi explodă.

Răsuflând uşurat, Terekov se întoarse spre fiord şi reduse viteza. Acum celelalte două avioane se aflau înaintea lui zburând strâns în formaţie. Recunoscu ţinta după fumul care se ridica de la un foc ce ardea în apropiere. Bombardierele ruseşti provocaseră lotuşi nişte pagube, dar aerodromul norvegian de la Hermansverk mai funcţiona încă, precum şi lunurile de coastă de pe stâncile vestice.

— Văd ţinta ! raportă el.

— Atacaţi ! spuse controlorul. Unu-zero-cinci pe poziţia tunurilor Bofors[79]. Cele două avioane care rămân atacă aerodromul.

— Înţeles mesajul. Recomand o a doua misiune pentru a elimina apărarea care mai rămâne după atacul nostru.

— Notat. La atac !

Transmise ordinele şi celorlalţi şi privi cum locotenentul Dzhus îşi pregătea atacul asupra tunurilor de coastă. Apoi fu prea ocupat ca să mai urmărească celelalte avioane.

MIG-ul coborî măturând în trecerea spre aerodrom braţul fiordului. Terekov identifică un F-14 decolând. Apăsă butonul selector şi lansă o rachetă AA-8.

Zgomotul din urechi îi spuse că totul era pregătit şi racheta care o zbughi prinse avionul norvegian înainte ca pilotul să aibă vreo şansă să reacţioneze.

În stânga lui un alt MIG îşi eliberase încărcătura de bombe şi se îndepărta. Grăbit, Terekov apăsă selectorul şi îşi găsi ţinta, un tanc rămas neatins în capătul îndepărtat al aerodromului. Prima bombă căzu şi Terekov înălţă aparatul turând la maxim.

Bomba explodă într-o erupţie masivă de flăcări şi fum negru. Terekov plană, scrutând aerodromul pentru alte ţinte. Văzu un avion care scăpase atacului. A doua bombă îşi găsi ţinta, dar, de data aceasta, el era deja departe, avântându-se prea repede spre înalturi ca să mai poată evalua pagubele. O va face mai târziu echipa de avioane care lua fotografii. Acum prima lui datorie era să se alăture escadrilei.

În timp ce intra în formaţie cu cele două avioane văzu rămăşiţele tunurilor Bofors. Făcuse treabă bună. O să cântărească greu în palmaresul escadrilei, şi va arăta bine şi în balanţa Aviaţiei Navale Ruse. Bineînţeles că bombardierele grele puteau face destule stricăciuni, dar atacurile de scurtă durată erau mai flexibile şi mai capabile să atingă scopurile cerute. Sognefjorden, la mai puţin de o sută kilometri nord de ultimul centru major al rezistenţei norvegiene de la Bergen, era una din cele câteva Zone Time potenţiale de debarcare pentru forţele amfibii ruseşti. Controlul aerian şi distrugerea artileriei de coastă era prima condiţie pentru reuşita debarcării.

---

79 Tunuri antiaeriene calibrul 57 mm, 200 lovituri/min, controlate prin computer, producție suedeză

Campania din Norvegia n-ar menţine niciodată ritmul necesar pentru obţinerea victoriei finale, dacă Rusia nu-şi impunea o viteză mărită în deschiderea capului de pod. Occidentul reacţionase cam leneş până acum, dar Rusia nu putea câştiga dacă nu rămânea pe poziţie.

Terekov zâmbi din nou, în timp ce-şi conducea avionul spre zona de luptă. Cu bombele astea, vor avea prea puţin de furcă cu norvegienii. Se va întoarce pe *Saiuz*, va realimenta, se va reînarma şi din nou în misiune.

Se simţea bine să ştie că el şi tovarăşii lui jucau un rol esenţial în renaşterea Rusiei ca superputere.

0915 Zulu - 07,15 Zone Time
Officers' quarters[80], *USS Thomas Jefferson*
Atlanticul de Nord

Tombstone rezistase tentaţiei de a prelungi întâlnirea cu Coyote şi chiar celei de a aştepta să-l vadă pe Batman şi pe Malibu întorcându-se la bord. Avusese un zbor lung şi era obosit. Trecuse prin formalităţile de rigoare: hârţogăria şi raportul către ofiţerul de serviciu din biroul CAG pentru a informa că se află la bord. La o oră după aterizare era deja întins în patul său.

După un zbor de peste două mii de mile şi o aterizare dificilă pe timp de noapte, credea că are dreptul să se odihnească. Dar se părea că nu toţi erau de aceeaşi părere.

— Hai flăcău, sus ancora ! CAG e pe picior de război !

Ca prin ceaţă, auzea o voce cunoscută, dar nu era destul de treaz ca să o şi recunoască. Mâna care îi scutura umărul îl sili să-şi schimbe poziţia, în dorinţa de a scăpa de intrus.

— Dacă mai ai nevoie de mâna aceea, ar fi bine s-o iei de pe mine, bombăni el, altfel ţi-o smulg din umăr şi te pocnesc cu ea de nu te vezi.

— Ăsta-i Tombstone pe care-l ştiu, spuse vocea în bătaie de joc. Uite, şi eu am muncit până târziu, dar ăsta nu-i un motiv să-mi ameninţ prietenii !

Tombstone se întoarse să vadă cine-l chinuia.

— Wayne ? Dacă asta-i una din blestematele tale de glume, băiete, am să insist personal să se reintroducă pedeapsa cu munca la galere, doar pentru tine.

---

80 Cabinele ofițerilor (piloților)

Batman zâmbi.

— Şi pentru tine ! spuse vesel. Dar jur că nu-s vinovat ! E şedinţă la nivel înalt în dimineaţa asta şi CAG vrea să te vadă acolo. Dar vrea să te întâlnească mai întâi în biroul lui. L-am auzit beştelindu-l pe Owens şi am coborât să te salvez.

Tombstone se frecă la ochi şi-şi puse picioarele pe podea.

— E cam dat naibii CAG, nu ?

— Nu ştii ? Batman se uită chiorâş la el. E „Stinger”[81] Stramaglia !

Magruder clipi, reacţionând mai încet la auzirea numelui.

Nu avusese prea mult timp la dispoziţie pentru noua lui numire. Despre predecesorul său ştia destule, dar, cu câteva excepţii, ştia prea puţine despre cei de la bordul lui *Jefferson*. Dar de numele lui „Stinger” Stramaglia auzise. Foarte puţini absolvenţi de la Top Gun nu-l cunoşteau.

— Glumeşti ! Ce face Bătrânul aici ?

Căpitanul Joseph Stramaglia era o legendă vie la Top Gun. Unul din cei mai buni studenţi care absolviseră programul de antrenament. După absolvire rămăsese acolo ca instructor de zbor. El conducea echipa avioanelor agresoare, pe care studenţii îşi cizelau măiestria în săptămâni întregi de dueluri aeriene. În loc de patru-cinci ani, cât preda în mod normal un profesor la Top Gun, Stramaglia rămăsese acolo opt. Se spunea că în tot acest timp, nu fusese învins niciodată într-o *dogfight*[82]. Bineînţeles că nici Matt Magruder nu reuşise să-l învingă cât timp a studiat acolo.

— El e ! spuse Batman. Tocmai plecase de la Miramar când am ajuns eu acolo. Dar am văzut fotografiile şi am auzit nişte poveşti despre el, care nu-mi venea să cred că sunt adevărate, până când am ajuns să-l cunosc personal.

— Da, e dat naibii ! continuă Magruder.

— Dat naibii ? Mai bine-l porecleau „Pit Bull”[83]. Pe lângă el Jolly Greene era un sfânt !

Tombstone se îndreptă spre dulapul în care îşi pusese lucrurile, în timp ce se îmbrăca, se gândea la Stramaglia, la renumele lui ca om aspru şi la felul în care îl îndrumase la Top

---

81 FIM-92 Stinger – lansator portabil de rachete sol-aer (aluzie la statura & autoritatea lui CAG)

82 Duelurile aeriene între avioanele de vânătoare

83 Rasă de câini deosebit de agresivi, antrenați pentru lupte

Gun, şi în aer şi pe pământ. Dacă-l avea pe omul acela ca superior, viaţa lui pe *Jefferson* va fi grea, sau plină de satisfacţii ? Tombstone nu cunoştea răspunsul la această întrebare. Cu siguranţă că nu va fi monotonă, de asta era sigur.

Batman continua să vorbească, fără să-şi dea seama că gândurile lui Tombstone hoinăreau în altă parte.

— Hei, Stoney, spuse în timp ce Magruder îşi trecea aparatul de ras pe faţă, ar fi trebuit să vezi zidurile de la Fighter- town[84] ! Erau atâtea afişe cu numele tău, încât a trebuit să ridice o aripă nouă ca să le lipească pe toate.

Tombstone râse. Tradiţia cerea ca succesele luptelor aer-aer ale ofiţerilor de la Top Gun să fie afişate într-un loc anume, în raidurile sale, după ce terminase cursurile de la Top Gun, Magruder repurtase un şir lung de succese împotriva Coreei de Nord, Chinei şi a Forţelor Aeriene Indiene.

— Dar tu ? Doar ai avut şi tu partea ta, Batman !

— Asta le-am spus şi eu, dar eu nu eram absolvent pe vremea aceea.

Plecară împreună pe coridoarele nesfârşite, ce semănau intre ele, spre sectorul ofiţerilor din personalul Air Wing. Magruder păşea cu atenţie peste pragul înalt, în timp ce vocea lui Coyote intona solemn:

— Păzea ! Apare eroul cuceritor !

Noul comandant al escadrilei Vipers stătea la o masă alături. Malibu se tolănise pe un scaun de parcă stătea la plajă.

— Pariez că nu credeai că o să fim aici, nu-i aşa Stoney ? întrebă Batman.

Magruder răspunse râzând:

— La naiba, nu ! Sub nici o formă ! Dar, oricum, n-aveau cum să-i despartă pe cei trei muşchetari.

— Mulţumesc amice, dar cred că ştiu când lumea nu mai are nevoie de mine, spuse Malibu.

— Credeam că aţi scăpat până acum de fraierul ăsta, arătă zâmbind spre Batman.

— Hei, vezi că te iei de cel mai bun prieten al meu ! i-o întoarse surâzând Malibu.

O voce aspră le tăie râsul:

---

84 NAS Miramar „TopGun”

— Magruder, dacă aţi terminat acolo, mişcă-ţi fundul în biroul meu, acum ! Şi tu Wayne, mai bine ţi-ai termina raportul despre vânătoarea aia de Urşi şi l-ai pune pe biroul meu.

Tombstone se întoarse şi se pomeni nas în nas cu Stramaglia.

Omul era scund, dar cu o prestanţă care îi domina pe cei din jur. În gură ţinea una din faimoasele sale ţigări, neaprinsă. Siramaglia folosea aceste ţigări ca arătătoare şi chiar ca modele improvizate de avioane când demonstra tactici de zbor, dar nu le fuma niciodată.

— Aye, aye, Sir ! răspunseră la unison.

Magruder îl urmă în biroul său.

— Ia loc ! îl invită Stramaglia arătându-i un scaun cu ţigara.

Magruder se aşeză puţin stânjenit de purtarea şefului.

— Deci aşa, continuă Stramaglia aşezându-se la biroul său. Faimosul comandant Magruder se întoarce. Îl fixă cu o atenţie sporită, apoi continuă: eu am nevoie de un adjunct care să mă ajute la această Air Wing, cu eficienţă maximă în următoarele luni. Am început prost, cu pierderi de avioane, oameni morţi, şi toate dintr-un accident stupid. Iar acum, cu încurcătura asta din Norvegia, nu ştim exact ce se va întâmpla. Deci, înţelegi că am nevoie de un ajutor de nădejde. Şi în schimb nu am parte decât de un afurisit de erou. De eroi am eu nevoie domnule Magruder ? Mie îmi plac oamenii valoroşi, de nădejde, competenţi, care fac treabă bună, care nu simt nevoia să-şi menţină în permanenţă aura strălucitoare. Mă înţelegi, comandante ?

— Domnule, îmi permiteţi să vă vorbesc deschis ?

Stramaglia încuviinţă din cap, cu un gest aproape nervos.

— Cu tot respectul datorat, domnule, nu eu am cerut să fiu tratat ca un erou. Şi nu-i cinstit să mă judecaţi aşa înainte de a-mi da o şansă de a vă dovedi cum îmi îndeplinesc datoria.

— Asta-i tot ce ai de spus ?

— Da, domnule ! răspunse Magruder, simţindu-se din nou ca pe vremea studenţiei.

— Bine. Pentru că ai absolută dreptate. Stramaglia zâmbi uşor. Voiam doar să ştii cum stau lucrurile. La bord sunt câţiva dintre vechii tăi colegi, după cum ai văzut. Dar tot aici sunt şi foarte mulţi boboci care nu te-au cunoscut până acum, dar care visează deja să fie exact ca tine când li se va ivi ocazia. Va

trebui să te străduieşti ca în timp să treci peste condiţia de erou, dacă vrei să fii un membru eficient al echipei mele. Înţeles ?

— Da, domnule !

Se părea că Stramaglia nu se schimbase prea mult. Era la fel de dur şi de aspru, dar deschis şi cinstit, ceea ce conta cel mai mult, la urma urmei.

— Bine. Văd că ai stofă de adjunct CAG, comandante, aşa cum am crezut că ai stofă de aviator. Nu m-ai dezamăgit până acum, aşa că ai grijă să n-o faci nici de acum încolo.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, domnule ! răspunse Magruder încet.

— Să ai grijă să faci ! Când voi termina cu tine, comandante, vei şti tot ce se poate şti despre o „air wing". Nu doar luptele, totul ! Stramaglia se opri un moment, apoi continuă: E drept că sunt cam demodat şi am câteva lucruri la care ţin. După cum ştii, piloţii de pe portavion pilotează doar două tipuri de avioane. Tu, ca adjunct al meu, trebuie să cunoşti mai multe. În dosarul tău scrie că ai trecut cam prin toate, aşa-i ?

— Aripi fixe da, domnule, spuse Tombstone. Dar nu şi pe elicoptere.

— Bine. De-acum te vei apropia cu dragoste de S-3 şi A-6. Acestea sunt păsările pe care le cerceta predecesorul tău. Poţi zbura cu ele ca pilot sau ca însoţitor, cum vrei. Dar până nu-ţi spun eu altfel, să te concentrezi numai pe aceste două aparate şi pe nimic altceva ! Ai înţeles ?

În sinea lui, Tombstone fierbea. Zburase ocazional pe tot felul de avioane, dar mai înainte de toate el era pilot de Tomcat. Iar acum Stramaglia îl îndepărta de munca pe care o iubea atât ! Era din nou ca la Washington. Dar de data aceasta, viaţa după care tânjea se afla la doi paşi, ispitindu-l.

— Am înţeles, domnule ! spuse el atent să-şi menţină un ton neutru.

Dar pe Stramaglia nu-l puteai păcăli atât de uşor.

— Nu eşti prea încântat, nu-i aşa Magruder ? Nici nu mă aşteptam să fii, dar adjuncţii CAG poartă afurisita asta de răspundere. Tu eşti mâna mea dreaptă, şi mă aştept ca adjunctul meu să ştie tot ce e de ştiut despre conducerea Air Wing, pentru că dacă eu dau ortul popii, tu trebuie să preiei comanda. Trebuie să înveţi şi ce face restul Air Wing. Experienţă în pilotarea Tomcat-ului nu mai ai nevoie să câştigi, căci ai cam

epuizat subiectul. Aşa că ai să te ocupi de ceea ce trebuie să înveţi: vânătoarea de submarine, zboruri de bombardament... Ne întoarcem la şcoală, băiete, ca-n vremurile de la Miramar.

— Da, domnule ! încuviinţă Magruder. Înţelegea ce voia bătrânul, dar asta nu-l împiedica să fie necăjit că era îndepărtat de lângă escadrila Tomcat.

Stramaglia îşi privi ceasul care începuse să emită semnale de avertizare şi spuse:

— Amiralul Tarrant ne convoacă la o şedinţă în dimineaţa asta, cu toţi ofiţerii superiori ai Grupului de Luptă. Inclusiv personalul CAG. Să mergem ! Se ridică şi se opri în faţa lui Magruder: Pentru Dumnezeu ! Nu te mai purta de parcă ai fi dus la spânzurătoare ! Nu muşc, băiete. Nu prea tare, cred.

Magruder se sili să zâmbească şi se ridică, urmându-l pe Stramaglia.

CAPITOLUL 6

Marți, 10 iunie, 1997

1055 Zulu - 08,55 Zone Time
CVIC, USS Thomas Jefferson
Atlanticul de Nord

Camera se numea Civic, de la CVIC - Carrier Intelligence Center (Centrul de Informații al Portavionului). Lui Stramaglia i se părea că aduce mai mult a sală de lectură, decât a Centru de Informații pe un portavion modem. Pe pereţi erau expuse scene celebre din istoria U.S. Navy, iar pe peretele din spatele lui se afla un tablou înfăţişându-l pe *Jefferson*. În spatele podiumului se afla un ecran de proiecţie, iar în mijlocul camerei, scaune pliante metalice.

Jumătate din ele erau ocupate de ofiţeri superiori din Grupul 14 de Luptă. Câţiva, care încă nu se aşezaseră, se îndreptau acum spre locurile lor. Stramaglia îl zări pe locotenentul comandant Arthur Lee, ofiţerul cu Informaţiile al Air Wing, intrând pe uşa de lângă podium. Flutură mâna pentru a-i atrage atenţia şi, dând din cap, ofiţerul se îndreptă spre el.

Stramaglia privi spre locotenentul comandant David Owens. Cu faţa lui proaspătă şi binevoitoare, părea prea tânăr pentru gradul său. Din dosarul lui rezulta că era bine pregătit, dar fără prea multă experienţă, ceea ce nu-i convenea lui Stramaglia. În timp, Owens s-ar fi putut dovedi util, dar acum nu-i inspira prea multă încredere. Aceste motive atârnaseră în balanţă când, imediat după moartea lui Greene, trebuise să se decidă asupra viitorului adjunct. La Miramar, Stramaglia îl remarcase pe Magruder şi-i prezisese că va ajunge departe. Magruder avea o gândire matură, nelăsându-se pradă tentaţiei de a face cascadorie, aşa cum se întâmpla cu majoritatea piloţilor de luptă, dar, în acelaşi timp, ştia şi când să se lase stăpânit de instincte. Cariera lui, începută la Top Gun, mersese mult mai departe decât se aşteptase Stramaglia.

Tot ce avea de făcut acum Magruder era să se ataşeze de noul său post, tot aşa cum se ataşase de zbor. Şi astfel va fi un candidat sigur pentru postul de CAG, şi poate chiar de comandant al portavionului. Dar lucrul acesta n-am să mai apuc să-l văd. Gândul îi lăsă un gust amar.

Opt ani de zile îi instruise pe cei mai buni dintre cei mai buni piloţi americani. Totul începuse ca un privilegiu, o onoare recunoscută pentru excelentele sale performanţe. Şi de fiecare dată când se prezenta la un examen pentru un alt post, se găsea cineva care să facă apel la datorie, mândrie sau vanitate ca să-l mai ţină un timp ca instructor. Înainte să-şi dea seama, trecuseră opt ani, şi odată cu ei cele mai bune şanse de a face carieră. Nu luase parte nici la operaţiunea Desert Storm, deşi F-14 nu prea au avut acţiuni deasupra Iraq-ului. Dar, în timp ce el îi antrena pe alţii, Magruder devenea cel mai proaspăt erou-pilot american.

Pentru Stramaglia acum era prea târziu. Ajunsese, în fine, la comanda unei Air Wing, trăgând o grămadă de sfori. Dar şansele de a urca pe o treaptă mai înaltă se topiseră. Grila Marinei pentru promovarea ofiţerilor în posturi de comandă devenea din ce în ce mai rigidă. În ultima vreme, în ciuda condiţiilor grele de promovare, erau de douăzeci de ori mai mulţi candidaţi de marcă pentru fiecare post. În special pentru portavioane. După paisprezece ani petrecuţi sub arme, chiar şi şansa de a primi comanda unei NAS era aproape nulă.

Prea bătrân ca să zboare, dar fără performanţe deosebite care să-l facă să avanseze, Stramaglia ştia că îşi varsă amarul în relaţiile sale cu subalternii, în special cu Magruder. Dar aşa era în viaţă, nu prea cinstit uneori...

Lee se aşează lângă el:

— Se pare că-i groasă chestia, nu-i aşa ? Perspectivele păreau să-l emoţioneze. Aţi auzit ştirile de dimineaţă ?

— Da, spuse scurt Stramaglia. Ambele posturi TV de pe *Jefferson* transmiteau programe noi, un amestec de informaţii de la bord şi veşti din lumea întreagă, culese prin satelit.

— Eu nu. Ce s-a întâmplat ? întrebă Magruder.

Lee se uită la el.

— Tu trebuie să fii căpitanul Magruder, spuse întinzându-i mina. Eu sunt Lee, Arthur Lee. De la Informaţii. Am auzit o groază de lucruri despre tine. Şi multe chiar bune. Zâmbiră în

timp ce-şi strângeau mâinile. Naţiunile Unite au votat aseară. Doisprezece la doi, China se abţine.

— Şi n-a prea meritat din cauza veto-ului rusesc, continuă trist Magruder.

— Aşa ne trebuie dacă lăsăm băieţii răi să aibă drept de veto, spuse Owens.

Stramaglia nu se amesteca în conversaţie, dar ştia ce simt ceilalţi. În timp ce ruşii distrugeau apărarea norvegiană, Preşedintele Connally întârzia reacţia americană până când Naţiunile Unite vor putea acţiona. Parcă învăţase toate lecţiile greşite din conflictul cu Iraq-ul, în care America mobilizase suportul Naţiunilor Unite numai după ce a garantat ajutorul pentru Arabia Saudită. Rezoluţia 728, chemarea la o soluţie paşnică şi condamnarea Rusiei pentru agresiunea din Scandinavia nu a dus nicăieri. Aproape o săptămână de timp preţios fusese pierdută. Connally putea declara acum că a epuizat toate mijloacele paşnice de rezolvare a conflictului şi să treacă la un răspuns armat, dar între timp se putea să fi dat ruşilor răgazul de care aveau nevoie pentru a cuceri Norvegia.

De aproape un deceniu, Stramaglia se purta ca un dinozaur când era vorba de ruşi. Bobocii cu sângele fierbinte de la Miramar se bucurau că următoarele conflicte vor urma modelul stabilit în operaţiunea Furtună în Deşert: opozanţi mici, fără stil, înfruntând superioritatea tehnică aeriană americană. Dar Joseph Stramaglia nu-i scosese niciodată din calcul, cu adevărat, pe ruşi, nici chiar când Elţân fusese ales conducător al Federaţiei Ruse.

Existau prea multe necunoscute, prea multe fracţiuni, cum ar fi conservatorii din armată, despre care auzise Stramaglia.

Şi, de fapt, se pare că avusese dreptate.

1100 Zulu - 09,00 Zone Time
CVIC, USS Thomas Jefferson
Atlanticul de Nord

— Attention on deck[85] ! strigă un tânăr ofiţer în timp ce amiralul Tarrant păşi în încăpere. Toţi se ridicară în picioare.

---

85 Atenţiune ! – comandă la apariţia unui ofiţer cu grad superior

— Luaţi loc, spuse repede, îndreptându-se spre podium, de unde trecu în revistă mulţimea de ofiţeri.

Îl văzu pe Stramaglia şi pe ceilalţi ofiţeri ai Air Wing de pe *Jefferson* în capătul camerei. Cea mai mare parte a puterii Grupului de Luptă era dată de grupul aerian al portavionului şi rolul celor aflaţi aici era crucial în următoarele zile. Tarrant spera că erau gata să răspundă provocării. Stramaglia avea o reputaţie bună, însă nu mai fusese pe mare de vreo zece ani. Oare mai era la fel de bun ?

Mai era şi căpitanul Vic Gates, de pe crucişătorul *Shiloh*. Se vedea că nu-i în apele lui. Nava sa, cu puternicele sale sisteme radar şi rachetele defensive (AEGIS), era un pilon de bază în eventualitatea că ar fi trebuit să facă faţă unui atac. În urmă cu doi ani, în Oceanul Indian, *Jefferson* căpătase o avariere minoră, dar *Shiloh* fusese grav avariat. Poate la asta se gândea acum Gates.

Toţi aveau partea lor în acest joc. Navele *Lawrence Kearny* şi *John A. Winslow*; cele trei fregate: *Gridley*, *Esek Hopkins* şi *Stephen Decatur* şi cele două submarine clasa 688 *Galveston* şi *Bangor*. Un Grup de Luptă nu este doar un simplu portavion. Este o forţă echilibrată în care fiecare navă, fiecare avion şi fiecare om îşi are rolul său.

Tarrant tuşi şi păşi în spatele pupitrului. Era timpul să-i anunţe.

— Domnilor, începu formal, cu toţii ştim ce se întâmplă în Norvegia. De aproape o săptămână urmărim invazia rusă şi sunt sigur că v-aţi întrebat ce au de gând să facă Statele Unite. Ultimele întâmplări au conturat drumul de urmat. Am primit ordine de la CINCLANT azi-noapte şi sunt sigur că toţi sunteţi interesaţi. Commander Aiken, vrei să ne reaminteşti situaţia existentă ?

Commander-ul Paul Aiken era şeful diviziei OZ, secţia Informaţii al Departamentului Operaţiuni de pe *Jefferson*. Scund, precis şi cu o faţă ce nu trăda nici o emoţie, Aiken răspundea de coordonarea tuturor informaţiilor strânse printr-o varietate de mijloace, făcându-le disponibile pentru comanda portavionului. Avansă spre podium purtând un teanc de hârtii sub braţ. Luminile se stinseră şi proiectorul începu să prezinte imagini.

— Situaţia din Scandinavia s-a desfăşurat, cinstit vorbind, într-o manieră neaşteptată, începu Aiken în timp ce pe ecran

apăru o hartă a Norvegiei. În timpul Războiului Rece se spunea că orice atac asupra Norvegiei poate fi întârziat de forţele locale ca să permită un sprijin NATO înainte ca ruşii să facă vreo cucerire teritorială. Întreaga apărare a ţării se baza pe această afirmaţie. Se uită pe notiţe înainte de a continua. Norvegienii şi-au făcut o tradiţie din a nu se amesteca în conflictele europene şi s-au împotrivit, o vreme, să intre în NATO. Totuşi experienţa ocupaţiei naziste din al doilea război mondial le-a arătat cât este de necesar să caute protecţie la marile puteri. În nordul Norvegiei se află punctele cele mai apropiate de bazele flotei ruseşti de nord, în zona Mării Barents şi a Mării Albe, şi asta a transformat ţara atât într-un punct strategic pentru ruşi cât şi într-unul de maximă importanţă pentru Occident. Avioanele din bazele aeriene norvegiene se pot juca cu navele flotei ruse şi în plus pot proteja propriile noastre nave să facă incursiuni în apele lor. Flota rusească de nord mai include şi grosul puterii balistice de pe submarine, a cărei apărare reprezintă prioritatea aviaţiei ruse. În cazul unei angajări NATO, ruşii vor căuta să neutralizeze Norvegia ca parte a unui război mai extins în Europa.

Aiken se opri să soarbă o înghiţitură din pahar.

— În acest caz, totuşi, izbucnirea ostilităţilor în Scandi- navia nu pare a fi parte a unui război mai mare, ba, mai degrabă, un sfârşit al lui. Drept rezultat, ruşii au concentrat în zonă o forţă de atac mult mai mare decât ne-am imaginat noi în planurile din vremea Războiului Rece. Grandoarea operaţiilor Spetsnaz[86] şi alte elemente mai puţin vizibile sunt la un nivel care ne-a luat prin surprindere.

— Înseamnă că le-au plănuit de mult, în ascuns ? întrebă James Tennyson, comandantul lui *Lawrence Kearny*, o namilă de om a cărui înfăţişare dură ascundea o inteligenţă surprinzătoare.

— Cu siguranţă asta sugerează, răspunse Aiken atent. Dar sursele noastre de spionaj n-au reuşit să confirme această teorie. Dacă ruşii au intenţionat să provoace un conflict în zonă, asta pare un motiv destul de serios pentru ca Preşedintele lor să negocieze o înţelegere... Numai dacă nu-i un caz extrem al încălcării cooperării între părţile politice şi militare ale

86 Spetsnaz (Войска **спец**иального **наз**начения) – termen sub care sunt cunoscute trupele de elită ruseşti

guvernului. Există tentaţia de a considera asasinatul ca fiind opera KGB-ului, destinat să creeze un pretext pentru invazie şi, în acelaşi timp, să îndepărteze reforma liberală, care altfel le-ar fi stat în cale. Dar fără alte fapte la dispoziţia noastră, rămâne doar o atractivă, dar inconsistentă, teorie.

O teorie, se gândi Tarrant, dar care potrivea lucrurile al naibii de bine. Lupta conservatorilor militari şi KGB împotriva reformiştilor transformase guvernul federaţiei în ceva precar şi instabil. Preşedintele începuse prin a fi doar o păpuşă în mâinile conservatorilor militari care restabiliseră autoritatea centrală. Mai târziu, se desprinsese de ei, fiind deseori în opoziţie directă cu interesele militare. Acum că nu mai era, se părea că ruşii vorbeau din nou doar cu o singură voce. Şi era vechea voce, a lui Stalin şi Hruşciov, atât de cunoscută, vocea agresiunii.

Tarrant se uită din nou la Aiken, care continua să-şi expună datele.

— Făcând abstracţie de intenţiile ruşilor, trebuie să acceptăm realitatea situaţiei din Scandinavia. Domnilor, trupele ruseşti au invadat deja o mare parte din Finlanda. Guvernul de la Helsinki a protestat mai mult simbolic şi a capitulat acum patru zile. Şi cu Norvegia se va întâmpla acelaşi lucru în scurt timp dacă nu i se acordă ajutor substanţial. Acest ajutor, din păcate se va materializa foarte greu. NATO abia de mai există, acum când ţările Comunităţii Europene sunt mai interesate în negocieri decât în a adopta poziţii ferme. Circulă zvonul că guvernul laburist va pierde votul de încredere în Marea Britanie, dar şi aşa vor avea nevoie de timp ca să se mobilizeze. Iar în Statele Unite, ştim cu toţii cum stau lucrurile din cauza politicii.

Harta de pe ecranul din spatele său se schimbă.

— Ceea ce ne interesează acum pe noi este situaţia militară din Norvegia. Trupele ruseşti au trecut graniţa în primele ore ale dimineţii de 5 iunie. Nu uitaţi prezenţa forţelor de comando în număr foarte mare, deoarece au avut un impact hotărâtor în desfăşurarea campaniei până acum. Atacul a fost deschis de două divizii de infanterie, 45 şi 54. Acestea au urmat direcţiile de avansare pe care noi ştiam c-o să le folosească. Divizia 54, violând neutralitatea finlandeză, şi-a croit drum în spatele principalelor linii de apărare.

Aiken mai luă o înghiţitură de apă, timp în care, pe ecran, se proiectă nordul Norvegiei.

— Linia de apărare frontală a Norvegiei era în mâinile Armatei South Varanger Garrison, având ca forţă de rezervă Brigada Finnmark, care să asigure sprijin la nevoie. Paralizarea guvernului norvegian, în primele ore ale crizei, a cauzat întârzieri în gruparea forţelor de rezervă. Tocmai fuseseră dispersate de un ordin dat mai devreme şi confuzia a înrăutăţit situaţia. Întregul efectiv South Varanger Garrison şi o mare parte a Brigăzii Finnmark a fost înconjurat şi distrus de forţele ruseşti, aici, la Tana, pe 6 iunie.

Apoi apăru harta întregii ţări.

— În timp ce se întâmplau toate acestea, ruşii conduceau atacuri sistematice şi în alte părţi ale ţării. Sunt câteva lucruri de remarcat. Primul: faptul că flota nordică *„Red Flag”* a ieşit din Marea Barents cu o zi înainte. Ar putea fi doar o coincidenţă, desigur, sau începutul unui zăngănit de săbii. Dar ceea ce e important este faptul că flota era escortată de un contingent foarte mare de artilerie antiaeriană şi de trupe de infanterie marină Spetsnaz. La timpul respectiv, presa nu a acordat prea multă atenţie faptului că Rusia şi-a schimbat în ultimii ani programul de construcţii de nave orientându-se spre construcţia de portavioane. O mare parte a acelor nave se află acum în efectivul flotei *„Red Flag”*. Dacă adăugăm la navele militare şi navele comerciale folosite în transportul de trupe şi de echipament de luptă, flota *„Red Flag”* devine o forţă navală de temut.

— Dar au într-adevăr, ruşii, o aşa mare capacitate pentru operaţiunile maritime ? întrebă Loren Scanlan, comandant pe *Gridley*. Vreau să spun că pot aduna navele astea, dar niciodată nu au fost o forţă în domeniul maritim.

— Mai mult decât îţi închipui, cu toate că nu suntem siguri de numărul exact al navelor lor de război, răspunse Aiken la fel de îngrijorat. Nu trebuie să uităm, domnilor, că, la sfârşitul Războiului Rece, ruşii transferau sistematic divizii întregi de infanterie-motorizată la marină, pentru a se sustrage înţelegerilor care prevedeau reduceri ale efectivelor militare în trupele terestre, exceptând Marina, care nu intră în discuţie. Aşa că nu e de mirare şi nici exclus ca aceste trupe să fi ajuns la marină. Dacă nu poţi transforma soldaţii obişnuiţi în trupe navale de luptă, poţi să-i foloseşti pentru trupele navale de desant.

Aruncă o privire prin sală, ca şi când aştepta comentarii. Tuşi, apoi continuă:

— Atacurile aeriene din primele două zile au distrus mai mult de jumătate din forţele aeriene norvegiene. Norvegia are... sau, mai bine zis, a avut aproape o sută de avioane de luptă, în special F-16. Au opus o rezistenţă dârză, dar inegalitatea forţelor a fost prea mare. La aceasta se adaugă şi neutralizarea câtorva aerodromuri cheie prin atacuri de comando şi rachete. Estimăm că ruşii vor avea supremaţie aeriană în Scandinavia în următoarele câteva zile.

Tarrant examina felul în care au reacţionat ofiţerii la această veste. Personalul CAG arăta în mod deosebit deprimat. Cu cea mai mare parte a forţelor aeriene norvegiene la pământ, chiar şi mult lăudata proporţie de zece la sută piloţi Top Gun nu va fi de ajuns dacă Air Wing de pe *Jefferson* trebuia să intre în luptă.

— Ultimul element din atacul rusesc îl constituie transportul aerian al unei forţe de luptă considerabile, în poziţiile de securitate din Oslo şi Tromsø. Din nou trupele comando şi desant şi-au arătat puterea. Manevra de la Oslo e comparabilă cu desfăşurarea de la Kabul din timpul războiului din Afganistan. Combinate cu desantările maritime de la Bodø şi Narvik, au devastat întreaga coastă norvegiană. Natura nu prea generoasă a acestei ţări cu teren sărac şi cu reţeaua de drumuri limitată şi nemodernizată a făcut Norvegia vulnerabilă acestei tactici de divide-şi-cucereşte..

Apăru o nouă hartă, imaginea centrului Norvegiei, în jurul oraşului Trondheim.

— Aici se află, de fapt, focarul, în zona numită Trøndelag. În ultimii şase ani a fost avanpostul Marinei Statelor Unite. Echipamentele şi arsenalul pentru o brigadă expediţionară a Marinei Statelor Unite erau depozitate acolo. Pe şase iunie au fost atacate de trupele Spetsnaz, întărite de infanteria marină şi trupe aeropurtate. Cel mai bun satelit de recunoaştere indică faptul că Trøndelag a fost distrus în întregime. Astfel s-a prăbuşit orice plan care avea vreo legătură cu ceea ce Statele Unite intenţionau să facă în sprijinul Norvegiei.

— Dumnezeule ! exclamă cineva din primul rând. Tarrant se gândi că era Don Strachan, comandantul fregatei *Esek Hopkins*. De ce nu-i înconjurăm acum şi să terminăm odată cu ei ? Sau poate mai e vreo veste bună în toată această harababură ?

— Vestea bună ? A venit pe data de şapte. În acea zi, încercarea ruşilor de a lua oraşul Bergen a eşuat. Bergen este prima zonă care n-a fost luată pe nepregătite. Generalul Nils Lindstrøm a reuşit să-şi ţină trupele într-un perimetru restrâns. Bazându-se pe apărarea aeriană, tirul rachetelor SAM şi triplul-A, Lindstrøm a doborât elementele aeropurtate ale atacului major rusesc de la Bergen. Bergen e situat în sudul ţării, unul din cele mai mari porturi şi baze ale Norvegiei. În acest moment oraşul e de importanţă vitală pentru ambele părţi. Atâta timp cât e în mâini prietene, avem un punct de intrare în Norvegia şi ruşii ştiu acest lucru. Problema e cât de mult poate să reziste Lindstrøm.

— Fără sprijin aerian ? interveni Stramaglia. Ruşii or să-i mănânce într-o săptămână !

Aiken dădu din cap.

— Asta e şi opinia noastră. Pe moment ruşii sunt supra-extinşi, dar odată ce-şi vor consolida forţele şi poziţia, sunt sigur că vor putea cuceri şi Bergen-ul.

— Mulţumesc pentru expunere, comandante, spuse Tarrant întorcându-se pe podium.

Luminile fură aprinse şi Aiken se aşeză pe locul său.

— Domnilor, aşa cum stau lucrurile acum... dar mai e un lucru pe care comandantul Aiken nu l-a menţionat. Miercuri seara, Casa Albă a primit un comunicat de la guvernul rus care-şi reafirma poziţia că în conflictul din Norvegia nu există decât o problemă locală. În plus, au mai declarat că toate navele militare străine ar trebui să stea departe de Marea Norvegiei, într-o zonă mărginită de linia Groenlanda — Islanda — Anglia. Cred că fraza folosită a fost „să se evite escaladări accidentale în ostilităţi regionale”. În esenţă spun, că orice navă de război care intră în zona de exclusivitate va fi expusă atacului.

— Dar asta subminează întreaga libertate marină ! exclamă neîncrezător Robert Jackson, comandant pe *John A. Winslow*. Vreau să spun, acesta a fost unul din lucrurile pentru care am luptat în Oceanul Indian, nu-i aşa ? Oare ruşii chiar cred c-o să acceptăm aşa ceva ?

Tarrant interveni:

— Ruşii n-au înţeles niciodată teoria noastră despre superioritatea pe mare, căpitane ! Mă îndoiesc că-şi dau seama cât de vitală este această teorie pentru strategia americană. Şi

fiecare element pare că loveşte acasă, la Washington. Noile ordine pe care le-am primit noaptea trecută ne cheamă să intrăm cu Grupul de Luptă în Marea Norvegiei încălcând zona de exclusivitate declarată de ruşi.

— Deci o să ajutăm Norvegia, amirale ? întrebă Bart Thompson, comandantul fregatei *Stephen Decatur*.

— Nu încă. ROE sunt foarte clare. Trebuie să testăm hotărârea ruşilor de a ne ţine departe de Marea Norvegiei, dar nu tragem până nu deschid ei focul. Decizia de a ajuta efectiv Norvegia nu a fost luată încă.

— La naiba, s-ar putea să nu mai existe nici o Norvegie dacă nu facem ceva cât mai repede, spuse tăios Brandt. Chiar nu-şi dau seama ?

Tarrant îl ţintui cu o privire de gheaţă.

— De data asta nu vorbim de Saddam Hussein sau de nord-coreeni. Oricât s-au schimbat lucrurile de la căderea Zidului Berlinului, tot împotriva ruşilor luptăm. Dacă forţăm nota, prea mult sau prea repede, am putea sfârşi rău de tot, cu rachete nucleare.

Un murmur de aprobare străbătu camera. Dintr-o dată, spectrul celui de al treilea război mondial apăru printre ei, mai aproape şi mai real decât fusese la întrevederea dintre Kennedy şi Hruşciov. Era înspăimântător să te gândeşti unde putea duce conflictul din Scandinavia.

Şi portavionul Grupului de Luptă naviga chiar în mijlocul evenimentelor.

CAPITOLUL 7

1543 Zulu - 13,43 Zone Time
Hangar deck, USS Thomas Jefferson
Atlanticul de Nord

— Care-i treaba cu ăsta, Chief ? Tombstone fu nevoit mai mult să strige decât să întrebe, pentru a acoperi larma din hangarul lui *Jefferson*.

Întins pe două treimi din cele 1092 picioare, cât măsura portavionul în lungime, şi ocupând două punţi pe verticală, vastul hangar era plin de avioane şi de oameni din Departamentul V, care munceau aici. Magruder realiză ce părticică mică ocupau piloţii şi însoţitorii lor în vastele operaţiuni care se desfăşurau pe portavion. De la căpitanii avioanelor şi până la oamenii cu veste purpurii, porecliţi „strugurii”, care se ocupau de alimentarea cu carburant, toţi priveau avioanele ca pe ceva al lor. Şi aveau dreptate. Fără ele, piloţii nu ar fi putut zbura.

Căpitanul avionului[87] echipat în vestă maro, al cărui nume Tombstone nu îl auzise din cauza zgomotului din hangar, arătă spre aripa Intruder-ului şi strigă:

— Nu prea sunt mulţumit de ea, domnule. Era pe pistă în ziua accidentului. Aripa a fost lovită aici, şi aici.

Magruder dădea încet din cap. Nu avea pretenţia că ar fi expert în întreţinerea aparatelor de zbor, dar Stramaglia îi dăduse ordin să supravegheze îndeaproape repararea avioanelor avariate în accident. Acum, când *Jefferson* intrase deja într-o potenţială zonă de luptă, fiecare avion în stare de zbor conta.

— Ai verificat atent ? întrebă el.

Căpitanul spuse nehotărât:

— Avariile nu sunt chiar aşa de mari ca la celelalte avioane lovite, dar totuşi nu sunt mulţumit.

---

87 Nici o legătură cu gradul de căpitan. Este un subofițer care face preinspecția & inspecția finală a avionului, fiind coordonatorul tehnicienilor din echipa de intreținere.

Frecându-şi fruntea, Tombstone încerca să ia o hotărâre. Cu toate avioanele sosite în cursul nopţii, pe *Jefferson* erau puţine aparate Intruder, şi el înţelegea perfect şovăiala căpitanului. Era greu să se ia decizia de a-l scoate din servici pentru reparaţii. Intruder era un aparat rezistent, care putea încasa destule lovituri. Dar dacă defecţiunea era mai profundă şi slăbea aripa, încă un echipaj de doi oameni repeta dezastrul, de data asta având şi bombe la bord.

— Trece-l pe liber, spuse Tombstone într-un târziu.

În jurnalul avionului urma să se consemneze că aparatul este inutilizabil până la efectuarea reparaţiilor.

— Dar, adăugă Tombstone, să fie trecut primul pe lista pentru reparaţii, OK ?

— Am înţeles, domnule ! răspunse căpitanul. Apoi privindu-şi carnetul, adăugă: Ăsta a fost ultimul, commander.

— Bun. Vreau să-mi aduci mâine dimineaţă toate jurnalele avioanelor să le revăd. Ai înţeles ?

— Am înţeles, domnule !

Tombstone se întoarse şi traversă puntea lată ocolind oamenii, tractoarele şi avioanele parcate. Nu era prea mult loc să le mişti şi, deşi hangarul de pe *Jefferson* era judicios organizat, tot părea aglomerat.

Se opri sub burta unui Hawkeye, ale cărui aparate ajutau pe Tomcat-urile să-şi găsească ţintele atunci când erau în aer. Ceva flutura deasupra capului în briza plăcută care venea prin deschiderea de la ascensorul doi şi Magruder privi într-acolo. Spre babord, deasupra punţii hangarului erau aliniate drapelele şi pavilioanele tuturor ţărilor şi teritoriilor. Când nava era în marş, în plin ocean, steagurile nu se arborau. Acum însă cineva arborase drapelul Norvegiei, o cruce alb-albastră pe fond roşu. Drapelul domina acum hangarul putând fi văzut de toată lumea.

Tombstone se gândi din nou la şedinţă. Era clar, după accentul pus pe situaţia militară, că amiralul Tarrant se aştepta ca *Jefferson* să fie angajat în luptă. Dacă Preşedintele a luat în sfârşit o hotărâre serioasă şi a ordonat sprijinirea Norvegiei, sau dacă ruşii au decis să aplice o vastă zonă de exclusivitate, consecinţele erau aceleaşi. Dar ce putea face un singur portavion pentru a-i ajuta pe cei încercuiţi la Bergen ? Aviaţia ruşilor putea să înfrângă apărarea portavionului, submarinele, mereu la pândă, erau o continuă ameninţare, iar flota ruşilor

Red Flag (Krasnâi-Flag)[88], era pe undeva prin zonă, cu o putere de foc teribilă. Americanii aveau o oarecare superioritate în construcţia portavioanelor, dar şi de partea cealaltă, în celebra flotă Red Flag se afla cel puţin unul dintre noile portavioane, care, chiar dacă nu era de dimensiunile lui Jefferson, nu era mai puţin periculos.

Când se gândea la ce va urma, lui Tombstone i se părea şi mai ingrată postura în care se afla. În timp ce oameni ca Batman şi Coyote îşi riscau vieţile pentru a apăra portavionul, el era condamnat de Stramaglia să stea la „locul potrivit”, deşi lui nu i se părea absolut deloc potrivit. Locul cel mai nimerit pentru sine, îşi spuse el, era în carlinga unui Tomcat.

— Domnule Magruder... se auzi o voce din spate, îndeajuns de tare ca să acopere hărmălaia din hangar. Magruder se întoarse şi văzu un locotenent tânăr, roşcat, cu însemnele de pilot, şi cu o privire inteligentă.

— Ce-i locotenente ?

— Domnule, CAG mi-a spus să vin să stau de vorbă cu dumneavoastră. Că trebuie să vă văd înainte... Înainte de a renunţa la aviaţie.

Magruder bombăni în sinea lui. Ce mai voia CAG de la el ? O dată ce un pilot se hotărăşte că şi-a ieşit din mână, nu mai era nimic de făcut, şi-n plus era şi periculos. Dacă tânărul ăsta s-a hotărât că nu e făcut pentru zbor, dar încerca să ascundă acest lucru şi continua să zboare, putea sfârşi făcând greşeli care ar ucide oameni. Inclusiv pe el.

Pe de altă parte, îşi amintea de vremea când şi el fusese cată să renunţe. O dată a vorbit şi cu Coyote despre asta, dar până la urmă lucrurile au luat o întorsătură bună.

— Uite ce, locotenente. Aici nu putem vorbi. Vino cu mine. O să găsim un loc mai liniştit.

Locul mai liniştit se dovedi a fi biroul său. Nu prea erau locuri liniştite pe *Jefferson*, iar dacă puştiul avea de gând să-şi spună necazurile. Tombstone nu voia să fie prea mulţi de faţă.

— În regulă, băiete. Mai întâi, cum te cheamă ?

---

88 Red Flag / Krasnâi Flag (Красный Флаг) – Steagul Roșu

— Roger Bannon. Mi se spune Banshee[89]. De la Death Dealers.

Magruder îi zâmbi încurajator. De escadrila VA-89 Death Dealers ce zbura pe avioane A-6E Intruder, urma să se ocupe curând. Poate de asta i-l trimisese CAG pe băiat.

— Escadrilă foarte bună ! spuse tare.

— Da, domnule răspunse Bannon stânjenit.

— Spuneai că vrei să renunţi la aripi. Vrei să-mi vorbeşti despre asta ? Fu surprins cât de uşor intrase în pielea unui tată.

— Eu... sunt cel cu accidentul Intruder-ului de săptămâna trecută. Am ratat aterizarea... am trecut de cabluri dar n-am mai avut suficientă putere să mă descurc mai departe. Am derapat... Doamne, n-am putut să fac nimic ca să-l opresc. Bannon închise ochii ca şi când retrăia momentul. Avioanele... oamenii care au murit... e numai vina mea !

— Te-ai descurcat foarte bine cu catapultarea, spuse Magruder liniştit. Se pare că ai scăpat fără nici o zgârietură.

O grimasă de durere schimonosi faţa tânărului.

— Am fost... toată lumea spunea, că am fost norocos. Îmi doresc să nu fi scăpat ! Paraşuta mi s-a deschis şi s-a agăţat de ceva de aia nu m-am izbit de punte.

Magruder ezită înainte de a pomi mai departe. Se părea că nu teama ci vina cântărea mai mult în mintea lui Bannon, dar el nu era expert în psihologie. Asta era treabă de preot. Nu ştia prea bine cum să se descurce cu puştiul. Dar simţea că trebuie să încerce, cel puţin.

— Trebuie să fi fost o anchetă...

Bannon dădu din cap.

— Au spus... au spus că a fost un accident, că mă pot întoarce la zbor când CAG crede de cuviinţă. Înghiţi în sec. Dar nu e corect...

— Uite, nu poţi fi imparţial când te judeci pe tine într-o astfel de situaţie... Magruder îşi căuta cuvintele. Ar trebui... ar trebui să ai încredere în ceea ce CAG şi căpitanul au spus despre accident. Când ai să mai capeţi experienţă pe portavion ai să vezi că lucrurile astea se întâmplă. Chiar dacă nu intri în luptă, îţi asumi un risc când eşti în serviciu pe portavion. Aşa cum văd

---

89 Tradus „Bocitoarea” în varianta română. Banshee – (în mitologia irlandeză – *bean sidhe*) femeie-zână care prevestește apropierea morții prin plânsete și vaiete. La noi, bocitoarea își face „datoria” după moartea cuiva.

eu lucrurile, băiete, nu ai decât două alternative. Dacă vrei să renunţi, asta-i treaba ta. N-avem nevoie de oameni care n-au încredere în ei înşişi. Însă dacă o faci, şanse de întoarcere nu există. Şi ai toate şansele să-ţi dai seama că a fost o greşeală să fugi de problemă, iar fugind, problema tot nu va fi rezolvată. Se opri. A doua alternativă ar fi să încerci vechea filozofie „Din nou pe cal“. Multă lume crede că asta este cea mai bună metodă de a o scoate la capăt cu astfel de lucruri. Eu unul nu sunt aşa de sigur.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Magruder ?

— Dacă forţezi prea mult s-ar putea să sfârşeşti într-o încurcătură şi mai mare. Cred că ar trebui să vorbeşti şi cu CAG. Fiecare lucru la timpul lui. Când ai să fii pregătit o să ştii... şi vei fi atunci în stare să te întorci în carlingă şi să-ţi arăţi ţie şi tuturor că a fost un accident... O întâmplare nefericită...

— O să mă lase căpitanul Stramaglia să fac asta ? mai fu interesat Bannon.

— Încearcă... am mai lucrat cu el. În spatele carapacei ai să găseşti un tip aspru, dar cinstit. Şi-o să vorbesc cu el despre asta dacă te hotărăşti.

— Mulţumesc, domnule Magruder ! Încercă să mai spună ceva, dar Tombstone îl opri cu mâna.

— Nu lua hotărârea acum. Mai gândeşte-te. Poate vezi şi un preot şi stai de vorbă cu el despre asta. Dacă faci o alegere, trebuie să fii sigur că poţi trăi cu ea.

— Aşa voi face. Mulţumesc, domnule Magruder.

După ce Bannon plecă, Tombstone răsuflă din greu. Făcuse lucrul cel mai bun ? Şi dacă puştiul chiar era vinovat ?

Era greu de crezut că trecuseră doar 24 de ore de când sărea în sus de bucurie că se elibera şi scăpa de hârţogăraia Pentagonului, pentru a se întoarce la libertatea portavionului.

1554 Zulu - 16,54 Zone Time
Sala Hărţilor, portavionul *Saiuz*
Norvegia, Capul Nord

Ca o raţă înconjurată de boboci, *Saiuz* îşi conducea grupul de nave de escortă prin apele cenuşii şi furioase, dincolo de coasta de nord a Norvegiei, direcţia sud-vest, spre Marea Norvegiei. Cu

un deplasament de şase mii de tone şi măsurând o mie de picioare de pistă de la prova[90] la pupa[91], *Saiuz* reprezenta un concept cu totul nou în gândirea maritimă rusească. Multifuncţionalul portavion, pe care americanii îl foloseau cu succes de peste cincizeci de ani, era acum parte integrantă a flotei *Krasnâi-Flag*.

Amiralul Vasili Ivanovici Kenkin tresări când un avion decolă bubuind de pe pistă. Probabil un MIG-29D de vânătoare din patrula aeriană de protecţie a portavionului. Kenkin nu era încă obişnuit cu noul model de navă, care era o parte din moştenirea îndrăzneţului program de extindere a flotei, propus de amiralul Gorşkov. *Saiuz* era al doilea din clasa lui şi probabil şi ultimul. Împreună cu predecesorul său *Kreml*, *Saiuz* era un deschizător de drum, având mărimea super-portavioanelor americane. După terminarea antrenamentelor din Marea Neagră fusese ataşat flotei din nord. Proiectat iniţial pentru şaizeci de avioane, putea adăposti în prezent până la o sută de aparate.

Kenkin privi în jurul său la grupul de ofiţeri care conduceau operaţiunile flotei sub comanda sa. Câţi dintre ei îşi dădeau seama de importanţa misiunii ? Câţi dintre ei realizau că de fapt se angajau în reabilitarea Rusiei ca putere mondială ? Căci toate aceste operaţiuni asta însemnau. Încă de la începutul anilor ’90 puterea şi mândria rusă au suferit o înfrângere. Confruntată cu subminarea economiei, cu un Occident ostil şi o nemulţumire populară crescândă, Patria a supravieţuit intactă. Dar cu ce preţ ! Retragerea din Europa de Est, precum şi din zona tampon care era vitală pentru prevenirea repetării unei eventuale invazii germane în Rusia. Compromisul cu elementele liberale care cereau reforma în toate, de la libertatea de a emigra şi dreptul la proprietatea privată asupra pământului şi întreprinderilor industriale, şi până la organizarea şi funcţionarea guvernului. Chiar şi rezultatele concrete ale acestui liberalism: violenţa etnică, rebeliuni, greve, mişcări de independenţă a statelor care erau părţi tradiţionale ale Rusiei, nimic din toate acestea n-a dărâmat Patria. A fost nevoie de eşecul lui Gorbaciov şi al lui Elţân ca să iasă la suprafaţă slăbiciunea esenţială, a mişcărilor reformatoare. Până la urmă democraţii s-au văzut nevoiţi să

---

90 partea din faţă a corpului unei nave

91 partea din spate a corpului unei nave.

pună din nou puterea în mâinile singurilor oameni care puteau menţine ordinea, conservatorii armatei ruse.

Acum răul putea fi reparat. Desigur, moartea Preşedintelui era regretabilă, dar era un pas necesar în desfăşurarea acestui proces. Războiul din Norvegia se va încheia cu o victorie rapidă, un simbol necesar pentru reînnoirea mândriei ruseşti. Americanii s-au folosit de aceeaşi tactică în războiul lor din Iraq. În timp ce Rusia avea mari probleme economice, fiind nevoită să apeleze la ţările occidentale, americanii izbândeau o victorie rapidă ca o muşcătură de viperă asupra Iraq-ului. Ceea ce se întâmplă acum în Norvegia, era trecerea elegantă a mingii în terenul advers, gândi Kenkin plin de sine.

Se întreba dacă generalul Vorobiev avusese în vedere şi simbolul pe care îl reprezenta cucerirea Norvegiei atunci când proiectase această campanie de război. Simbolurile aveau o mare importanţă. De exemplu acest portavion; iniţial se numise *Riga*, dar după neplăcutele separări ale republicilor de la Marea Baltică, i se schimbase numele în *Amiralul Flotei Uniunii Sovietice Gorşkov*, în onoarea amiralului care iniţiase programul construirii de portavioane. Cum era să se potrivească numele unui oraş care s-a rupt de Patrie pe un portavion rusesc ! În prezent nava se numea *Saiuz* (Uniunea), ca simbol al renaşterii unui guvern centralizat puternic, care să ducă Rusia spre o nouă epocă glorioasă.

— Tovarăşe amiral ! i se adresă un consilier, salutând scurt. Avem date noi despre portavionul american.

— Excelent ! Excelent ! Să auzim, Orlov. Amiralul se aşează comod fixându-l cu privirea pe tânărul ofiţer, gata să asculte. Era un raport pe care îl aştepta de mult.

— În cursul nopţii, în jurul orei zero, ora Greenwich, Grupul de Luptă şi-a schimbat cursul. Se îndreptă spre nord-est cu o viteză de treizeci de noduri. Raportul satelitului nostru nu este atât de complet cum am dori datorită stratului de nori din zonă, dar estimăm că americanii au ignorat avertismentul nostru de a nu intra în Marea Norvegiei. Orlov începu să transpire brusc gândindu-se cum va reacţiona amiralul la aflarea veştii.

— Asta-i tot ? Eşti liber.

Kenkin închise ochii. Nimeni nu putea şti cum vor reacţiona americanii, căci se arătau mult prea preocupaţi cu treburile lor interne ca să le pese şi de cele ce se întâmplau în Peninsula

Scandinavă. Iniţial, planul de invazie se baza pe neintervenţia americanilor, dar văzând răspunsurile pe care aceştia le dăduseră în Iraq, Coreea de Nord şi India, şi-au dat seama că planul era nebunesc. Totuşi noul Preşedinte al Statelor Unite a favorizat măsuri unilaterale de reducere a armamentului şi a cheltuielilor militare, precum şi a diminuării în toate domeniile a ajutoarelor pentru străinătate. Toate acestea erau încurajatoare şi sugerau că Statele Unite renunţaseră pentru moment la postul de jandarm al lumii. Reacţia timidă a americanilor, mai întâi la ocuparea ţărilor baltice şi apoi la conflictul de graniţă cu Norvegia, au fost argumente suficiente pentru a-i convinge şi pe cei mai neîncrezători. Dar uite că americanii începeau să se mişte.

Poate că declararea Zone Timei de exclusivitate în Marea Norvegiei suna puţin a ultimatum, şi asta cu siguranţă că i-a întărâtat pe americani, care se consideră stăpânii oceanelor. Deşi el fusese împotriva declarării Zone Timei de exclusivitate, superiorii săi nu i-au luat în seamă argumentele. Din păcate iată că el avusese dreptate. În loc să ţină seama de interdicţie, americanii păreau că au de gând să o sfideze. Dar chiar şi în aceste noi condiţii planul putea să reuşească.

— Dacă vin americanii, riscăm foarte mult, spuse încet căpitanul de rangul întâi Dimitri Iakovlevici Bodanski, şeful statului major al lui Kenkin. Succesul operaţiunii era condiţionat de cucerirea Norvegiei fără a provoca un conflict mai larg.

— Americanii reprezintă un pericol, sunt de acord, răspunse amiralul, dar cu puţină atenţie putem evita acest pericol. Gândiţi-vă şi dumneavoastră, Preşedintele american nu poate privi nepăsător cum ultimele rămăşiţe ale armatei unui stat prieten sunt distruse. Aşa că face mai mult un gest simbolic. Vrea să demonstreze lumii întregi că o mare super-putere nu acceptă să primească ordine de la o altă ţară. Iar noi trebuie să acţionăm că atare. Presupun că Grupul de Luptă american acţionează conform regulilor stricte de angajare în luptă, pentru a evita o confruntare deschisă.

— Nu credeţi că plănuiesc să-şi ajute aliaţii ? întrebă Bodanski.

— Posibil, dar acum se află într-o situaţie delicată. Curând nu va mai fi nimic de ajutat în Norvegia, iar ei nu pot purta un război efectiv aşa de departe de casă, fără să aibă o bază

operaţională într-un stat prieten. Dar aici cine să-i ajute ? Suedezii şi danezii sunt neutri, Germania nu mai e prietenă cu America din cauza concurenţei comerciale, englezii se orientează spre socialism... Când Hussein a invadat Kuweit-ul, cea mai mare greşeală pe care a făcut-o, a fost că s-a oprit la graniţa saudită. Dacă ar fi mers mai departe, americanii n-ar fi fost niciodată în stare să-l înfrângă. E un drum lung până în Statele Unite, Dimitri, şi unul scurt până la Moscova.

— Deci consideraţi că ar fi vorba doar de un gest simbolic ?

— Da. În condiţiile în care singurele opţiuni sunt retragerea sau intrarea într-un război de durată, fără o bază operaţională, americanii vor alege cu siguranţă retragerea. Le e prea teamă de un război nuclear ca să rişte escaladarea acestui conflict. Să-i lăsăm să-şi facă croaziera în Marea Norvegiei. O să-i urmărim în permanenţă pentru a le cunoaşte poziţia, dar n-o să-i provocăm într-atât încât să le forţăm un răspuns.

Bodanski îşi frecă cicatricea de pe bărbie:

— Dacă vremea se înrăutăţeşte va trebui să facem ceva, căci depistarea prin satelit va fi dificilă. Nu ne putem permite să-i scăpăm. Trebuie să ştim în orice moment unde se găsesc navele lor.

— De acord, spuse Kenkin. Trebuie să mărim numărul patrulelor în zona aceea.

— Patrula pe care am trimis-o ieri ştim bine ce a făcut ! spuse Bodanski cu o voce aspră. Au fugit de îndată ce americanii i-au provocat.

— Atunci trebuie să avem grijă ca americanii să nu mai provoace zborurile noastre. Vom folosi MIG-urile. Este o şansă de a le aminti generalilor noştri că flota Krasnâi-Flag joacă un rol important, nu ?

— Da, tovarăşe amiral. Bodanski îşi închise carnetul de notiţe şi se ridică. Înainte de a părăsi încăperea se opri şi adăugă: dar cu mai multe echipaje în aer creşte riscul.

— Sunt riscuri pe care ni le putem asuma, Dimitri. Cât timp menţinem controlul asupra evenimentelor, nu vom putea fi opriţi. Fă pregătirile necesare pentru un zbor de recunoaştere mâine dimineaţă. Vom face două zboruri de recunoaştere pe zi până se îmbunătăţeşte vremea.

Se întoarse să examineze o hartă a teatrului de operaţiuni. Da, americanii vor fi ţinuţi la distanţă şi Norvegia va cădea în

curând. Dar asta nu era decât începutul. Poziţia strategică şi prestigiul pe care îl va câştiga Patria în această campanie, recâştigarea teritoriilor pierdute în ultimele decenii şi multe altele...

„Experţii“ americani cochetau cu ideea că ei au rămas singura superputere acum. În curând aceşti „experţi” vor afla cât de amarnic se înşală...

CAPITOLUL 8

Miercuri, 11 iunie

0848 Zulu - 07,48 Zone Time
Tomcat 201, Redwing[92] Flight
Sudul insulelor Faroe

— Redwing, aici Bravo şase-patru. Vector drept la zero-unu-zero. Vocea controlorului de zbor din patrula Hawkeye se auzea încordată în căştile lui Coyote. Interceptează ţinta la doi-unu-nouă.

Grant începu să execute manevra în timp ce răspundea:

— Bravo şase-patru, aici Redwing Leader. Recepţionat. Mă îndrept spre zero-unu-zero. Ţinta la doi-unu-nouă.

— Mă întreb după ce ne-au trimis ! Se auzi prin interfon glasul lui John „John-Boy" Nichols.

— Nu-mi trece prin minte, dar ăsta nu-i un motiv să... Începu Coyote.

— ... să-i lăsăm să zboare prea mult ! continuă fraza ofiţerul RIO.

Coyote zâmbi pe sub masca de oxigen. Se simţea bine cu Nichols pe locul din spate şi-l lua de foarte multe ori ca RIO. Nu existau echipaje stabilite oficial, dar o pereche potrivită rezolva mult mai bine lucrurile atunci când situaţia era încordată. Cei de la Vipers învăţaseră acest lucru încă de pe vremea când Matt Magruder mai era încă pilot ca şi ei, în Pacific şi se îngrijea de antrenamentele escadrilei din care făcea parte Coyote. Numai dacă te uitai la cum zburau Batman şi Malibu împreună, aveai dovada felului în care funcţionează o echipă bună.

— Hai să ne mai strângem, Koslosky, spuse prin radio celuilalt Tomcat din formaţie. Era unul din piloţii noi, veniţi pe portavion odată cu Tombstone, şi era încă un element necunoscut în escadrila sa. Voia să vadă cum se descurcă

---

92 Mierla

Koslosky. Până acum nu era prea mulţumit de el, aşa că adăugă: Am văzut şi formaţii mai strânse ca asta.

— Regret, skipper ! răspunse Koslosky uşor agitat. Tomcat se apropie mărindu-şi uşor viteza. În dimineaţa asta mă aşteptam doar la o patrulare de rutină.

— Cea de a „Treia Poruncă" a lui CAG: „*Trebuie să te aştepţi la orice*", spuse Coyote. Nu ştiu ce te-au învăţat acasă, dar aici o patrulă nu e doar un pretext să zbori cu avionul şi să admiri priveliştea. Eşti aici ca să fii gata de orice. Ai înţeles ?

— Da, domnule ! veni răspunsul.

— Redwing, aici Bravo şase-patru. Aveţi trei, repet, trei codiţe la poziţia zero-unu-zero după voi. Plafonul unu-şapte doi, viteza trei-cinci-zero.

— Recepţionat şase-patru, răspunse Coyote. Ai idee ce sunt ?

— Redwing, aşteaptă puţin.

— Pun pariu că e o altă vânătoare de Urşi. Te prinzi la pariu ? întrebă Nichols din spate.

— Şi eu cred la fel, dar nu-i frumos să încerci să storci bani de la şeful tău, John-Boy. Nu-i sănătos, înţelegi ?

Nichols chicoti:

— Omul trebuie să-ncerce să-şi rotunjească veniturile pe orice cale, nu-i aşa ?

— Redwing, aici Dragon's Lair[93]. Mă auzi ? Era vocea lui Stramaglia transmisă de pe Jefferson cu ajutorul lui Hawkeye.

— Afirmativ ! răspunse Coyote.

— Uite care-i treaba, ai încă un Urs din Olenegorsk, înţelegi ? Şi mai e o problemă, vezi că Ursul târăşte după el două codiţe.

— Recepţionat, Dragon's Lair. Înţelegea îngrijorarea din vocea lui Stramaglia. Nu era nimic neobişnuit să te întâlneşti în aer cu doi-trei Urşi, dar celelalte avioane puteau fi de escortă, sau Badger, sau Blackjack cu rachete anti-navă, şi care se foloseau de un Urs numai pentru culegerea de date.

— Pregăteşte-te bine pentru glumeţii ăştia. Dacă sunt doar avioane de recunoaştere, însoţeşte-i politicos dincolo de zona noastră. Fii cu ochii pe ei şi ţine-ne la curent.

— Recepţionat, răspunse serios Coyote.

— Bine. Am trimis întăriri. Terminat.

---

93 Bârlogul balaurului

Stramaglia nu era omul care să-şi facă griji din orice. Dacă el ora îngrijorat, însemna că avea motive întemeiate.

0855 Zulu - 07,55 Zone Time
CIC, *USS Thomas Jefferson*
Nord-est de insulele Hebride

Centrul de Informaţii de Luptă de pe *Jefferson* era o cameră întunecată, scăldată într-o lumină roşie, ce era situată în inima insulei, la nivelul patru spre tribord. Când Magruder pătrunse înăuntru, activitatea era în toi. Dacă Puntea de Comandă era centrul nervos, creierul unei nave de luptă, CIC, cum mai era prescurtată denumirea Centrului de Informaţii de Luptă, era inima ei. Aici operaţiunile militare erau monitorizate de specialiştii Departamentului de Operaţii. Nava se coordona de aici, din CIC, de către căpitanul Brandt pentru operaţiunile de zi cu zi, dar acum era condusă de TAO[94] şi de CAG care supraveghea operaţiunile de luptă aeriene în desfăşurare.

— Ecranul a fost invadat de viruşi. Cred că ăştia se joacă cu noi, să vadă cât de bine ne descurcăm ! spuse un operator radar.

— Cât e de rău, Adams ? întrebă locotenentul Samuel Clayton, ofiţerul TAO de serviciu, aplecându-se peste ecranul radar să vadă mai bine.

— Până acum doar intermitent, domnule ! răspunse Adams.

— Nu-mi place ! CAG, cât timp ne ia să trimitem nişte avioane să stea cu ochii pe nenorociţii ăia ? întrebă Clayton.

— Nu prea mult ! răspunse ţâfnos Stramaglia. Apoi îl strigă pe Bannon care, de câteva zile, fusese trecut în personalul lui. Du-te la Pri-Fly[95] şi află de la şef de ce naiba întârzie atât cu avioanele de sprijin.

— Am înţeles ! răspunse Bannon puţin nervos, grăbindu-se să îndeplinească ordinul.

Magruder se întrebă dacă serviciul lui Bannon sub privirea posomorâtă a lui Stramaglia va da rezultatele scontate în

94 Tactical Action Officer – coordonatorul operațiilor de luptă

95 **Pri**mary **Fli**ght Control – Controlul Primar al Zborului

terapia sufletească de care acesta avea nevoie. Privirea lui Bannon era la fel de posomorâtă ca întreaga lui înfăţişare.

Stramaglia îşi întoarse privirile către Magruder:

— Ai venit la timp. Am o treabă pentru tine.

— Misiunea de sprijin, domnule ? întrebă Magruder cu speranţă în glas.

De la primul zvon despre cele trei codiţe, zvon care se răspândise pe navă cu viteza fulgerului. Magruder se lupta cu dorinţa de a-i cere lui Stramaglia să-l lase să plece spre ele. Desigur, Stramaglia nu se va încăpăţâna să rămână la decizia lui de a-i interzice lui Magruder să zboare, atunci când era vorba de o vânătoare adevărată, aşa cum se anunţa asta. Râsul scurt al lui Stramaglia sună ca un lătrat:

— Prostii ! Grant şi Wayne se descurcă foarte bine. Tu ai să dublezi un zbor ASW[96] pentru câteva ore. Acum ştim cum acţionează ruşii. Vor aştepta până când toată lumea îşi va îndrepta atenţia spre ecranul radar şi apoi vor încerca să strecoare un submarin, două. Vei zbura copilot pe Wiking 700. Du-te în camera de pregătire şi îmbracă-te. Decolarea în cincisprezece minute.

Tombstone încerca din greu să-şi ascundă dezamăgirea.

— Am înţeles, domnule ! spuse el morocănos.

În limp ce Magruder dădea să plece, Stramaglia mai făcu o remarcă:

— E timpul să-i laşi şi pe alţii să cunoască gloria, commander ! Mişcă-ţi fundul în formaţie !

0903 Zulu - 08,03 Zone Time
Tomcat 201, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

— Redwing ! Redwing ! Aici Bravo şase-patru ! auzi Coyote în căşti. Formaţia de sprijin a decolat. Numele de apel: Ajax ! Ajax !

— OK şase-patru, Redwing confirmă ! răspunse Coyote. Numele de apel, Ajax.

— Comandante, am prins ceva ! raportă Nichols. Ce distracţie o să fie ! Trei ţinte la zero-doi-cinci, direcţia unu-nouă-cinci, nivelul unu-zero-trei.

96 Anti-Submarine Warfare – Acțiuni antisubmarine

— Ai auzit Kos ? întrebă Coyote prin radio.

După o scurtă pauză răspunse ofiţerul RIO al lui Koslosky, Kon „Wild Card”[97] Kirshner:

— I-am localizat, şefule.

— Schimbaţi direcţia pentru interceptare ! Spune John-Boy. Ce-ai mai prins ?

— Viteza trei-patru-cinci ! raportă Nichols. Unghiul doi... nu ! Coboară în picaj ! Direcţia înapoi, Coyote !

— Ca şi noaptea trecută ! comentă Coyote. Îţi mai spune ceva imaginea de pe ecran ?

— Văd unul mare şi două mici. Ca un B-52 escortat de doi Eagles.

— Sau ca un Urs escortat de două MIG-uri ! completă Coyote. Zboară cu escortă. Eşti sigur ?

— Sunt sigur, domnule ! răspunse Nichols înţepat.

— Acum nu te bosumfla, puştiule ! Vreau doar să fiu sigur că-i servesc lui Stramaglia ceea ce a comandat. Dacă sunt avioane de luptă în escortă şansele ca ruşii să iasă din scenă au căzut.

— Înţeleg, Coyote. Da’ nu mă-nşel asupra dimensiunii !

Coyote schimbă frecvenţa. Spera din tot sufletul ca Nichols să-şi cunoască bine meseria.

0907 Zulu - 08,07 Zone Time
Escort Leader, Zborul Mişa
Sudul insulelor Faroe

Căpitanul de rangul doi Serghei Sergheievici Terekov înjură când radarul îi anunţă locarea americană. Se aştepta ca americanii să folosească din nou aceeaşi tactică, dar acceptarea ei nu-i uşura sarcina. Terekov prefera misiunile de luptă împotriva Norvegiei, decât nesiguranţa unui zbor de escortare şi recunoaştere în preajma Grupului de Luptă american. Cu norvegienii cel puţin ştiai cum stau lucrurile. Fiecare ţintă era un joc cinstit.

Dar aici lucrurile stăteau altfel. Patrulele şi escortele trebuiau să accepte cele mai mari riscuri datorită ROE. Blestematul ăsta de regulament te expunea la nişte riscuri greu de estimat, întrucât nu aveai voie să tragi decât dacă erai

97 Atu (la jocul de cărți)

provocat, ori se ştia foarte bine că cel care trăgea primul, obţinea un avantaj cert. Chiar şi manevrele de evitare a locajului radar putea fi interpretată ca o acţiune ostilă care putea duce la un dezastru.

Terekov încerca să se convingă că asta era doar o confruntare obişnuită şi nimic mai mult. Mai luase parte la astfel de jocuri în perioada în care *Saiuz* a navigat pentru prima oară din Marea Neagră spre noul său port împreună cu flota de nord, Krasnâi-Flag. Pe vremea aceea prin aer patrulau avioanele portavionului *Eisenhower*. Dar de data asta era altfel. Ordinele primite pentru zborul din dimineaţa aceasta nu păreau să îi angajeze în luptă. Cu o singură condiţie, şi anume ca americanii să nu se apuce să se joace de-a cowboy-i și să tragă ei primii. Ordinele comandantului Grupului de Aviaţie de pe *Saiuz* fuseseră precise: nu forţaţi, nu trageţi, vă retrageţi, dar sub nici o formă nu folosiţi armele până ce n-o fac americanii.

— Kazak, aici Escort Leader Mişa, spuse reglând frecvenţa. Kazak era numele de apel al portavionului. Pericol radar. Cer instrucţiuni. Terminat.

— Mişa Leader, aici Kazak. Zboară la cea mai joasă altitudine. Formaţie strânsă şi aceeaşi direcţie. Raportaţi fiecare mişcare.

— Am înţeles ! răspunse el. Apoi schimbă frecvenţa: Zborul Mişa, altitudine minimă, după mine !

În timp ce cobora, norii denşi înghiţiră MIG-ul. Ştia ce importanţă se acorda acestei misiuni. Circulau zvonuri că americanii trebuiau ţinuţi sub observaţie permanentă.

Terekov era ferm hotărât să îndeplinească cu succes ordinele primite de la amiralul Kenkin... sau să moară încercând !

0910 Zulu - 08,10 Zone Time
Tomcat 208, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

Locotenentul Gary Koslosky simţea cum îl cuprinde emoţia. Pentru asta intrase în rândul Aviaţiei ambarcate, pentru asta se

făcuse pilot, pentru... emoţia de a simţi Tomcat-ul sfâşiind norii în confruntarea cu inamicul. În zborurile de antrenament din Statele Unite se gândise de multe ori că participă la o luptă adevărată. Dar câtă diferenţă între zborurile acelea şi acest moment. Deseori se întrebase dacă îi va fi teamă prima oară când va trebui să zboare în operaţiunile *blue-water* cu şansa de a întâlni un inamic adevărat. Dar nu-i era teamă, ci doar spera că va arăta tot ce avea mai bun în el.

— Omule, astăzi se poate întâmpla orice. Dacă nenorociţii ăştia de ruşi vor să dea de dracu, le arătăm noi ! spuse îngâmfat Koslosky în interfon

După locul lui din spate, Kirshner spuse plictisit:

— Ochii-n patru, bobocule.

Kirshner era un tip cu experienţă, dar tonul lui blazat nu era de ajuns ca să taie elanul lui Koslosky, care participa la o vânătoare de Urşi adevărată. Dacă pentru Kirshner era ceva obişnuit, nu acelaşi lucru i se întâmpla lui.

— Hai, Wild Card, mai slăbeşte-mă ! protestă el. Dacă ruşii încep ceva, va fi şansa noastră cea mare. Nu ţi-ar place să fii primul din escadrilă care trage ?

— Ba da, dar n-o vom face. Mai întâi şi mai întâi pentru că ruşii se vor retrage, ca de obicei, apoi, chiar dacă se întâmplă ceva, crezi că Bătrânul o să lase un amărât de boboc să tragă primul foc ? Fii realist băiete, măcar aşa de dragul schimbării. OK puştiule ?

Koslosky nu răspunse. Dacă se va întâmpla ceva o să fie şi el în chestia asta. Nimic nu-l putea opri să se alăture *frăţiei* celor care şi-au câştigat dreptul de erou în luptă. Dacă Scandinavia devenea o zonă fierbinte, el putea să iasă din acest război aşa cum ieşise şi Tombstone din cele precedente.

Acest gând îl făcu şi mai nerăbdător să acţioneze.

0912 Zulu - 08,12 Zone Time
Tomcat 201, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

— Doi-zero-opt, accelerează uşor şi atenţie la direcţia de zbor, spuse Coyote în microfon. Codiţele vor fi în curând după ei

şi el avea alte lucruri mai importante de făcut decât să aibă grija unui tinerel nerăbdător şi neatent.

— Afirmativ, răspunse Koslosky.

— Coyote, se apropie rapid, spuse Nichols. Coborâţi uşor şi aveţi grijă !

— În regulă, spuse Coyote. Kos, tai-o spre stânga şi revino deasupra Ursului, paralel cu el. Nu-i forţa prea tare, dar ţine-te după ei. Şi fereşte-te de arma din coadă, în caz de ceva.

— Da, domnule ! răspunse tânărul pilot.

Tomcat se îndepărtă pierzând din altitudine şi micşorând viteza. Părea o pasăre de pradă gata să înşface. Apoi se pierdu printre nori. Coyote începu şi el să coboare.

— Haide John-Boy, vorbeşte...

— Nivel cincisprezece, se apropie... se apropie...

Ceaţa învălui carlinga, în timp ce Tomcat cobora despicând norii. Coyote era cu un ochi pe altimetru şi cu altul pe ecranul radar. Voia să se apropie mai înainte ca ruşii să aibă timp să reacţioneze la manevra sa. Ieşind din nori, dădu cu ochii de ruşi.

Văzu bine avionul din faţă. Era un MIG-29D, căruia, în nomenclatura NATO, i se spunea Fulcrum. Acest model semăna foarte mult cu avioanele care au zburat acum patru ani în prima linie a forţelor aeriene ruseşti. Cu un minim de modificări, acestea au fost transformate în avioane de atac pentru portavioane. În acest scop ruşii i-au întărit trenul de aterizare şi i-au adăugat cârligul de acroşare. Evident că totul arăta mai grosolan decât la Tomcat, dar era eficient. Acest avion fusese conceput ca răspuns la cele mai bune avioane de luptă din sistemul american.

Al doilea MIG era aproape de primul. Nu chiar într-o formaţie strânsă aripă la aripă, dar mult mai strânsă decât zborul american tipic. Ursul le urma, cu turboreactoarele tunând. Îl urmări pe Koslosky cum îşi lasă avionul în jos într-o coborâre lină şi se aşeză alături de Urs.

Din carlingă, pilotul rus îi făcea semne, arătând repetat trei degete. Deci nu avea de gând să se joace ca Ursul lui Batman din noaptea trecută. Ăsta voia acum o convorbire pe 333,3 şi după gesturile agitate se părea că o voia imediat.

— Luptător american, auzi Coyote, după ce stabili frecvenţa. Eşti pe cale să violezi spaţiul aerian de exclusivitate. Ţi se cere să te retragi, pentru propria ta siguranţă.

— Redwing Leader, către avionul rusesc ! Grant zâmbi în timp ce-i dădea replica. Aţi luat lecţii de la Geddafi în ceea ce priveşte legea maritimă, băieţi ?

În spatele acestor cuvinte se afla o ameninţare voalată. Când colonelul Geddafi a declarat pe neaşteptate Golful Sirta drept ape teritoriale ale Libiei, pe la începutul anilor ’80, America a trimis portavioanele... şi slabele încercări de împotrivire ale colonelului au dus doar la capitularea spectaculoasă a libienilor.

— *Ia nie panimaiu*[98] - veni răspunsul rusului. Nu înţeleg ! Apele Norvegiei sunt declarate parte a zonei de luptă în acţiunea din Norvegia. Zona este foarte periculoasă pentru non-combatanţi. Risc foarte mare de incidente nefericite. Recomandăm insistent să vă retrageţi.

— Aici Redwing Leader ! vorbi Coyote. Aşa, ca fapt divers, chiar aveţi de gând să declaraţi întreaga Mare a Norvegiei zonă de exclusivitate ?

— Redwing Leader ! Aici comandantul escortei Mişa ! interveni o altă voce. Ăsta nu-i un subiect de discutat între piloţi. Asta-i treaba politicienilor. Terminat.

— Comandant al escortei Mişa. Sper că observi că nu mai zburăm către Marea Norvegiei, răspunse Coyote. Era timpul să schimbe subiectul. Oricum, zburăm direct spre Grupul 14 de Luptă american, care a declarat zonă de exclusivitate pe o rază de două sute de mile de jur împrejur, astăzi de dimineaţă la ora 05,00. Şi dacă noi nu violăm o zonă de exclusivitate, voi de ce o faceţi ?

Se lăsă tăcerea. Coyote bănuia că ruşii cereau instrucţiuni la bază. Într-un târziu, vocea comandantului escortei reveni pe canal:

— Cred că portavioanele nu-şi pot declara Zone de exclusivitate. Şi în afară de asta, America şi Rusia nu sunt duşmani. Atunci de ce ne trataţi aşa ?

— Asta cred eu că e chiar treaba politicienilor*, tovarăşe.* Eu îmi fac doar datoria să vă scot din zona asta. Acum !

— Leader Redwing, am ordine stricte. Nu voi devia. Repet, nu voi devia !

— Te-am auzit de prima dată, Ivane, i-o tăie scurt Coyote. Închise frecvenţa şi intră în legătură cu Hawkeye: Bravo şase-

98 я не понимаю - nu înțeleg

patru, aici Redwing. Am dat de un încăpăţânat care nu vrea să plece. Am perimisunea să-l încurajez puţin ?

— Aici Dragon’s Lair, vorbi repede CAG. Negativ la cererea ta. Negativ. Ajax ajunge la voi în cinci minute. Să vedem dacă mai multe patrule de Tomcat îl vor convinge să plece.

— Recepţionat, Dragon’s Lair. Terminat. Coyote trecu pe frecvenţa piloţilor şi-i transmise instrucţiunile lui Koslosky. Dezamăgirea din vocea tânărului, atunci când îi răspunse, era evidentă.

Şi Coyote se simţea frustrat. Spera ca Stramaglia să aibă dreptate şi formaţiile de sprijin să-i alunge pe ruşi. Dar fiecare secundă care trecea îi aducea pe ruşi tot mai aproape de Jefferson şi, mai devreme sau mai târziu, americanii vor trebui să ia măsuri. Drastice, dacă era nevoie. Nu le puteau permite ruşilor să zboare deasupra Grupului de Luptă. Asta ar trimite prea multe mesaje spre prea multe locuri; începând cu Kremlinul şi Casa Albă.

Dar dacă trebuiau să recurgă la forţă, americanii se puteau trezi cu un tigru pe urmele lor.

CAPITOLUL 9

Miercuri, 11 iunie, 1997

0914 Zulu - 08,14 Zone Time
Tomcat 204, Ajax Flight
Sudul insulelor Faroe

— Tot nici-o schimbare de direcţie. Bandiţii sunt tot la unu-nouă-cinci. Încordarea din vocea lui Coyote se simţea chiar şi prin bruiajul radio. Lui Batman nu-i plăcea tonul din glasul comandantului. Ruşii nu se retrăgeau şi Grant părea din ce în ce mai agitat. Îi vor forţa ruşii pe americani să tragă primul foc ? *Voiau* într-adevăr să pornească un război ? Auzi prin radio:

— Redwing Leader, aici Ajax Leader. Nu-ţi face probleme, Coyote, venim cât putem de repede.

— Un minut treizeci. Ecranul tot gol, cu excepţia băieţilor noştri, se amestecă Malibu.

— Fii cu ochii pe ei, Mal, spuse Batman şi schimbă frecvenţa: Zbor Ajax, hai să le arătăm băieţilor ăstora ce facem când avem musafiri nepoftiţi. Big D[99], tu şi cu Loon[100] luaţi-o la stânga. Faceţi locaj de arme Ursului. Făceţi-i să transpire puţin. Tyrone, tu şi cu mine o să ne jucăm cu MIG-ul al doilea. Aţi înţeles ?

— Gata, cavalere cruciat, spuse comandantul Dallas „Big D” Sheridan, care pilota Tomcat 212. Avionul său se desprinse urmat îndeaproape de locotenentul Adam „Loon” Baird, care pilota Tomcat 205. O să ne ţinem de coada ăluia ca urâţenia după soacră-mea !

— Hai să le arătăm comuniştilor ce înseamnă un adevărat pilot, adăugă Powers. Că altfel n-o să ştie niciodată.

— Aveţi grijă la ROE, copii ! spuse Batman în special pentru Powers şi Cavanaugh. Chiar dacă făcuseră treabă bună în confruntarea de luni seara, tot îl privea pe Powers ca pe un posibil aducător de necazuri. Powers ţinea morţiş să-şi treacă o

99 Big Dick – „sculă” mare
100 Cufundac

victorie la catastif, şi Batman era puţin îngrijorat de nerăbdarea lui, aşa că mai făcu o dată precizarea: Nu trageţi până când ruşii nu deschid focul, sau până când nu primiţi confirmarea „liber la arme“ de pe *Jeff*.

— Da, mamă, vom fi cuminţi ! răspunse ofiţerul RIO al lui Sheridan, locotenentul Edward „Fast Eddie” Glazowski.

Deşi glumeau, se simţea seriozitatea din spatele acestor cuvinte. Oamenii ştiau care este miza astăzi. După ani întregi de instruire şi antrenamente pentru acest gen de confruntări, puteai să ai încredere în ei.

— Un minut, Batman ! anunţă liniştit Malibu.

Strânse manşa mai tare şi înghiţi în sec.

0916 Zulu - 08,16 Zone Time
Tomcat 208, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

— La dracu’ ! De ce nu ne lasă să facem ceva ! murmură Koslosky. Se afla cu Tomcat deasupra Ursului, dar până acum nu se zărea nici un semn că ruşii ar dori să se întoarcă de unde au venit. Aflaseră deja de cele patru avioane de luptă din Zborul Ajax, şi totuşi asta nu părea să schimbe lucrurile.

— Fii calm, puştiule, îl sfătui Kirshner.

Koslosky fierbea. Se părea că toată lumea, de la amiral şi până la ofiţerul RIO, îi lăsa pe ruşi să-şi facă de cap, doar pentru că în Norvegia situaţia era fierbinte. Ştia cum operau ruşii... la naiba, toată lumea ştia. Vor forţa lucrurile până la maxim doar să vadă cât le merge, dar prima dată când întâmpină o opoziţie hotărâtă o rup la fugă. Aşa s-a întâmplat şi în timpul Războiului Rece, şi tot aşa s-a ajuns la căderea Zidului Berlinului şi la retragerea Armatei Roşii din Europa de Est.

— La naiba ! spuse tare. Cu o mişcare rapidă viră spre dreapta, pierzând din altitudine. O să-l sperie de moarte pe pilotul Ursului şi atunci să vedem cât timp or să mai ignore ruşii zona de exclusivitate a portavionului.

— Isuse ! strigă Kirshner. Ce dracu faci, Kos ?

— Ai încredere în mine, Wild Card ! Măresc miza cu doar câţiva dolari, zâmbi Koslosky.

Manevră manşă şi maneta de gaze, aducând avionul foarte aproape de aripa uriaşului avion de recunoaştere. Era o manevră de păcălire pe care o stăpânea foarte bine. Tomcat ţâşni pe lângă carlinga Ursului. Koslosky zâmbi din nou, amintindu-şi scena din filmul Top Gun unde eroul zbura cu Tomcat său deasupra avionului inamic. Manevra nu era recomandată, dar poţi să te faci foarte bine înţeles dacă înghesui puţin adversarul.

Tomcat şi Ursul se apropiară unul de celălalt.

0916 Zulu - 08,16 Zone Time
Tu-95, Mişa 3, Zborul Mişa
Sudul insulelor Faroe

— Un alt avion american s-a desprins din formaţie, raportă nervos ofiţerul radar. Tovarăşe căpitan, dacă vorbesc serios despre zona de exclusivitate, vom fi ţinte uşoare !

Căpitanul Viktor Petrovici Kolibemov se gândea la acelaşi lucru. Pentru cei care dădeau ordine de pe *Balşoi Şirei* era uşor să pretindă că americanii nu vor începe ostilităţile. Dar din carlinga unui TU-95 lucrurile se vedeau altfel. Îşi dădu seama că transpiră. Îşi şterse fruntea cu mâna şi aruncă o privire copilotului. Locotenentul Adriaşenko nu părea să observe cât de nervos era comandantul său.

Instrucţiunile erau clare şi precise şi nu-i permiteau libertatea de acţiune. Dacă se abătea de la misiunea de recunoaştere, trebuia să fie gata să suporte consecinţele. Nu avea voie să se abată de la ordinele primite fără un motiv bine întemeiat.

— Ne-au locat ! Ne-au locat ! Vocea ofiţerului radar era cu o octavă mai sus. Vin spre noi !

Kolibemov ezită. În zece ani de activitate nu s-a simţit pe muchie de cuţit aşa cum se simţea acum. Ştia că dacă ambele părţi persistă pe drumul ăsta, singurul rezultat era războiul, poate chiar războiul total, cu anihilare nucleară.

— Să fiu al naibii ! spuse dintr-o dată. N-avea de gând să ofere americanilor un prilej de a începe ceva, oricare ar fi ordinele. Lângă el Adriaşenko îl privea neîncrezător.

— Atenţie ! Atenţie ! strigă cineva.

Kolibemov văzu prea târziu avionul american. Prea târziu...

0917 Zulu - 08,17 Zone Time
Tomcat 208, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

Koslosky simţi Ursul ştergând aripa avionului său. Impactul dur întoarse aripa Tomcat-ului în jos cu un huruit de metal lovit. Înjură şi trase mai tare de manşă, acţionând la maxim motoarele. Avionul de luptă se cutremură în timp ce se întorcea săltând ca un cal sălbatic. Koslosky încercă să-l ţină sub control, dar impactul dur cu Ursul şi brusca accelerare aproape că-l făcură să cadă într-o rotire necontrolată.

— Rahat ! strigă Kirshner. Găoază ! Ce dracu' a-i făcut ? Koslosky nu-l luă în seamă continuând să se lupte cu manşa.

— Tomcat doi-zero-opt, anunţă prin radio. Sunt lovit. Am fost lovit.

Avionul plonjă spre marea cenuşie şi furioasă.

0917 Zulu - 08,17 Zone Time
Tomcat 211, Ajax Flight
Sudul insulelor Faroe

Powers auzi strigătul lui Koslosky.

— Dumnezeule ! strigă el. L-au lovit pe Kos ! Blestemaţii de ruşi au deschis focul !

Nu trageţi până nu se trage asupra voastră... Avionul lui Kos fusese lovit. Asta încălca ROE. Piloţii americani aveau acum altă minge de joc. Şi aveai nevoie de viteză de reacţie ca să joci cum trebuie cu ea. Victoria în luptele aeriene depindea de viteza şi precizia cu care lansai rachetele.

Apăsă butonul de selecţie şi alese o rachetă Sidewinder. Pe ecran îi apăru silueta solidă a Ursului şi o luminiţă roşie care pulsa. În urechi auzi simultan tonul care îl anunţa că ochirea este bună.

— Ton ! Am ton !

Degetul lui apăsă butonul de tragere, apoi strigă imediat:

— Fox[101] two ! Fox two !

Racheta se aprinse şi ţâşni de sub aripa Tomcat-ului drept spre ţintă. Powers privea fascinat fumul care sfâşia văzduhul. Racheta termoghidată lovi Ursul într-unul din motoare, apoi se văzu explozia ca o vâlvătaie uriaşă pe cer.

— Iu-hu ! strigă Powers. L-am luat !

0917 Zulu - 08,17 Zone Time
Escort Leader, Zborul Mişa
Sudul insulelor Faroe

Terekov ridică privirea când explozia aprinse cerul. Nu credea că o să se întâmple, dar uite că s-a întâmplat. Americanii au tras asupra Ursului.

— Escort Leader către Escort doi, spuse el trist. Liber la arme ! Trageţi fără ezitare !

Erau unul la trei, ca raport de forţe, dar cele două MIG-uri făceau cât patru. Locotenentul Nikolaev era unul din cei mai buni piloţi ai escadrilei, în ciuda reputaţiei că ar fi atras de maniera de zbor a aviatorilor americani.

Terekov mări brusc viteza, simţind cum forţa turboreactoarelor Isotov îl aruncă în scaun. Apoi se căţără în nori.

0917 Zulu - 08,17 Zone Time
Tomcat 201, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

Coyote privea cum flăcările cuprind aripa avionului TU-95, nevenindu-i a crede. Desprinsă de explozie, aripa căzu în ocean. Când Ursul se scufundă, Coyote zări aparatul lui Koslosky cu aripa lovită, având probleme evidente. Totul se întâmplase prea

---

101 Fox – Tradus „Vulpea” în varianta românească. De fapt, este prescurtare de la *Foxtrot* (fonetic pentru litera **F**), adică „*fire*”- foc. Este un cod utilizat de piloți pentru a-și atenționa coechipierii că lansează rachete autoghidate în infraroșu sau radar, evitându-se astfel un eventual „*friendly fire*”-doborârea propriilor avioane. Numărul adăugat (one, two, three) desemnează tipul de rachetă lansată.

repede. Prea repede ca să-i poată opri. Groaza de ceea ce se întâmpla îi paralizase reacţiile. Escadrila Vipers tocmai trăsese focurile care duceau la izbucnirea războiului, îl auzi pe Nichols strigând în căşti:

— Mai bine ai fi mai atent, skipper[102] ! Fii atent la MIG-uri ! îşi întoarse privirea de la priveliştea Ursului şi văzu MIG-ul din faţă înălţându-se repede.

— Batman, avem probleme !

— Suntem pe drum !

— Skipper ! Skipper ! MIG-ul doi e după mine. Nu pot stăpâni aparatul ca să mă feresc de el ! Vocea lui Koslosky trăda panica.

Coyote viră şi se întoarse la timp ca să vadă spatele lucios al MIG-ului care urmărea Tomcat lovit. Înjurând încercă să-şi aducă aparatul mai aproape, dar i se părea că se mişcă prea încet în comparaţie cu celelalte avioane.

Flacăra care ţâşni de sub aripa MIG-ului era o rachetă, probabil o rachetă termică AA-8 Aphid.

— Stânga, Kos ! Ia-o spre stânga !

— Nu pot, skipper ! răspunse Koslosky. Apoi vocea i se ridică: Ejecţie ! Ejec...

Proiectilul lovi Tomcat-ul înainte ca Koslosky să termine. Coyote întoarse capul, în timp ce explozia distrugea avionul.

— O, Doamne ! auzi vocea lui Nichols în spatele lui.

— Şezi blând ! Îl vreau pe ticălosul ăsta ! Cu dinţii încleştaţi, trase cu putere manşa şi pomi după Fulcrum.

0918 Zulu - 08,18 Zone Time
Tomcat 204, Ajax Flight
Sudul insulelor Faroe

— MIG-ul unu urcă repede, Batman ! Cred că vrea să facă un luping şi să-l prindă pe Coyote.

— Dacă ajungem noi primii, n-o să-l mai prindă ! Batman mări viteza la maxim şi apăsă butonul de selecţie al rachetelor. Sidewinder i se păru cea mai potrivită.

Malibu transmise prin radio către *Jefferson*:

---

102 Comandantul unui vas, și prin extensie, cel ce conduce o formație, echipă, etc

— Dragon’s Lair, aici Ajax doi-zero-patru. Ne-am angajat ! Repet, ne-am angajat !

Altădată, Batman ar fi fost mulţumit să audă cuvintele astea, dar acum nu simţea decât o strângere de inimă. Trecuseră bariera...

09,18 Zulu - 08,18 Zone Time
Tomcat 201, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

— Hai, vino, nenorocitule, murmură Coyote. Haide... Tonul de fixare a ţintei se auzea puternic în căşti. Am ton ! Lovi butonul de tragere şi strigă: Fox two ! Fox two !

— Face pe nebunul, spuse John-Boy.

MIG-ul viră şi coborî în picaj, iar racheta termică îl pierdu.

— La naiba ! exclamă Coyote strângându-şi pumnul în jurul manşei.

Pilotul MIG-ului era un profesionist, iar el fusese puţin cam derutat.

— Uşurel Coyote, interveni Nichols, ai uitat cum ne spui mereu ? Zboară cu capul !

Grant încercă să-şi revină. În situaţii de forţă majoră nu era loc de cascadorii de Hollywood. Conta doar mâna sigură, profesionistul care ştie cu precizie de ce este în stare avionul său şi care era dornic să fie mereu deasupra situaţiei şi nu sub ea.

MIG-ul execută un viraj strâns spre stânga, manevră în care aparatele ruseşti erau foarte bune. Coyote îşi întoarse Tomcat spre dreapta ca să poată ţine sub observaţie MIG-ul, apoi aplecă botul şi coborî în picaj. Tomcat se luă pe urmele MIG-ului în timp ce căutătorul rachetei se fixă pe avionul inamic.

— Ton ! Am ton ! Trase a doua rachetă în timp ce striga: Fox two ! Fox two !

Depăşi ţinta care era deja un glob de foc.

0919 Zulu - 08,19 Zone Time
CIC, *USS Thomas Jefferson*
Nord-vestul insulelor Hebride

— Blestemaţii ! explodă Stramaglia. Ce naiba se întâmplă acolo sus ?

Ascultase îngrozit şi nevenindu-i a crede, cum se desfăşurau lucrurile. De la primul strigăt: „Sunt lovit !“, nu-i mai trebui mult Grupului de Luptă să erupă.

— Domnule, îl anunţă cineva. Vă caută amiralul. Ridică receptorul.

— Amirale, aici Stramaglia...

— Care e situaţia, CAG ? Glasul lui Tarrant era monoton, dar tensionat.

— Nu ştiu cum a început totul, spuse cu grijă Stramaglia, dar Ursul şi unul din aparatele noastre au fost scoase din acţiune. Celelalte sunt angajate în luptă.

— La dracu’ ! exclamă amiralul, ca un răspuns la ceea ce simţea Stramaglia. Apoi, după un timp adăugă: În regulă, CAG. Scoate Tomcat-urile de acolo cât mai repede. Or să vadă ei pentru asta !

— Aye, aye, sir ! răspunse Stramaglia încet.

Puse receptorul la loc şi luă microfonul.

0919 Zulu - 08,19 Zone Time
Tomcat 201, Redwing Flight
Sudul insulelor Faroe

Rusul încercă să scape din nou, dar de data asta racheta îl prinse. Coyote privea MIG-ul distrus. Pilotul avusese timp să se ejecteze.

— Pe unul l-am terminat ! spuse John-Boy.

— Bună paraşută. Am şi eu una la fel de la un rus ! adăugă Coyote.

Alarma începu să sune.

— Celălalt tip vine după noi ! anunţă Nichols. E la cinciul nostru !

— Fox two ! Fox two !

Vocea lui Batman anunţa un nou atac cu racheta Sidewinder. Coyote îşi înscrisese avionul într-o întoarcere abruptă, sperând că dacă proiectilul lui nu-şi va atinge ţinta, măcar îl va ţine pe rus destul de ocupat ca să aibă el timp să schimbe situaţia.

— N-are sens, l-am pierdut ! se auzi vocea lui Malibu.

— Unde-i, John-Boy ? întrebă Coyote, în timp ce scruta cerul prin cupolă. L-am pierdut !

— Sus, la ora unu ! spuse Nichols.

Coyote descoperi MIG-ul.

— În regulă, Ivane. M-am cam săturat de jocul ăsta. Batmane, hai să-l batem în cuie pe fraierul ăsta ca să ne putem întoarce liniştiţi acasă.

— Nouăzeci şi nouă de avioane ! Era vocea lui CAG şi în cod însemna că se adresa tuturor avioanelor. Retrageţi-vă şi întoarcerea la bază. Repet, întoarcerea la bază !

— Se ţine de bancuri ? întrebă locotenentul Baird. Suntem cinci la unu şi vrea să ne retragem !

— Mi se pare că am avut nişte probleme la aparatul radio, înregistrate şi pe fişa mea de întreţinere ! adăugă Sheridan revoltat. Când o să mă întorc acasă o să am o grămadă de necazuri...

— Toate avioanele să se întoarcă la bază ! Confirmaţi !

Stramaglia insista. Mai era şi nervos. Din cauza deschiderii focului, sau din cauză că trebuia să le ordone întoarcerea la bază, Coyote nu ştia.

— L-aţi auzit ? Retragerea ! Scoate-i de aici, Batmane. Eu mai rămân puţin.

— Recepţionat doi-zero-unu.

Chiar şi Batman era revoltat. Zborul Ajax se îndepărtă în direcţia portavionului. Singura problemă în suspensie era MIG-ul. Aproape că spera ca rusul să-i ofere un prilej pentru a-l doborî.

0920 Zulu - 08,20 Zone Time
Escort Leader, Mişa Leader
Sudul insulelor Faroe

Căpitanul de rangul doi[103] Terekov privea la ecranul radarului, neputând, nedorind să creadă. De ce plecau americanii ? Îi întreceau ca număr, ca arme, şi totuşi în momentul în care ar fi putut să-l distrugă, patru dintre ele au plecat şi al cincilea nu făcea nimic pentru a provoca o luptă.

— Kazak, aici Mişa. Inamicul a întrerupt acţiunea. Cer instrucţiuni. Terminat.

O parte din el se temea că portavionul îi va ordona să atace, o altă parte dorea să o facă. Să se întoarcă acum însemna să fie pedepsit, să cadă în dizgraţie.

— Mişa, aici Kazak. Întoarce-te la bază ! Cel ce-i vorbea părea la fel de uimit ca şi el. Era de înţeles după cele ce se întâmplaseră. În ciuda convingerii Comandantului Suprem, americanii adoptaseră o postură agresivă în cele din urmă. Revino la bază ! repetă vocea.

— Confirm. Se uită la indicatorul de combustibil şi adăugă: Am nevoie de realimentare.

— Am înţeles. Un avion-cisternă va veni în întâmpinarea ta. Terminat.

Privi ecranul radar cu atenţie în timp ce se întorcea spre portavion şi văzu singuraticul avion de luptă american rotin- du-se ca mai înainte. Terekov dădu din cap, mirat. De ce n-au profitat americanii de avantaj ? De ce mai trăia încă ?

---

103 Grad militar de clasă OF-5 (echivalent lt-colonel)

CAPITOLUL 10

Miercuri, 11 iunie, 1997

1118 Zulu - l3,18 Zone Time
Kremlin, Moscova

Era o cameră opulentă şi luxoasă, cu lampadare mari din aramă, strălucind, cu miniaturi lustruite atârnând pe fiecare perete. Sanctuarul Kremlin-ului era un loc al puterii şi contrasta violent cu străzile murdare, cu oamenii săraci şi flămânzi care treceau pe sub zidurile de piatră.

Generalul Vladimir Nicolaievici Vorobiev nu-l mai asculta pe colonelul care termina raportul situaţiei din Scandinavia şi Marea Norvegiei. Văzuse raportul înainte de şedinţă. Acum era preocupat de analiza informaţiilor şi a modului cum vor reacţiona ceilalţi. Coaliţia dintre armată, KGB şi membrii partidului conservator care preluase puterea în vâltoarea ce se crease după asasinatul din Oslo, era foarte fragilă. Toţi se urau între ei, şi fiecare avea propria strategie pentru a se separa rapid de ceilalţi şi să-şi consolideze propriile poziţii.

Nu era nici neobişnuit, nici alarmant. Realităţile şi ura ţineau echilibrul care făcea sistemul să funcţioneze. Ştia ce simte fiecare şi ce gândeşte despre el. Luase totul în calcul.

N-au decât să mă urască atâta timp cât se tem de mine. Îşi amintea că aceasta era maxima preferată a împăratului roman Tiberius. În sinea lui, zâmbi. Ce-ar crede aceşti miniştri dacă ar şti că se compara cu un Cezar ?

— Mereu am fost asiguraţi că americanii nu se vor implica ! spunea Vasili Fiodorovici Ubarov, noul Preşedinte „ales“, om fără imaginaţie, vorbitor maleabil şi care făcea ce i se cerea. Astăzi era chiar surprinzător de vorbăreţ. Poate că se temea de americani mai mult chiar decât de Vorobiev. Generalul se aşează mai bine în scaun şi îi privi pe ceilalţi gânditor.

— Dacă armata şi-ar fi făcut treaba cum trebuie, americanii nu s-ar fi amestecat !

Alexandr Dimitrievici Doctorov îl gratulă pe Vorobiev cu un zâmbet şiret. Era şeful KGB-ului, cel mai apropiat aliat al guvernului din această sală. KGB-ul recâştigase mult din puterea pierdută în timpul puciului organizat împotriva lui Gorbaciov, şi Doctorov deţinea o putere considerabilă. Rolul lui în eliminarea predecesorului lui Ubarov fusese esenţial, iar armata şi KGB-ul mai aveau nevoie unul de celălalt. Vechile rivalităţi nu pieriseră ci mocneau încet.

— Poate că ar trebui să ne ocupăm de judecarea amiralului Kenkin ?

Vorobiev cochetă o clipă cu ideea de a urma sfatul lui Doctorov şi să-l scoată ţap ispăşitor pe amiralul Kenkin. Dar Marina era încă prea importantă în operaţiunea „Rurik”[104] ca să rişte să provoace vreo încurcătură prin demiterea lui Kenkin. Dar, desigur, dacă Vorobiev îl susţinea acum pe Kenkin, şi urmau şi alte eşecuri, Doctorov o să-l aibă la mână. Şeful KGB-ului acorda mult prea multă importanţă funcţiei şi securităţii personale, mai multă decât fleacurilor legate de victorii şi înfrângeri.

Era acelaşi soi de mentalitate care i-a însoţit de-a lungul anilor pe toţi membrii guvernului de la Kremlin, şi tocmai în această mentalitate a încercat să lovească reforma lui Gorbaciov. Dar remediul găsit de capii reformei s-a dovedit a fi mai rău decât boala pe care încerca să o combată. Vorobiev era gata să-l susţină pe Doctorov atâta timp cât acesta sprijinea revenirea Rusiei la statutul ei de superputere.

— Cred că amiralul nu are nici o vină, spuse încet Vorobiev. Pare mai degrabă o escaladare accidentală. Previziunile lui Kenkin au fost greşite, dar cine putea să ştie ? Americanii au tras, dar nu avem de unde să ştim dacă au făcut-o premeditat, sau a fost doar o greşeală tactică.

— Indiferent dacă a fost doar un accident sau o acţiune premeditată, focurile s-au tras ! interveni ministrul de externe Anton Ivanovici Boltin. Americanii nu vor ignora acest lucru. Nu de data asta. Nu e doar un eşec militar, ci mai ales unul al Serviciului de Informaţii. Cu siguranţă că au fost unele semne că americanii ar putea intra în acţiune.

---

104 Rurik (Рюрик) – legendarul întemeietor al statului rus (i se atribuie origine scandinavă)

Vorobiev îl studie gânditor. Acest ministru era un membru loial al vechiului cabinet dedicat politicii conservatoare. Era cunoscut ca un devotat membru de partid, dar mai întâi de toate ca un supravieţuitor. Acum părea să fie de partea armatei contra KGB-ului, şi când cineva îşi rostea cu atâta claritate punctul de vedere în favoarea unei părţi a luptei pentru putere la Kremlin, asta arăta în ce parte se afla puterea.

— Nu spun că noi o să ignorăm situaţia, spuse Vorobiev ocolind cu grijă comentariile la adresa eşecurilor Serviciului de Informaţii. Era bucuros să ştie că armata e tot în frunte în noua structură a puterii, dar nu intenţiona să lase rivalităţile să iasă la iveală.

— Lucrurile sunt clare în acest moment. Întrucât tensiunea a atins cote maxime, nu cred că mai e posibil să aplanăm conflictul cu americanii. În cele din urmă neutralitatea lor s-a dovedit a fi de scurtă durată. Norvegia este un vechi aliat al lor şi noi putem să ne considerăm norocoşi că ne-au lăsat atât de mult timp fără să intervină.

Boltin dădu din cap.

— Este adevărat, dar acest timp foarte scurt trebuia să-l prevadă KGB-ul. Îl fulgeră pe Doctorov cu o privire tăioasă, după care îşi întoarse privirea spre ceilalţi politicieni din jurul mesei.

— Da, dar noi toţi am votat analiza situaţiei din Occident atunci când ne-a fost prezentată ! interveni Vorobiev la insulta rece la adresa KGB-ului care răzbătea din remarca lui Boltin. Avea nevoie de bunăvoinţa lui Doctorov mai mult decât de cea a partidului şi, cel puţin momentan, nu-şi putea permite să-şi irosească timpul sau eforturile în certuri interne.

— Am ştiut întotdeauna că „Rurik” implică riscuri, că vor exista elemente care nu pot fi controlate. Nici KGB-ul, nici amiralul Kenkin nu pot fi făcuţi vinovaţi pentru situaţia existentă.

— Şi acum ce facem ? Războiul cu America nu intra în planurile noastre ? întrebă Ubarov.

— Nu unul total, zâmbi generalul. Nimeni nu are interesul să folosească rachete nucleare. Cred că americanii simt asta la fel ca şi noi. Cel mai important în acest moment este să-i ţinem cât mai mult timp la distanţă până terminăm cucerirea Scandinaviei. În această situaţie ei vor fi în situaţia deloc de

invidiat de a alege între o escaladare inacceptabilă şi o situaţie fără ieşire. Iar în acest timp noi vom domina Europa de pe noile noastre poziţii.

Doctorov interveni:

— Să-i ţinem la distanţă ! Deci sugerezi să atacăm portavionul Grupului de Luptă ? Dar dacă trimit şi alte forţe în zonă ?

— Un atac hotărât asupra portavionului îi va descuraja de la alte aventuri militare în zona noastră de exclusivitate. Recomand punerea în aplicare a planului „Steaua Nordului”[105]. Ar fi înţelept să începem să-i hărţuim pe americani. Poate că unele din submarinele noastre de atac pot fi folosite pentru început.

Îi văzu pe ceilalţi aprobând şi zâmbi. „Rurik” trebuia să reuşească dacă Rusia voia să-şi recâştige puterea în Europa. Fiecare din cei prezenţi ştia că nu exista cale de întoarcere. Şi atâta timp cât „Rurik” se derula, aveau nevoie de Vorobiev. În timp ce Doctorov urzea planuri, iar Ubarov tremura la gândul alegerilor, armata îşi consolida puterea şi se asigura că Mama Ţară nu va mai fi niciodată umilită de Occident.

1145 Zulu - 10,45 Zone Time
Viking 704
Vestul insulelor Shetland

S-3B Viking viră spre stânga şi se fixă pe o altă direcţie, dar în ceea ce-l privea pe Magruder, putea foarte bine să-şi fi menţinut direcţia într-un zbor nesfârşit spre niciunde. Aceeaşi monotonie şi în carlingă şi afară. Se spunea că piloţii care zburau în misiuni de căutare a submarinelor dormeau în timpul zborului şi se întorceau acasă cu fundul amorţit. Magruder începea să creadă şi el în povestea asta. Până acum crezuse că pentru un pilot care a zburat pe Tomcat, munca într-un birou de la Pentagon era Iadul, dar carlinga unui Viking era cu siguranţă Purgatoriul.

Trebuia să recunoască totuşi că Viking era un aparat uimitor. Frumos, elegant, cu o linie aerodinamică, avea doar un lucru comun cu Tomcat; amândouă aparatele erau dotate cu arme şi

105 Северу Звезда (severu zvezda)

sofisticate sisteme electronice. Şi toate acestea aveau un singur scop.

În cazul Viking-ului scopul era vânătoarea de submarine, treabă pe care o făcea profesionist. Magruder era conştient de inteligenţa computerelor şi de îndemânarea şi abnegaţia celor trei oameni de la bord, care aparţineau escadrilei VS-42 King Fishers. Ceea ce-l deranja cu adevărat era doar monotonia activităţii în sine. Temperamentul şi îndemânarea care făceau un pilot de luptă să se remarce, erau în opoziţie cu calităţile cerute unui membru al echipajului Viking. Avionul era destinat să rămână în aer foarte mult timp, având combustibil cât şase Tomcat. Şi aceste zboruri extinse cereau nu numai multă răbdare, dar şi un personal extrem de calificat.

— Vrei să preiei comanda puţin ? îl întrebă pilotul. Max „Hunter”[106] Harrison, era comandantul escadrilei King Fishers; un negru cu glasul domol, a cărui faimă în escadrilă era bine cunoscută. De îndată ce auzise că adjunctul CAG va zbura cu Viking, dorise să ia şi el parte la zbor. Tombstone, care aflase de asta în ultimul moment, se gândise că probabil CAG nu-şi lasă adjunctul pe mâinile oricui.

— Care-i cursul ? întrebă Tombstone. Nu prea sunt obişnuit cu astfel de jucării.

— Nici-o grijă, chicoti Harrison. Ordinatorul îţi va spune încotro să pilotezi. Arătă spre un ecran de pe tabloul de comandă. Ţine-o pe linia asta şi o să fie grozav.

Magruder dădu din cap. Cunoştinţele sale despre Viking îi reveneau încetul cu încetul. Computerul primea informaţii de !a Coordonatorul Tactic al avionului, sau TACCO, cum i se mai spunea, care dirijau pilotul atât prin semnale sonore, cât şi prin puncte de coordonate pe ecran. Când pilotul ajungea în poziţia dorită dispărea atât sunetul cât şi coordonata de pe ecran.

— În regulă, spuse el.

Viking era singurul avion de pe portavion cu dublă comandă. Fiecare din cei doi piloţi prelua comanda pentru cinci ore, după care o ceda colegului. În timpul vânătorii de submarine, copilotul trebuia să-l ajute pe cel de la TACCO. Pentru Magruder era suficient să urmărească computerul şi să-i urmeze instrucţiunile, căci cunoştinţele sale de electronică şi informatică erau limitate.

---

106 Vânătorul

Se simţea bine să facă în sfârşit ceva, chiar dacă nu era tocmai cel mai incitant zbor pe care-l făcuse vreodată. Misiunea Viking-ului era să acopere fregatele şi distrugătoarele, mascând întregul Grup de Luptă. Cutreiera oceanul în căutarea submarinelor inamice. Sonarul era aparatul de bază în timpul căutării. Sonarul emitea impulsuri spre ocean, iar din adâncuri venea unda reflectată de fundul mării, de balene, de bancurile de peşti şi uneori de submarine. La bordul Viking-ului un membru al echipajului prelucra toate aceste informaţii şi le transforma într-o schiţă a ceea ce se afla într-o anumită zonă a oceanului. În munca lui, acesta se mai slujea şi de detectorul de anomalii magnetice şi de detectorul în infraroşu, care detecta emisiile de căldură.

Harrison se cufundă pe locul său, complet relaxat:

— Ce zici Spock, crezi că o să avem ce să-i arătăm astăzi lui CAG ?

Din compartimentul din spate, locotenentul Ralph Meade care lucra la TACCO, răspunse prudent:

— Greu de spus, şefule. SOSUS[107] ne-a semnalat cel puţin cinci submarine în zonă săptămâna trecută, dar nu ştiu dacă încă mai bântuie pe aici sau au şters-o.

SOSUS era prima linie defensivă în lupta cu submarinele şi însemna Sistemul Sonor de Supraveghere. Acest sistem era format dintr-o adevărată reţea de microfoane subacvatice care formau o linie continuă ce venea din Groenlanda, Islanda, până în Anglia. Aceste microfoane cercetau în permanenţă zgomotele din apă. Tehnicienii de la SOSUS afirmau că dacă un submarin trecea de reţeaua de microfoane, nu mai exista nici un alt mijloc de a-l urmări decât cu ajutorul avioanelor şi elicopterelor special dotate pentru acest gen de misiuni.

La rândul lor fregatele, distrugătoarele, submarinele, şi în general toate navele care alcătuiau Grupul de Luptă, dispuneau de sonare şi detectoare în infraroşu pentru depistarea submarinelor. Aceeaşi misiune o aveau şi avioanele Orion care îşi aveau baza în Keflavic, Islanda. Dar tot greul revenea misiunilor Viking care erau cel mai implicate în tot acest efort comun. Datorită faptului că decolau de pe puntea portavionului, cât şi datorită faptului că puteau acoperii distanţe lungi fără a se

---

107 sound surveillance system – sistem de supraveghere sonoră

reaproviziona cu combustibil, erau cele mai solicitate în acest gen de misiuni care îmbinau răbdarea, măiestria şi ştiinţa.

Viking-ii erau priviţi ca nişte copii vitregi ai Air Wing, în special de piloţii care pilotau avioanele de luptă. Dar piloţii de pe Vikingi se considerau la fel de importanţi ca oricare alt pilot din Air Wing. Din câte văzuse Tombstone până acum, îşi stăpâneau perfect meseria, dar tot nu le invidia munca. Harrison era un pilot adevărat, dar tot nu era ca acei piloți minunaţi care pilotau Tomcat sau Intruder.

Întotdeauna Tombstone fusese surprins cât de puţin contau gradele în echipajele Viking, sau Hawkeye. Deşi aviaţia era considerată locul ofiţerilor, mai existau tehnicieni, aşa cum era Curtis, operatorul TACCO. Deşi acesta era singurul de la bord care nu era gradat, se părea că acest lucru nu avea nici un fel de importanţă. Oameni precum Curtis datorită antrenamentelor speciale de-a lungul a doi ani lungi de pregătire tehnică, se putea spune că fac parte din elită. Tombstone se întrebă ce fel de om este. Curtis tăcuse aproape tot timpul, cu excepţia câtorva răspunsuri date strict pe linie de servici. Era timid de felul lui, sau era doar puţin timorat de prezenţa adjunctului CAG ?

— Tu ce părere ai Curtis ? îl întrebă el. Prind şi eu un spectacol astăzi ? Sau poate că ai să dai câteva sfaturi înţelepte unui boboc ?

— Nu prea mă pricep la filozofie, domnule. Asta-i treaba ofiţerilor. Eu stau în spate şi mă joc la cel mai scump joc video pe care l-a văzut vreodată cineva.

— Şi care-i scorul ? zâmbi Magruder.

— Nu m-a bătut încă, spuse Curtis, apoi adăugă încet, dar n-am fost niciodată nevoit să vânez cu adevărat, vedeţi, domnule ? Nu cred că ar mai fi acelaşi lucru.

Magruder îşi aminti de primul lui zbor de luptă, în Coreea. Tot antrenamentul Top Gun pe care-l făcuse nu-l pregătise pentru realităţile luptei.

Dar un apel de pe *Jeff* tocmai anunţa că escadrila lui Coyote schimbase focuri cu ruşii. Mult prea devreme... Curtis avea dreptate. Avea şansa de a afla cum este de fapt o vânătoare adevărată, o vânătoare a morţii, de fapt.

— Nu-i acelaşi lucru, Curtis, spuse încet. Niciodată acelaşi.

CAPITOLUL 11

Miercuri, 11 iunie, 1997

1445 Zulu - 14,45 Zone Time
Biroul CAG, *USS Thomas Jefferson*
Nord-vestul insulelor Hebride

— Ei Magruder, cum ţi-a priit prima zi ca vânător de submarine ?

Tombstone studie expresia amabilă de pe faţa lui Stramaglia, apoi răspunse cu grijă:

— N-a fost chiar aşa cum mi-am imaginat eu, domnule !

Viking revenise pe punte cu o oră în urmă şi Magruder îşi mai simţea încă picioarele înţepenite. La un moment dat, Meade se oferise să schimbe locul cu el, dar el refuzase şi acum îi părea rău.

— Cred că a fost la fel de plictisitor ca şi cursul meu de la Top Gun, nu-i aşa ? întrebă Stramaglia zâmbind şiret. Îmi pare rău pentru tine, dar asta este. Vreau să faci cel puţin un zbor pe zi cu Viking-ii, până am să mă conving că ştii tot ce se poate şti despre vânătoarea de submarine. M-ai înţeles ?

— Da, domnule ! răspunse Magruder prompt.

— Şi mai lasă formalismul ! Stramaglia privi spre biroul său şi vocea îşi pierdu din timbrul cald, când i se adresă din nou: Ai auzit isprava vânătorilor de Urşi ?

— Pare o încurcătură urâtă. De fapt ce s-a întâmplat acolo ?

— Afurisiţii ăştia de boboci s-au înfierbântat prea mult, asta e ! Mai întâi unul dintre ei a vrut s-o facă pe cascadorul şi s-a lovit de rus, apoi strigătul lui l-a făcut pe pilotul de pe celălalt avion să creadă că a venit timpul pentru rock & roll. O harababură de toată frumuseţea !

Magruder nu spuse nimic deşi era convins că el ar fi putut ţine situaţia sub control dacă era acolo sus. Dacă Stramaglia l-ar fi lăsat măcar în Ajax Flight, aşa cum ceruse. Dar nu credea că

era nimerit să-i spună toate acestea lui Stramaglia. Cineva bătu la uşă şi Stramaglia mârâi scurt:

— Intră !

Era Coyote îmbrăcat în uniformă şi arătând cel puţin la fel de întunecat ca şi Stramaglia.

— Am făcut raportul despre cele întâmplate în această dimineaţă ! spuse el arătând spre mapa din mână.

— Era şi timpul, Grant ! spuse Stramaglia cu asprime. Ia loc şi să recapitulăm împreună cam ce isprăvi au făcut vitejii tăi în cursul dimineţii.

Tombstone se ridică:

— Ştiţi, eu aş...

— Stai jos, Magruder. Dacă ai de gând să-mi fii de ajutor, cred că ar cam fi cazul să începi de acum.

Stramaglia luă raportul din mâna lui Coyote în timp ce Tombstone se aşeza resemnat.

— Ai pierdut doi oameni şi un avion în dimineaţa asta, Grant. Ţi-ai lăsat oamenii să violeze ROE şi poate ne-ai împins într-un război. Ai scris asta în raportul tău ?

Coyote încuviinţă din cap şi spuse încet:

— Da, domnule.

— Ai ceva de spus în apărarea ta ?

Ezitând, Coyote îşi mută privirea de la Stramaglia la Magruder, apoi din nou la Stramaglia.

— A fost o situaţie foarte alunecoasă, domnule. Oamenii pot greşi, mai ales când au o experienţă limitată...

— Fără scuze ! rosti scurt Stramaglia. Tu eşti şeful escadrilei şi asta te face responsabil de tot ce priveşte escadrila ta. Aşa că nu te ascunde în spatele oamenilor tăi.

Coyote nu răspunse, dar îi aruncă o nouă privire lui Magruder. O lungă tăcere se instală, apoi Stramaglia continuă:

— Dacă n-am avea nevoie de fiecare pilot cu experienţă, te-aş fi scos pe tine şi pe puştiul acela, cum îl cheamă ? Powers ? V-aş fi scos pe amândoi de pe avioanele de luptă. Pe el fiindcă este un tâmpit iresponsabil şi pe tine fiindcă ai lăsat un tâmpit fără experienţă, de capul lui. Dar având în vedere situaţia actuală, nu-mi pot permite să fac una ca asta. Însă poţi să fii sigur că ceea ce o să am de spus în dosarul tău n-o să arate prea frumos. Vorbim aceeaşi limbă ?

— Da, domnule ! răspunse Coyote copleşit.

— În regulă. Şi acum să trecem la altceva. Problema este că prietenii noştri ruşii nu se vor arăta prea încântaţi de cele întâmplate. Washington-ul nu a dat un comunicat oficial, dar eu şi amiralul am căzut de acord că ne putem aştepta la o revanşă. Pricepi ?

Grant dădu din cap:

— Desigur, domnule. Şi cel mai bine ar fi să ne luăm nişte măsuri.

Stramaglia se uită la el.

— Mă bucur să aud că eşti de acord cu mine ! spuse rece. De acum înainte una dintre escadrile va fi în alertă continuă. Prima care va fi sus va fi Javelin. Owens se va ocupa de asta.

— Am înţeles, domnule !

Ordinul lui CAG era rezonabil, îşi spuse Magruder. Asta însemna că patru piloţi de luptă vor petrece ore lungi aşteptând în camera de pregătire, în fiecare zi, gata să decoleze în caz de urgenţă. Într-un timp foarte scurt puteau fi ridicate în aer opt sau zece avioane, deşi o asemenea operaţiune va da destule dureri de cap.

— Asta-i tot deocamdată, Grant ! spuse Stramaglia după o clipă. Şi vezi să ai o mică discuţie cu oamenii tăi despre cele întâmplate astăzi. Pentru că dacă Powers sau altul la fel de năbădăios se mai avântă necontrolat, îţi iau capul !

Coyote ieşi cât putu de repede, palid şi evitând să se uite la Magruder. Stramaglia îşi puse mâinile pe birou şi îl privi pe Tombstone în ochi:

— Crezi c-am fost prea dur cu el ?

— Este un tip foarte bun, domnule ! răspunse Tombstone. Şi nici nu poate s-o facă pe dădaca cu toţi începătorii, acolo sus.

— Şi pe lângă toate aceste argumente mai este şi prietenul tău ! Stramaglia dădu din cap. Într-o treabă ca asta nu este loc pentru prietenie. Mai gândeşte-te la asta. Într-o zi vei fi pus şi tu în situaţia să tratezi aşa un prieten.

— Dar...

— De pe poziţia mea, cel mai important lucru în ceea ce s-a întâmplat este faptul că au fost doborâte două avioane ruseşti. Dacă printr-o minune ruşii nu consideră asta ca un act de război, trebuie să fim foarte siguri că asemenea lucruri n-au să se mai repete. Iar dacă ruşii se vor lua după noi, trebuie să fim la fel de siguri că bobocii ăştia vor fi bine ţinuţi în frâu. Prietenul ăsta al

tău, Grant, este responsabil pentru cei din escadrila lui, Vipers. Deci mi se pare normal că el este cel mai în măsură să-i aducă cu picioarele pe pământ. Dacă nu-ţi place, cred că este mai bine să nu te gândeşti să stai vreodată pe scaunul ăsta.

Tombstone înghiţi în sec. Stramaglia avea dreptate. Cel puţin în cazul acesta. Dar probabil că exista şi o cale mai bună de a rezolva situaţia, cale care le scăpa deocamdată.

— Înţeleg, domnule.

— Bine. Lecţia s-a terminat. Şi acum pleacă odată de aici să mă concentrez cum să-i salvez capul lui Grant când o să-mi scriu raportul.

Tombstone ajunsese aproape de uşă când realiză ce spusese de fapt Stramaglia. Poate că totuşi ţinea la oamenii lui, dincolo de aparenţe.

Pe coridor se întâlni cu Coyote.

— Mulţumesc pentru ajutor, prietene, spuse Coyote cu amărăciune. Ai fi putut spune şi tu ceva ca să-l mai iei de pe capul meu. Dar tu te-ai mulţumit să stai şi să asculţi cum m-a făcut ca pe-o albie de porci.

— N-o lua nici tu chiar aşa...

— Oricum nu mai contează. Cred că aşa se întâmplă atunci când ajungi într-o funcţie, nu ? Dintr-o dată devine mai important să-ţi ţii nasul curat, decât să-ţi ajuţi prietenii.

Coyote se întoarse brusc şi plecă.

— Coyote ! începu Tombstone, dar renunţă. Ridică din umeri şi se întoarse. Nu avea nici un rost să discute acum cu Coyote. Poate mai târziu când o să se calmeze.

Cum poate să-şi imagineze că nu sunt alături de el ? se mira Tombstone. După ce Coyote ieşise din birou avea de gând să-i ia apărarea chiar cu riscul ca Stramaglia să sară la el aşa cum făcuse şi cu Coyote, dar îşi dăduse seama că Stramaglia nu putea adopta o altă atitudine în situaţia de faţă. Chiar nu-şi dădea seama Coyote că el nu-şi va abandona niciodată un prieten ? Sau prietenia lor fusese subminată de timp şi de distanţă şi nu mai rezista la prima încercare ? începu să creadă că Stramaglia avea dreptate. Acum nu mai era loc pentru prietenie.

Situation Room[108], White House
Washington DC

— Preşedintele Statelor Unite !

Cei adunaţi în Sala de Consiliu se ridicară în picioare, dar Preşedintele le făcu semn să se aşeze. Nu era timp pentru formalităţi. Preşedintele Frederick Connally se întreba dacă oamenii din sală îşi dădeau seama de gravitatea situaţiei. Expresia de pe feţele consilierilor lui îi spunea că veştile nu sunt tocmai bune. Oftând, se aşeză pe fotoliul îmbrăcat în piele, din capul mesei. Un ofiţer purtând o servietă se aşeză în apropiere.

Connally ura servieta aceea cu tot conţinutul ei. Era „Mingea de fotbal" purtând înăuntru codurile necesare pentru aprobarea lansării armelor nucleare împotriva unui eventual atacant. Geanta asta îl urmărea zi şi noapte oriunde s-ar fi aflat. Doar el, Preşedintele, putea autoriza o astfel de lansare, în ultimele zile, „Mingea de fotbal" îi acaparase toate gândurile.

— Este în regulă, domnilor, să începem !

Şeful de Cabinet, Gordon West, cel care îi adresase cererea de a participa la această dezbatere în Sala de Consiliu, nu îi dăduse prea multe detalii despre subiectul în discuţie.

Primul care luă cuvântul fu amiralul Brandon Scott. Amiralul avea reputaţia de a fi foarte drastic în criticarea politicii de apărare a noii administraţii, dar Connally ştia că este totuşi un tip care îşi vede cu seriozitate de treburile lui.

— Ruşii au înaintat serios cu frontul pentru a permite trupelor de pe amfibii şi celor de desant să se reunească în jurul zonei Trondheim.

Scott apăsă un buton mascat în tăblia mesei şi perdelele care acopereau ecranul din fundul sălii se dădură la o parte. Apăru harta Norvegiei pe care poziţiile ruşilor erau marcate cu roşu. Toată zona din jurul oraşului Oslo era înconjurată cu roşu.

— Când Dumnezeu s-au mişcat atât de repede ? se miră Connally. Am crezut că aviaţia Norvegiei este ceva mai solidă, dar se pare că ei n-au mai modernizat-o de cincizeci de ani !

— Lucrurile nu stau chiar aşa, domnule Preşedinte ! interveni ministrul apărării George Vane. Planul care a fost pus în aplicare acum cincizeci de ani se baza pe alianţa Norvegiei cu NATO. Dar, după cum ştiţi, după căderea Zidului Berlinului, multe state

---

108 Sala de Consiliu

au ieşit din NATO. În acea euforie generală toată lumea se grăbea să se împrietenească cu ruşii. Aşa s-au pierdut bazele NATO din Germania şi Anglia.

— Îmi este suficient pentru astăzi cât am auzit despre comunism. Tocmai am discutat cu o delegaţie a senatului despre asta, George. Nu de vorbe am nevoie, ci de rezultate, de concluzii !

— Nu sunt numai vorbe, domnule Preşedinte ! răspunse George Vane. Trebuie să avem în vedere că sfârşitul Războiului Rece ne-a prins descoperiţi. Nu am acţionat suficient de rapid conform principiului: „Când într-un război se trag ultimele focuri de armă, pregăteşte-te de următorul“. Nu am elaborat noile strategii destul de repede pentru a ţine pasul cu realităţile politice. De peste patruzeci de ani întreaga noastră strategie era bazată pe contracararea marelui război convenţional din Europa. Din păcate situaţia s-a schimbat, pe când noi nu. Ca un exemplu, în ceea ce priveşte o eventuală invazie rusească în Norvegia noi am luat în calcul că ruşii vor folosi două divizii. Ori numai până în acest moment ruşii au deplasat în Norvegia şase divizii terestre, o divizie de infanterişti marini şi una de trupe de desant. Numărul avioanelor lansate deasupra Norvegiei este de două ori mai mare decât cel de care dispun norvegienii. Ruşii pot cuceri Norvegia fără prea mare bătaie de cap.

Consilierul securităţii naţionale, Herbert Waring, interveni:

— Din punctul nostru de vedere problema îmbracă aspectul organizării eficiente a unui sprijin pentru Norvegia. Dacă această invazie s-ar fi petrecut prin anii ’70 sau ’80, noi am fi ciulit urechea în primele zile ale conflictului, apoi, când primele zăngănituri de săbii ne-ar fi ajuns la ureche, eram gata să intervenim. Totul era organizat. Puşcaşii marini o luau într-acolo însoţiţi de avioanele necesare. De data aceasta am lăsat evenimentele să se desfăşoare în voia lor până când a devenit prea târziu pentru a acţiona.

— Herb ! interveni aspru West. Nu cred că ne mai putem permite să ne jucăm de-a poliţiştii lumii. Adu-ţi aminte că ultima administraţie care a încercat acest lucru s-a pomenit cu restrângerea bugetului militar. Ca să nu mai vorbim de cât ne-a costat recentul război din Coreea şi harababura din India.

— Cum poţi să spui aşa ceva ? interveni Scott. Chiar este nevoie să precizăm din nou care erau consecinţele dacă nu interveneam ? Mai ales în războiul dintre India şi Pakistan !

— Domnilor ! interveni Preşedintele. Nu cred că este cazul să facem aici o dezbatere politică a evenimentelor trecute. Să revenim !

— Am înţeles că doreaţi să aflaţi cum au ajuns ruşii atât de departe, reluă Vane subiectul în discuţie. Cred că principalul motiv este că ei ştiu că nu mai avem baze în Germania şi Anglia. Cea mai apropiată bază a noastră se află în Islanda, la Keflavik. Acest lucru i-a făcut pe ruşi să fie siguri că noi nu avem posibilitatea să intervenim în zonă.

— În cazul acesta, interveni Preşedintele, dacă nu avem posibilitatea să intervenim, de ce să ne mai implicăm ?

— Domnule Preşedinte, suntem deja implicaţi. Incidentul din această dimineaţă nu mai lasă loc la nici un dubiu. Ar mai fi o variantă, să declaraţi că ne retragem din zonă. Ori asta implică scuze publice, acceptarea zonei lor de exclusivitate şi toate celelalte. Dacă nu facem asta, suntem băgaţi în război până în gât.

— Ambasadorul rus, interveni secretarul de stat Robert Heideman, ne-a propus organizarea unei comisii bipartite care să analizeze evenimentele care au declanşat schimbul de focuri. Dacă reuşim să aplanăm acest incident, putem foarte uşor să continuăm...

— Păi sigur că da ! interveni Vane nervos. În două săptămâni cât durează până se stabileşte comisia, ruşii ocupă toată Norvegia. Când o să ne trezim în sfârşit la realitate ? Diplomaţia nu este sprijinită decât de arme !

— Domnilor, să revenim ! interveni Preşedintele. Amirale, când ai susţinut că este bine să ne arătăm drapelul prin Marea Norvegiei, am fost de acord cu tine. Dar se pare că preţiosul tău portavion ne-a târât în război. Acum aflăm că Norvegia nu va rezista, că noi nu-i putem ajuta fără baze în Germania şi Anglia, şi ca atare nu ne putem opune invaziei ruse. Deci nu înţeleg de ce ar mai trebui lăsaţi oamenii tăi să acţioneze în zonă.

— Cred că aş putea să vă răspund eu la această întrebare, domnule Preşedinte ! interveni Vane. Până acum am tot răspuns la fiecare provocare în parte. Cred că a sosit momentul să

renunţăm la o astfel de politică. Trebuie să preluăm iniţiativa. Altfel vom fi veşnic provocaţi.

Propun să trecem imediat la DefCon109 Two şi să trimitem o flotă cu puşcaşi marini însoţiţi de o Brigadă Expediţionară Navală. Simultan să punem în alertă Brigăzile 101 şi 82. Trebuie să trimitem urgent trupe în Norvegia !

— Dar asta-i sinucidere curată ! protestă Heideman. Atâta timp cât ruşii deţin supremaţia aeriană în Scandinavia, nu putem duce trupe acolo.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine, reluă Vane. Bineînţeles că asta implică transbordarea unor unităţi de aviaţie în zona Bergen, şi asta cât mai repede cu putinţă.

— Dar asta n-o să dureze prea mult ? întrebă Preşedintele.

— Desigur că va dura. Câteva zile până ce vor ajunge primele avioane. De aceea este necesar mai mult ca oricând ca portavionul Jefferson să fie în apele acelea. Numai simplul fapt că el este acolo o să-i preocupe pe ruşi şi o să le distragă atenţia. Ori în condiţiile date, orice oră de întârziere a înaintării lor spre Bergen creşte şansele noastre de reuşită.

— Merită oare Norvegia un război nuclear ? se întrebă Connally.

Scott fu acela care îi răspunse:

— Dacă ne punem această problemă, atunci am putea de pe acum să renunţăm la tot şi să-i lăsăm pe ruşi să domine lumea. Argumentul că o anume ţară merită iar alta nu merită nu este valabil. Norvegia este o ţară mică şi săracă în resurse. Dar dacă ar fi vorba de Anglia, sau de Franţa, sau Germania ? Am risca un război nuclear pentru ele ? Mai ales că în prezent nici nu ne mai sunt aliaţi. Dar dacă s-ar pune în discuţie dreptul nostru asupra libertăţii mărilor ? În prezent ruşii vor să ne ţină departe de Marea Norvegiei. Dacă mâine, poimâine, reiau legăturile cu Cuba şi ne pomenim că ne mişcăm greu în Caraibe ? Graniţele se trasează acolo unde ajunge învingătorul ! Fie că protejăm petrolul din Kuweit, fie gheaţa din Norvegia, sarcina noastră este aceeaşi. Nu putem abdica de la responsabilitatea noastră. Nu ca poliţişti ai lumii, ci ca apărători ai libertăţii comunităţii mondiale. Este prea târziu să acţionezi când tiranul îţi bate deja la uşă !

---

109 DEFCON (engl. Defense readiness Condition) este un termen ce definește treptele stărilor de alerta ale forțelor militare ale U.S.A.

Scott tăcu şi nimeni nu mai zise nimic. Într-un târziu, Connally se ridică cu mişcări lente:

— Foarte bine. Suntem edificaţi. Ordon elaborarea unui plan pentru sprijinirea Norvegiei. După o scurtă pauză adăugă: Şi Dumnezeu să ne ajute !

CAPITOLUL 12

Joi, 12 iunie

0545 Zulu - 05,45 Zone Time
Biroul comandantului Grupului de Aviaţie, Saiuz
Marea Norvegiei

— Cum puteam eu să prevăd ce o să facă nebunul de Terekov, tovarăşe amiral ? întrebă Fiodor Arturovici Gluşko, comandantul Grupului de Aviaţie de pe *Saiuz*. Era conştient de nota de justificare care răzbătea din vocea sa şi asta îl făcea să se simtă şi mai stânjenit. Reluă nesigur: dacă el ar fi ascultat ordinele...

— Înregistrarea convorbirii dintre Zborul Mişa şi portavion dovedeşte tocmai că a ascultat exact de ordinele primite ! spuse amiralul Kenkin cu asprime.

Kenkin era comandantul flotei; un tip solid, cărunt, cu o faţă lată de ţăran. Se întoarse spre Gluşko şi adăugă:

— Dacă te-ai fi uitat mai atent peste aceste înregistrări probabil că ai fi sesizat acest lucru.

Gluşko înţepeni. Faţa imobilă ca o mască îi ascundea emoţiile. Nu se mai întâmplase niciodată ca amiralul să intre în biroul unui subordonat. Mai ales atât de devreme şi cu puţine minute înaintea unei misiuni importante. Dar Kenkin venise în biroul lui şi Gluşko nu avea nevoie de cuvintele tăioase ale amiralului ca să înţeleagă că întreaga lui carieră depindea de un fir de păr.

Dar nu era cinstit ! Toată viaţa lui, Gluşko făcuse jocul politicienilor din Marină şi până acum fusese bine. Spre sfârşitul anilor ’80 Gluşko comanda o escadrilă de luptă care opera în zona Baku, dar a simţit repede în ce direcţie bate vântul şi anume Marina. S-a înscris voluntar în primul eşalon de piloţi care se pregăteau pe aerodromul Saki din Crimeea. Antrenamentele le făceau pe SU-27 departe de puntea mişcătoare a unui portavion adevărat. Primul portavion pe care

l-a cunoscut a fost *Kuzneţov*. Era deja în poziţia de invidiat de a fi printre pionierii piloţilor ruşi de portavioane şi asta îi deschidea lui Gluşko o carieră strălucită.

Acum era comandantul Grupului de Aviaţie de pe *Saiuz* şi aştepta o nouă avansare. Operaţiunea „Rurik” îi oferea şansa de a obţine un calificativ bun. Cu toate că, în calitatea lui de comandant al Grupului de Aviaţie, se ocupa mai mult cu partea administrativă de coordonare a zborurilor, fără să participe direct la luptă pentru a-şi mări reputaţia, spera să atragă atenţia asupra sa. Îşi concentrase întreaga atenţie asupra depăşirii celorlalţi ofiţeri pentru a se remarca. Spera că astfel, la sfârşitul campaniei, va fi menţionat elogios. Asta îl putea propulsa într-un post pe undeva prin preajma generalului Vorobiev.

Din păcate acum toate eforturile sale păreau inutile. De fapt el nu-şi neglijase responsabilităţile, atâta doar că lăsase mână liberă tinerilor din subordine. În condiţii normale acest lucru era perfect acceptat, dar în condiţiile în care pierduseră un TU-95 şi un MIG-29D, iar cel de-al doilea MIG din escortă scăpase de americani doar printr-un miracol, lucrul era condamnabil.

Terekov, cel care pilotase MIG-ul întors pe portavion, purta întreaga vină. Numai el era de vină ! îşi repeta Gluşko privind fix la reflexia luminii de pe cozorocul şepcii amiralului. Era normal ca el, în calitate de comandant al Grupului de Aviaţie să nu urmărească personal toate zborurile de rutină. Dar nu se ştie de ce Kenkin îl scotea vinovat pe el, pe Gluşko, de acest nenorocit de incident. Era adevărat că incidentul era extrem de grav şi putea atrage America într-o implicare directă în războiul din Norvegia, dar la o asemenea perspectivă Gluşko nici nu voia să se gândească. Spuse încet:

— Tovarăşe amiral, mi-am făcut datoria cât am putut de bine. Nu puteam să prevăd ce urmări va avea acest zbor de rutină...

— Dar nici n-ai încercat ! încheie Kenkin tăios. Oricum, ceea ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat. Tot ceea ce ne mai rămâne este să ne gândim ce vom face de acum înainte.

— Da, tovarăşe amiral !

— Taci şi lasă-mă să termin ! Vocea amiralului răsună puternic în biroul mic. Am examinat planurile elaborate de ofiţerii tăi pentru operaţiunea Steaua Nordului. Au făcut o treabă bună. Amiralul răsfoi un teanc de hârtii de pe colţul biroului lui

Gluşko, apoi reluă: Spune-mi Gluşko, ce părere ai despre propunerea lui Terekov ?

— Terekov ? Gluşko făcu ochii mari. Este prea grăbit, prea îndrăzneţ. Propune să folosim trei escadrile pentru a escorta bombardierele. Cred că sunt prea multe. Ne mai rămâne o singură escadrilă pentru *Saiuz*. Eu am respins planul cerându-i să-l facă ceva mai echilibrat.

— Pe dracu' ! explodă Kenkin. Tu te gândeşti să asiguri minimul de escortă pentru bombardiere. Nu-i timpul jumătăţilor de măsură. Este chiar atât de greu să înţelegi ?

— Dar, tovarăşe amiral...

— Scuteşte-mă cu protestele. Kenkin se ridică şi-l ameninţă cu degetul. Vei acţiona după planul lui Terekov ! Vei ordona ca toate escadrilele de MIG-uri să fie pregătite de luptă. În această misiune, deciziile le vei lua împreună cu Terekov. Ai înţeles ?

Gluşko înghiţi în sec.

— Am înţeles, tovarăşe amiral ! Voi ordona ca toate escadrilele de MIG-uri să fie pregătite.

În sufletul lui bântuia teama şi mânia. Cu siguranţă că amiralul îl va urmări pas cu pas şi fiecare greşeală a lui va fi speculată. Trebuie să fie extrem de atent la fiecare pas pe care îl va face.

Se auzi un ciocănit slab în uşa biroului.

— Intră, strigă Kenkin.

Terekov intră sfios:

— Voiam doar să vă reamintesc de şedinţă. Peste zece minute. Toţi comandanţii s-au adunat conform ordinului.

Amiralul spuse:

— Mulţumesc Terekov. Venim.

După ce tânărul închise uşa, Gluşko începu să-şi analizeze perspectivele. Noile ordine îi lăsau puţine speranţe. Măcar dacă ar putea manipula evenimentele în aşa fel încât să cadă toată vina pe Terekov. Poate o să reuşească să-l scoată pe comandantul escadrilei ţap ispăşitor, dacă manipula cu atenţie situaţia. La acest gând, zâmbi rece şi spuse cu convingere:

— Sunt sigur că planul căpitanului Terekov este cea mai bună alegere, tovarăşe amiral !

0842 Zulu - 08,42 Zone Time

Submarinul *Komsomoleţ Thilsiski*
Nord-estul insulelor Faroe

Căpitanul Arkadi Stepanovici Emelianov se aplecă peste umărul operatorului radio în cabina strâmtă a postului de comunicaţii de pe submarinul *Komsomoleţ Thilsiski*. Priveau amândoi la teleimprimatorul care scotea o coală de hârtie acoperită cu o încâlceală de cifre şi litere. Submarinul din clasa Victor se găsea acum la adâncime periscopică pentru a putea prelua mesajele transmise prin satelit. Mesajul nu putea fi citit până când nu era decodificat, dar Emelianov era nerăbdător. În prezenţa lui membrii echipajului se străduiau să lucreze repede şi eficient.

Prea multe mesaje în dimineaţa asta ! gândi Emelianov cu nelinişte. Navigând atât de aproape de suprafaţă submarinul era vulnerabil, fiind mai uşor de depistat şi Emelianov dorea să intre cât mai curând în imersiune. De când începuse campania împotriva Norvegiei, volumul mesajelor crescuse enorm. Orice informaţie primită la timp avea o importanţă vitală. Astăzi, spre exemplu, Moscova urma să le transmită ordinele pentru acţiunile pe care urmau să le întreprindă în perioada imediat următoare. Submarinul trebuia să ştie dacă poate să mai angajeze lupta şi cu un alt inamic în afara Norvegiei.

Un zâmbet îi lumină chipul. Cu patru zile în urmă submarinul distrusese o fregată norvegiană şi apoi un submarin mic ce se îndrepta spre Bergen. Pentru alţii poate păreau nişte victorii minore, dar pentru echipajul submarinului erau importante.

Până de curând bântuiseră de-a lungul coastelor norvegiene, dar primiseră ordine noi şi acum navigau în apropierea insulelor Faroe. Navigaţia în aceste ape era destul de riscantă întru-cât puteau fi detectaţi de linia de microfoane subacvatice americane din sistemul SOSUS.

Operatorul radio scoase o exclamaţie de surpriză.

— Ce s-a întâmplat, plutonier ? întrebă Emelianov.

— Mesajul este cifrat în codul special !

Emelianov nu schiţă nici un gest care să-i trădeze surpriza:

— Foarte bine ! Dă-l încoace şi trimite-l în birou la mine pe locţiitorul politic ca să-l descifreze.

Părăsi cabina strâmtă şi se îndreptă spre biroul lui. Mesajele cifrate în cod special nu puteau însemna decât o nouă misiune.

Acest gen de mesaje nu puteau fi descifrate şi citite decât în prezenţa locţiitorului politic de pe submarin. Ajunse în birou şi puse mesajul pe masă în aşteptarea locţiitorului.

Mihail Alexandrovici Dobrotin era un om scund, cu trăsăturile ascuţite, şi ori de câte ori îl vedea, Emelianov nu putea să nu-l compare cu o mangustă. Îl întâlnise pentru prima dată în timpul războiului indo-pakistanez, pe post de locţiitor politic, şi de atunci nu mai scăpase de el. Dobrotin era un fanatic, luându-şi foarte în serios îndatoririle sale de locţiitor politic. Din această cauză nu era prea iubit pe submarin, dar, ca o compensare, era temut.

— M-aţi chemat, tovarăşe căpitan ?

— Da, ia loc. Am primit un mesaj cifrat în codul special.

Locţiitorul politic era chemat să verifice toate mesajele de acest gen, ca măsură de siguranţă ca nu cumva căpitanul submarinului să ignore aceste ordine. Decodificarea dură doar câteva minute. Când termină, Emelianov se uită împietrit la hârtia de pe biroul său. De cealaltă parte a mesei văzu trăsăturile colţuroase ale locţiitorului politic schimonosindu-se într-un zâmbet de triumf.

— Până la urmă s-a întâmplat ! Şansa de a se implica americanii s-a realizat !

Emelianov se uită uimit la el. Locţiitorul politic fusese numit pentru cunoştinţele sale politice nu pentru cele de navigaţie sau de tehnică de luptă. Cu siguranţă că Dobrotin habar nu avea cât de greu era să se îndeplinească ordinele primite. Până acum americanii se mulţumiseră doar să depisteze submarinele ruseşti, fără să le atace vreodată. Război ! Până la urmă tot aici se ajunsese. Cu faţa imobilă comută butonul de intercomunicare:

— Puntea de comandă ! Aici căpitanul !

— Aici puntea de comandă ! veni prompt răspunsul.

Căpitanul citi încă o dată mesajul descifrat de pe birou, pentru a se convinge că reţinuse bine conţinutul. Obiectivul următor era portavionul american din cadrul Grupului 14 de Luptă. Era înmărmurit de responsabilitatea uriaşă pe care trebuia să şi-o asume. Îşi drese vocea şi comandă:

— Coborâm sub stratul termal. Trecem pe cursul unu-şapte-cinci. Înghiţi în sec şi continuă, conştient de ochii care îl priveau

de pe partea cealaltă a biroului: echipajul la posturile de luptă. Nu este doar un antrenament.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan !

Emelianov închise interfonul şi întâlni privirea lui Dobrotin. Rămase stupefiat de încrederea care emana din el.

Spera ca această credinţă a locţiitorului politic în invincibilitatea lor să se adeverească.

0852 Zulu - 08,52 Zone Time
E-2C Hawkeye, Tango 65
Deasupra sudului Mării Norvegiei

— Ce părere ai Brownie ? întrebă Kevin Wheeler după ce aruncă o privire scurtă pe ecranul radar. Crezi că o să ne luptăm cu ruşii ?

Locotenentul Brown ridică din umeri:

— Mai dă-i dracului ! Timp de zece ani ne-au tot spus că ruşii sunt prietenii noştrii şi acum, dintr-o dată, deveniră duşmani ! Probabil că acum Saddam Hussein este prietenul Americii !

Hawkeye se afla în misiune înaintea Grupului de Luptă, rotindu-se uşor deasupra Mării Norvegiei. Sistemul radar de care dispunea putea depista un avion de la trei sute de mile distanţă. Din poziţia în care se afla acum, Tango 65 putea supraveghea întreaga zonă aflată între Norvegia şi Islanda. Sistemul pasiv de supraveghere electronică putea depista orice emisie radar pe o distanţă de şase sute de mile.

De când începuse criza din Norvegia, un Hawkeye era tot timpul în aer. Aportul său la securitatea portavionului şi a Grupului de Luptă era esenţial. Deşi se spunea despre piloţii de pe Hawkeye că nu erau piloţi adevăraţi, toţi aviatorii de pe avioanele de luptă ştiau că fără ei nu se puteau descurca.

— Ai văzut programul TV de aseară ? întrebă Wheeler căscând. Se apropia sfârşitul perioadei de patrulare şi se gândea deja cu plăcere la patul din cabina de pe portavion..

Brown râse:

— Te referi la emisiunea postului ACN ? mi s-a părut o glumă.

Jefferson avea două posturi TV locale la bord, precum şi o mulţime de canale pe care se preluau imaginile direct prin

satelit. Documentarul transmis de American Cable Network despre criza din Norvegia, fusese receptat în seara precedentă pe canalul opt.

— Nouă portavioane ruseşti sunt pregătite să conteste dreptul americanilor asupra libertăţii mărilor ! maimuţări Wheeler vocea crainicului. Ce dracu ! Ăştia-s inconştienţi ? Cum pot să trântească gogoşile astea cu atâta seninătate ? Ce, alea-s portavioane ? E de ajuns ca un elicopter să poată ateriza pe o punte, şi gata, e declarat portavion !

Pe portavion reportajul stârnise râsul, dar el fusese transmis în întreaga lume şi Wheeler era indignat. Se gândea la părinţii lui de acasă care erau cu siguranţă îngrijoraţi. Se crea senzaţia că ruşii dispun de acelaşi număr de portavioane ca şi Statele Unite. În realitate portavioanele ruseşti erau nave de tipul Kiev sau Moscova; un amestec ciudat de portavion şi crucişător. Ele purtau la bord elicoptere sau avioane de tip STOL[110], care aveau ca principală sarcină depistarea submarinelor. Dintre cele trei portavioane adevărate de care dispuneau ruşii, doar unul singur era cu propulsie nucleară şi acela era în Marea Neagră. Celelalte două portavioane cu propulsie clasică *Kreml* şi *Saiuz* semănau cu *Jefferson*, dar erau mai mici şi mai puţin dotate tehnic.

Ruşii nu-şi făcuseră portavioane decât în ultimii zece ani şi nu aveau nici pe departe experienţa americanilor în domeniu, dar asta nu îi făcea mai puţin periculoşi. Niciodată până acum nu avusese loc o luptă adevărată între două portavioane, iar în acest domeniu lipsa de experienţă era în ambele tabere.

Brown râse din nou:

— Poate că ar fi mai bine să capitulăm acum ca să nu-i încurcăm pe crainicii TV, nu ?

— OK băieţi ! Să lăsăm bârfa şi să ne întoarcem la treabă ! spuse locotenentul Jake Braxton. Hai să continuăm să-i urmărim pe ruşi şi să lăsăm lupta cu undele TV pentru când ajungem jos !

— Aye, aye, oo tu, mare lord & master ! răspunse Brown.

Ca în toate echipajele de pe avioane și cei de pe Tangou 65 făceau abstracție de gradul militar, cel puțin între patru ochi.

Wheeler observă un semnal luminos pe ecran şi-şi verifică aparatele.

— Emisie electronică la zero-cinci-zero, plafon patru sute.

---

110 Short Take-Off Landing – decolare/aterizare scurtă

— Ai idee ce ar putea fi ? întrebă Braxton.

Wheeler studie ecranul strângând din buze.

— Down Beat ! spuse intr-un târziu folosind numele codificat NATO pentru sistemul radar rusesc.

— O fi vreun Blinder[111] sau un Backfire[112] ! spuse Brown. Bombardiere.

— Ai prins ceva pe radar, Wheeler ?

— Încă nu. Se opri şi se uită la ecranul radar care arăta nişte forme neregulate şi confuze. Se pare că este ceva acum, dar nu e clar. Cred că au cu ei o pasăre EW !

— Grozav, spuse sarcastic Braxton. Verifică sistemul de transmisie a datelor prin care informa portavionul şi celelalte nave de luptă, şi începu să vorbească:

— Camelot ! Camelot ! aici Tango şase-cinci. Răspunde. Terminat.

Wheeler privea ecranul radar şi bătea nervos cu degetele în bord. Era posibil să fi prins un raid rusesc asupra Norvegiei în direcţia Bergen, dar neliniştea din el îi spunea că era altceva cu mult mai important. Şi *Jefferson* plutea chiar în direcţia acelui zbor.

---

111 Tupolev Tu-22 (cod NATO - Blinder) – primul bombardier supersonic sovietic intrat în producție

112 Tupolev Tu-22M (cod NATO - Backfire) - bombardier strategic sovietic, supersonic cu geometrie variabilă

CAPITOLUL 13

Joi, 12 iunie, 1997

0855 Zulu - 08,55 Zone Time
Dirty Shirt Wardroom , *USS Thomas Jefferson*
Sud-estul insulelor Faroe

Îi spuneau Popota cămăşilor murdare pentru că în această sală, ofiţerii puteau să îşi ia masa fără să-şi mai schimbe costumul de muncă, când erau presaţi de treburi. Locotenentul Roger Bannon sărea în ochi cu uniforma lui proaspăt călcată, în timp ce-şi căuta un loc unde să-şi aşeze tava cu micul dejun.

Uniforma lui impecabilă îi amintea în mod neplăcut de noile lui îndatoriri pe portavion şi i se părea că toată lumea vorbeşte numai de el şi de accidentul lui.

Un pilot care pierduse, care nu se mai urca în carlingă pentru a zbura, devenea în mod automat un paria printre colegii lui, şi în mod automat, centrul bârfei. Când în sfârşit găsi un loc liber genunchii îi tremurau. Era greu să-i înfrunţi pe toţi atunci când spectrul eşecului îşi arunca umbra asupra ta.

Cei şase ofiţeri de la Departamentul Aerian, de la masa vecină, cu vestele lor colorate, erau preocupaţi în întregime de ritmul crescând al operaţiunilor ce se desfăşurau pe portavion, care-i ţinea mereu ocupaţi. De când Stramaglia ordonase pregătirea pentru luptă, întregul portavion vibra de un freamăt nou. Nici Bannon nu scăpa acestei agitaţii, şi era ocupat de dimineaţa până seara.

Dar nici faptul că era mereu ocupat nu-i uşura situaţia, ba din contră, îi mărea şi mai mult sentimentul de inutilitate şi de vinovăţie. Stramaglia îl numise ajutor la biroul Air Wing şi în mod practic se ocupa de comisioane şi de cafele. Parcă era în vacanţă pe un vas în croazieră !

Pe de altă parte, gândul de a se urca din nou în carlinga unui Intruder îi dădea fiori. Avea senzaţia că dacă s-ar găsi din nou în

aer nu ar putea să nu retrăiască accidentul ca pe un coşmar perpetuu.

Sorbi o înghiţitură de cafea şi încercă să-şi privească în modul cel mai serios viitorul. Dacă renunţa la aripi, îşi recunoştea eşecul, şi cu această recunoaştere trebuia să trăiască toată viaţa de acum încolo. În mod normal, un pilot care a ratat nu mai era admis pe pista de zbor. Ar fi putut să-şi dea demisia şi să-şi caute o slujbă întrucât era posibil să nu mai zboare niciodată.

Să zboare ? Asta îşi dorise întotdeauna ! Când se afla în carlingă uita de toate îngrădirile terestre. Înainte de a-şi pierde încrederea în sine, Bannon fusese îndrăgostit de zbor... până la moartea lui Greene.

Trebuia să-şi învingă teama dacă mai voia să fie vreodată om întreg, dar nu ştia dacă avea atâta curaj !

Alarma îl smulse din reverie:

— Toată lumea la posturile de luptă ! Repetăm, toată lumea la posturile de luptă !

Toată lumea se îmbulzi spre uşă şi se trezi şi el că aleargă la una cu ceilalţi. Abia pe coridoarele devenite dintr-o dată neîncăpătoare se dezmetici. „La posturile de luptă ! “ Ce ironic sunau pentru el aceste cuvinte. Postul lui de luptă era în anticamera lui Stramaglia lângă ibricul de cafea. Îl bătu gândul să se întoarcă la popotă pentru a-şi termina micul-dejun, dar renunţă şi se îndreptă spre biroul lui CAG. Oricum ar fi, era alarmă şi gândurile lui de viitor puteau să mai aştepte.

0857 Zulu - 08,57 Zone Time
Modulul Antisubmarine, *USS Thomas Jefferson*
Sud-estul insulelor Faroe

— Tocmai am primit o informaţie de ultimă oră ! anunţă un ofiţer mult prea tânăr pentru a face parte din Marină. De la sistemul de control SOSUS şi e transmisă în noul sistem info. Locotenentul Eric Nelson se aplecă să studieze harta electronică.

— Nu-mi prea place cum arată ! spuse încet. Rodriguez, tu ce ai pe monitorul tău ?

Carlos Rodriguez verifică terminalul înainte de a răspunde.

— Submarinul semnalat de SOSUS a deviat şi a dispărut. Probabil că şi-a mărit viteza în momentul când a fost depistat. Unghiul nu se vede prea clar. Ar putea fi şi mai multe obiecte în mişcare, dar s-ar putea să fie de vină doar condiţiile proaste de recepţionare.

— *S-ar putea* ! zise Nelson. Acest s-ar putea mă ucide. Submarinul ăsta e foarte aproape de noi. Cum Dumnezeu de s-a pierdut ?

— E probabil la mare adâncime. Stă cu motoarele oprite şi aşteaptă.

Nelson ridică interfonul:

— Dă-mi Air Ops ! Acoperi microfonul cu mina şi-i spuse lui Rodriguez: Ai grijă să transmiţi informaţia asta întregului Grup de Luptă, şi în special lui *Gridley*. E cea mai apropiată navă de submarinul ascuns.

— Aye, aye, sir.

0859 Zulu - 08,59 Zone Time
CIC Air Ops, *USS Thomas Jefferson*
Sud-estul insulelor Faroe

— Air Ops ? Aici Nelson de la *Antisubmarine*.

— Sunt CAG ! Te ascult !

— Am depistat prin SOSUS un submarin la două sute treizeci de mile nord-vest. Este posibil să fie mai multe. Vă rog să verificaţi.

— În regulă, mă ocup de asta cât pot de repede. Închise interfonul şi se întoarse să studieze harta. Ceva schimbări, Howard ?

Operatorul radar Howard David dădu din cap.

— Nu, domnule. Tot douăzeci de avioane. Aceeaşi direcţie şi viteză ca mai înainte.

Asta era o altă problemă, cea mai importantă pe lista lui Stramaglia. Apăruseră pe ecranul lui Tango şase-patru cu câteva

minute mai devreme, zburând la o altitudine joasă, pe o direcţie care sugera că veneau de la una din bazele aeriene ruseşti din Peninsula Kola. Cel puţin până acum nu dădeau semne că ar intenţiona să se îndrepte spre portavion. Au virat spre vest, apoi spre sud, paralel cu coasta norvegiană. Asta sugera că urmăreau o ţintă în Norvegia. Dar la fel de bine puteau să vizeze şi Grupul de Luptă, era greu să-ţi dai seama. În principiu nu erau periculoase pentru portavion, putând fi anihilate de avioanele de vânătoare.

Dintr-o dată ecranul se acoperii cu noi simboluri. De data asta erau bombardiere. Pentru portavion, acestea reprezentau o ameninţare serioasă.

Stramaglia se încruntă în timp ce privea semnele mişcătoare de pe ecran. Escadrila Vipers era în alertă în această dimineaţă şi Stramaglia le ordonase să decoleze imediat ce primele avioane ruseşti apăruseră pe ecran. Pentru astfel de misiuni, Tomcat-urile erau cei mai potrivite. Ca misiune de luptă aveau distrugerea în aer cu ajutorul rachetelor Phoenix a oricărei rachete, avion, sau bombardier care ar viza portavionul. După Vipers urma să se ridice în aer escadrila VF-97 War Eagles, şi Stramaglia spera ca aceştia să-şi facă bine treaba. Nu prea avea încredere în bobocii cu sânge iute ai lui Grant, dar nici în War Eagles nu-şi punea mari nădejdi.

Magruder era plecat cu un Viking la vânătoare de submarine, şi oricum, nu putea să-şi lase treburile tocmai acum. Dar poate că nu ar fi stricat să le arate tinerilor ce poate face un pilot adevărat.

— Care mai e situaţia pe puntea de zbor ? îl întrebă pe Bannon care era lângă el.

Fostul pilot îşi îndreptă ţinuta şi raportă sobru:

— Trei avioane au decolat, domnule, şi deja celelalte îşi fac plinul. Şeful lansării spune că vor mai decola încă patru în următoarele cinci minute, dacă totul va decurge normal pe punte.

Aerul serios şi nefericit cu care îşi prezentă raportul îi făcu pe toţii cei din sală să râdă, dar Stramaglia nici măcar nu zâmbi. Prezenţa bombardierelor ruseşti era un lucru mult prea serios.

Pe ecran liniile ce simbolizau traseul de zbor al bombardierelor se schimbară. Bombardierele se îndepărtau de coasta norvegiană. Erau încă departe, la nord de Grupul de

Luptă, dar dacă se mai întorceau încă o dată, puteau ajunge foarte aproape de *Jefferson*.

— Spune-i şefului cu lansarea să-mi pregătească un avion ! ordonă el. Şi găseşte-mi un ofiţer radist. Mă duc acolo, sus. Şi cheamă-l pe Owens să mă înlocuiască aici. Să-i transmiţi informaţia cu submarinul lui Magruder pe Viking. Hai să ne mişcăm puţin, oameni buni !

Se uită din nou la ecran şi se rugă în gând să nu fie deja prea târziu.

0905 Zulu - 08,05 Zone Time
Centrul Operaţiunilor Aeriene
Keflavik, Islanda

— Snowman, Snowman[113] ! Aici Watchdog[114] ! Răspunde ! Vocea venită prin radio avea distorsiuni şi paraziţi.

Maiorul Peter Kelso distinse o notă de disperare în voce şi răspunse imediat:

— Watchdog, aici Snowman. Nu poţi mări puterea de emisie ? Te aud greu !

Watchdog era o staţie orbitală fixată deasupra nordului Islandei la Capul Straumnes.

— Snowman, mă auzi ? Staţia este la puterea maximă. Există un puternic bruiaj radio şi radar. Mă auzi ?

— Te-am recepţionat, Watchdog. Ai ceva noutăţi ? Terminat.

— Nu pot confirma. Aştept un mesaj important ! Apoi reveni după o lungă pauză: Snowman, prioritate maximă. Semnale multiple ! Ai auzit ? Semnale multiple ! Au apărut zombii[115] pe coordonatele zero-zero-zero şi zero-unu-zero. Vin pe aliniamentul doi-cinci-zero, cu viteza patru-cinci-zero. Vocea tăcu un timp, apoi reluă: Snowman, sunt douăzeci şi patru de zombi, poate ceva mai mulţi. Nu pot să-mi dau seama datorită bruiajului radar. Terminat.

---

113 Om-de-zăpadă : porecla datorată fie înfățișării „decolorate”, fie „sângelui-rece”

114 Câine-de-pază

115 Termen-cod pentru „inamic”

Kelso se întoarse puţin şi apăsă butonul de alarmă. Sunetul strident care aduna piloţii pe pistă pătrunse şi în biroul lui. Aceasta era situaţia pentru care fusese instalată baza de la Keflavik, dar de data aceasta se întâmpla cu adevărat. Prin ferestre se vedeau piloţii care alergau spre aparatele lor F-15, echipele de la sol care se agitau în clasicul balet dinaintea decolării. Toate aceste gesturi îndelung repetate îşi dovedeau acum eficacitatea. Peter îşi luă ochii de la imaginea pistei şi reveni la microfon:

— Watchdog, este vreun India-Delta[116] între zombi ? Terminat.

— Snowman, presupunem că au aparate Badger. Asta ne-a comunicat Tango unu-şase.

Peter îşi nota. Badger făceau parte din familia TU-16 de bombardiere care căpătaseră o mulţime de întrebuinţări, de la purtător de rachete, avion de patrulare, până la tanc petrolier. Dacă ştirile erau reale, şi cu siguranţă că erau, prezenţa a douăzeci de avioane de luptă, pornite probabil de pe un portavion, şi a unor bombardiere grele, era un pericol grav pentru baza de la Keflavik. Chiar dacă bombardierele dispuneau doar de bombe clasice, era destul pentru a transforma baza într-o ruină.

Un avion F-15 decolă cu un bubuit asurzitor pe lângă fereastră. Escadrila de luptă 57, Black Knights[117], era singura linie de apărare a bazei. În aer se aflau deja şase Eagle şi alţi doisprezece se pregăteau de decolare. Dacă nu puteau opri bombardierele... Un soldat de la comunicaţii îi raportă:

— Aveţi un mesaj de la Grupul 14 de Luptă. Au depistat douăzeci de Badger deasupra Mării Norvegiei. Ţinta nesigură. Ar putea fi totuşi Grupul de Luptă...

— Sau poate noi ! completă el fraza soldatului. Simţi cum i se usucă gura. Nu hoinăreau ei ruşii degeaba prin preajmă. Ridică vocea şi spuse: Transmiteţi imediat la CINCLANT că suntem atacaţi. Pregătiţi toate avioanele de zbor. Nu vreau nici un avion la sol atunci când vor veni afurisiţii aceia.

---

116 În slang - fonetic: India Delta 10 Tango (ID_10_T - a se citi IDIOT)

117 Cavalerii Negri

09,08 Zulu - 08,08 Zone Time
Badger 101, Misiunea Gremiaşci
Deasupra Mării Groenlandei

— Am fost descoperiţi, tovarăşe locotenent. Locotenentul Stanislav Dziorovici Mereşkov făcu un semn din cap că a înţeles. Avioanele Misiunii Gremiaşci zburau la joasă altitudine pentru a nu fi depistate de radarele americane, dar până la urmă tot i-ar fi depistat. Activitatea de bruiaj a avionului TU-l6J nu le-a adus decât câteva minute avantaj. Dar toate acestea făceau parte din riscul misiunii. Acum nu mai era cazul să se ascundă. Trebuia să pornească cu toată viteza la atac.

— Gremiaşci Leader către toate avioanele ! anunţă Mereşkov. Pregătiţi-vă de atac !

Se lăsă în scaun şi mări viteza. Bombardierul începu să ia altitudine.

— Un avion american se apropie dinspre sud-est ! raportă copilotul. Apoi îi dădu detalii: este un avion F-15, altitudine opt mii de metri, distanţa treizeci de kilometri, viteza 2,5 Mach[118].

— Pregătiţi-vă de atac ! ordonă Mereşkov. Îşi privi instrumentele de bord. Erau la nouă mii de metri şi urcau spre nouă mii cinci sute.

— Locare radar ! S-au fixat pe noi ! Au deschis focul !

— Lansaţi pleava !

— Am lansat pleava, tovarăşe locotenent !

Pleava metalică forma un nor care punea în dificultate atât undele radar, cât şi sistemele electronice de căutare ale rachetelor. Erau la zece mii de metri.

— Pregătiţi rachetele ! ordonă Mereşkov.

— Al doilea F-15 se apropie ! îl atenţionă copilotul.

— Lansaţi rachetele !

Prima rachetă AS-6 ţâşni de sub aripa stângă. O vâlvătaie roşie ieşea din coada rachetei şi proiectilul trasă o linie de foc pe cer. O a doua rachetă ţâşni de sub aripa dreaptă. Acum, după ce lansase două rachete, Mereşkov devenise uşor de reperat de piloţii americani. Coborâse deja la opt mii de metri şi avea o viteză de trei Mach când văzu pe ecranul radar baza inamică şi se lăsă în picaj spre ţintă. Lansă asupra bazei restul rachetelor, urmând ca bombardierele să termine ce începuseră ei.

---

118 1 Mach = 340 m/s (viteza sunetului în aer)

Misiunea fusese îndeplinită. În câteva minute nu mai rămăsese nimic din apărarea Keflavik-ului. Rachetele îi loviseră radarele şi inamicul era ca şi orb.

Dar bucuria lui nu dură mai mult de treizeci de secunde întrucât o rachetă americană îl lovi în plin.

0915 Zulu - 08,15 Zone Time
Echo Leader
Deasupra Mării Groenlandei

— Fox one ! Fox one ! Vocea care se auzea in căşti continuă excitată: În jurul meu sunt o mulţime de ţinte !

Căpitanul Frank Gates atinse butonul care lansa o nouă rachetă Sparrow şi spuse:

— Lasă comentariile, Tarzan, pentru mai târziu. Acum i-ai la rând şi pune-i jos.

Îşi cercetă nivelul combustibilului şi clătină uşor din cap. Gates, împreună cu colegul său John Burroughs patrulau deasupra nordului Islandei cu un AWACS şi erau aproape de sfârşitul perioadei de patrulare când apăruseră primele bombardiere inamice. Au desemnat două Eagles pentru interceptare, dar combustibilul lor era pe sfârşite şi nu le permitea o angajare în luptă de lungă durată. Cât despre urmărire nici nu se punea problema. Ar fi trebuit să se alăture Black Knights care apărau baza de atacul bombardierelor ruseşti.

Avioanele ruseşti dispăruseră în direcţia bazei de la Keflavik fără să-l ia în seamă. Îşi reglă frecvenţa radio şi începu să transmită:

— Snowman ! Snowman ! Aici Echo Leader. Ne-am angajat. Badger au început să lanseze rachete asupra bazei. Cred că sunt peste treizeci şi cinci de avioane Kingfish care se îndreaptă spre tine.

— Roger, Echo Leader ! răspunse controlorul de zbor de la Keflavik. Vocea era destul de calmă şi liniştită pentru un om care urma să suporte un bombardament în următoarele minute.

Un AS-6 Kingfish putea duce cam o mie de kilograme de bombe clasice, sau trei sute cincizeci de kilotone armament

nuclear. Era puţin probabil ca ruşii să folosească armament nuclear, dar asta nu-i făcea mai puţin periculoşi..

Gates mută frecvenţa radio şi spuse:

— Tarzan, am probleme cu carburantul. Cred că am să plec să caut o staţie de benzină.

— Fox one ! Fox one ! strigă Burroughs din nou. Asta e ultima rachetă Sparrow pe care o mai aveam. Drace ! Le-am dat ruşilor o lecţie frumoasă despre cum se folosesc rachetele în timpul unei lupte. Păcat că nu mai avem carburant !

— Nu te mai lamenta, fiule ! interveni Gates. Ei trebuie să se şi întoarcă. De asta poţi să fii sigur.

Sigur că ruşii trebuiau să se întoarcă, numai că nu prea mai era sigur ce o să rămână din bază după întoarcerea lor.

CAPITOLUL 14

Joi, 12 iunie, 1997

0917 Zulu - 09,17 Zone Time
Viking 704
Nord-estul insulelor Faroe

— Balizele sonore nu se mai percep. Vino direct la trei-cinci-zero.

Magruder execută un viraj cu Viking-ul ca răspuns la ordinul comandantului Meade, încercând să simtă aparatul. Pilotarea unui S-3B era complet diferită de cea a unui Tomcat. Amândouă erau cooperante şi graţioase în zbor, dar în timp ce F-14 era un cal de curse, Viking-ul arăta mai mult ca un vultur care plana cu aripile deschise pe deasupra apei.

Astăzi Tombstone avea mai puţine probleme cu tehnica de zbor. Ştia acum să ţină aparatul sub control şi nu mai era atât de stângaci ca în primele zile, dar era încă în căutarea unui stil de pilotaj. Un Tomcat lent la viraje era un adevărat blestem, pe când la bordul Viking-ului unde totul avea un ritm mai lent, acest lucru părea firesc.

— Contact ! Contact ! strigă Curtis. Jezebel cinci e *fierbinte* !

Harrison luă manşa în mână şi se întoarse zâmbind către Magruder:

— Preiau controlul, domnule !

Răspunsul lui Tombstone fu la fel de formal:

— Predau controlul ! Acum se simţea eliberat. Pentru o clipă se temuse că va trebui să piloteze el Viking-ul în căutarea semnalului depistat de Curtis. În astfel de momente prefera să fie pe post de observator.

— Avem coordonate noi ! interveni din nou Meade. Jezebel cinci este în poziţia unu-doi-patru, nivel douăzeci şi cinci.

— Unu-doi-patru, nivel douăzeci şi cinci, repetă Harrison, apoi i se adresă lui Magruder: Întotdeauna este bine să ştii şi tu ţinta, chiar dacă ordinatorul te va îndruma singur într-acolo.

Tombstone întrebă:

— Deci este vorba de un atac ?

Meade rise:

— La naiba, nu ! Jezebel cinci este una din balizele sonore omnidirecţionale. Baliza este amplasată în adânc şi foloseşte un senzor de sonar care se activează doar în prezenţa unui submarin. Distracţia abia începe. Ştim cam pe unde sunt băieţii răi, dar mai trebuie să-i şi găsim pe ticăloşi.

— Şi bineînţeles că nu-l putem depista decât dacă este în mişcare ! interveni şi Harrison. Ori dacă simte că e căutat, rămâne nemişcat în apă şi îţi ia o grămadă de timp până dai de el.

Magruder se aşează mai comod în scaunul său încercând să nu-şi trădeze dezamăgirea. Dimineaţa se anunţa lungă şi plictisitoare.

0918 Zulu - 08,18 Zone Time
Air Operations Center [119]
Keflavik, Islanda

— Vampiri ! Vampiri ! Rachetele se apropie de bază !

Maiorul Peter Kelso simţea cum creşte tensiunea din Centrul de Comandă.

— Care este situaţia pe pista de zbor ?

— Patru Eagles decolează, domnule ! i se raportă. Apoi urmează Orion.

— La naiba ! Mai repede !

Fiecare secundă care trecea aducea cu ea un nou val de rachete. Afară alarma suna încontinuu. Toţi oamenii de pe pistă erau la locurile lor încercând să trimită cât mai repede avioanele în aer.

— Dumnezeule ! Priviţi aici ! strigă cineva. Căpitanul Blackwell tocmai a distrus două rachete cu nişte Sparrow !

Atmosfera din cameră se mai înviora, cu toate că fiecare, de la Kelso şi până la ultimul soldat, ştia că numai cu două rachete scoase din joc din tot roiul acela, era ca şi cum ai încerca să scoţi cu o lingură apa dintr-un vapor care se scufundă.

---

119 Centrul Operaţiunilor Aeriene

— Se apropie... controlorul se opri, apoi izbucni: Încă una ! Blackwell a mai prins una ! Cred că a distrus-o !

În încăpere se lăsă tăcerea. Apoi cineva spuse:

— Vin peste noi !

În drumul lor spre baza militară de la Keflavik, rachetele atinseseră înălţimea maximă şi acum coborau spre ţintă.

— Vor lovi în radare ! spuse Kelso.

Rachetele care se apropiau lăsau puţine şanse ca vreo instalaţie radar să rămână în funcţiune. Prima rachetă căzu, lovind capătul îndepărtat al pistei doi, într-o izbucnire de lumină şi pulbere. Apoi alte şi alte rachete loviră şi exploziile lor asurzitoare se uniră într-un haos nesfârşit.

Kelso simţi mai degrabă decât văzu racheta care lovi partea de sud a clădirii. Explozia puternică şi tunetul izbiră Centrul Operaţiunilor Aeriene ca un uriaş care mătură totul în calea sa. Forţa exploziei îl făcu să cadă din picioare.

Realiză că era trântit cu faţa în jos între două panouri. Cât timp trecuse ? Secunde ? Minute ? Vocea unui pilot de pe un Eagle se auzea în radio. Omul voia să vorbească cu baza, dar nimeni nu-i răspundea. Afară exploziile rachetelor continuau. Încercă să se ridice, dar corpul refuza să-l asculte. Ceva cald şi lipicios se îmbibase în partea din faţă a uniformei. Într-un târziu îşi dădu seama că era sânge, dar era deja prea târziu pentru maiorul Peter Kelso.

0920 Zulu - 09,20 Zone Time
Flight deck, *USS Thomas Jefferson*
Sud-estul insulelor Faroe

Când ofiţerul cu decolarea dădu startul, forţa uriaşă îl împinse pe Stramaglia în spătar. În timp ce Tomcat îşi urma drumul spre înaltul cerului, răsuci butonul radio:

— Decolare bună Tomcat doi-zero-zero.

— Escadrila se află la Point Bravo ! îl informă Dennis „Paddles”[120] Russell, care era ofiţerul său RIO.

---

120 Tradus „Vâslă” în varianta română. De fapt, este o referire la personajul din mitologia greacă - cel mai frumos om de pe Pământ – care, conform legendei, avea „*obiectul muncii*” lung de *juma’ de metru*

— Lancelot doi-zero-zero, aici Camelot ! se auzi o voce prin radio. Îl recunoscu pe Owens, care îl înlocuia acum la CIC. Fiţi atenţi ! reluă acesta. Keflavik-ul a fost atacat de Badgers ruseşti cu rachete dirijate Alpha Sierra 6. Red Raid One îşi continuă cursul doi-opt-zero.

— Recepţionat, Camelot ! răspunse Stramaglia scurt.

Keflavik, deci. Direcţia în care zburau Backfire-ele ruseşti din Red Raid One (denumire atribuită de cei de la radarul de pe *Jeff*) nu putea să fie decât Islanda. Asta avea un sens în cazul în care erau desemnate să fie a doua parte a unui plan în două etape. În prima etapă Badgers lansează rachete antiradar pentru a neutraliza apărarea bazei, iar în etapa a doua vin bombardierele Backfire şi termină treaba.

Bombardierele Backfire puteau avea rachete sau bombe şi aveau o capacitate impresionantă de transport. Acum era de bănuit că purtau bombe specializate în distrugerea pistelor de decolare. Dacă era aşa, baza americană de la Keflavik va fi distrusă, iar refacerea ei va dura foarte mult timp. Distrugerea acestei baze avea nişte repercursiuni greu de prevăzut. Cel mai dureros era că baza era singurul punct de aprovizionare pentru piloţii englezi şi un punct vital pentru avioanele care vânau submarine.

Cred că i-a fost greu comandantului rus să ordone bombardierelor să zboare atât de departe, gândi Stramaglia şi zâmbi. Probabil că încerca să dezechilibreze forţele americane ameninţând mai multe ţinte în acelaşi timp: Bergen, Grupul de Luptă şi Keflavik. Ideea nu era rea, dar cu această ocazie şi-au expus bombardierele unui atac. Asta dacă Tomcat-urile vor reuşi să ajungă la timp.

— Camelot, aici Lancelot Leader ! transmise el. Vreau ca ambele escadrile Hornet să fie gata de luptă înarmate cu rachete aer-aer. Şi să vă mişcaţi cât puteţi de repede. O să le-o tragem drept în cur !

— Roger, Leader ! răspunse Owens.

Stramaglia simţea emoţia din vocea tânărului şi nerăbdarea de a acţiona. După toate câte i le spusese lui Magruder despre zbor, iată că acum tocmai el se decisese să participe la acţiune pe un avion de vânătoare. Oare era cea mai înţeleaptă hotărâre ? Oare nu cumva anii îndelungaţi de frustrare şi amărăciune îl determinaseră să treacă la acţiune ?

Nu. Fusese o hotărâre bună. Aveau nevoie de el acolo sus întrucât căpitanul Grant încă nu-i arătase lui Stramaglia că era o mână forte. Şi pe lângă asta el era „Stinger” Stramaglia, care nu fusese înfrânt niciodată la Top Gun.

— În regulă, Paddles ! îi spuse lui RIO. Vorbeşte-mi, amice. Unde e petrecerea ?

Tomcat se îndreptă spre nord prin perdeaua de nori cenuşii.

0925 Zulu - 09,25 Zone Time
Viking 704
Nord-estul insulelor Faroe

— Deci, ce se întâmplă ? întrebă Magruder în timp ce operatorul anunţa o altă baliză sonoră.

De la locul lui din spate, Meade răspunse amuzat:

— Abia acum vânăm. Tocmai am lansat un DICASS[121]. În locul pasivei Jezebel, DICASS ne va transmite semnale active. Trebuie să determinăm poziţia şi adâncimea la care se află prietenii noştri pentru a-i localiza sub apă. Şeful are un set de coordonate intrate în computerul de zbor, iar Curtis este ocupat acum cu datele acustice ale lui Jezebel.

— Eu cu ce pot să vă ajut ? întrebă Magruder.

— Dacă tot ai spus-o, fii cu ochii pe senzorii nonacustici. I-am folosit şi ieri, îţi aminteşti ?

— Da. Magruder duse mâna spre tabloul de comandă şi făcu un semn din cap cu toate că Meade nu putea să-l vadă. M-am învăţat cu el.

— Bine. Fii cu ochii pe MAD[122]. Detectează submarinele după metalul din fuselajul lor. Asta dacă reuşim să ne apropiem suficient de mult. Orice apare pe MAD ne spui, OK ?

— Cred că am să mă descurc.

Curtis interveni:

---

121 Directional Command Active Sonobuoy System – baliză-geamandură sonar

122 Magnetic airborne detector – detector de anomalii magnetice aeropurtat

— Am depistat un Victor[123] 3. Numărul cinci, cred, dar nu sunt sigur. Semnalul e cam confuz.

— Confuz ? întrebă Meade.

— Da. Nu ştiu, pot fi mai multe motoare care fac zgomot acolo jos, dar e intermitent. Cred că un timp am auzit două nave, apoi numai una.

— SOSUS raportează multiple posibilităţi, le reaminti Harrison. Dar eşti sigur, Curtis ?

— N-aş jura pentru tipul navei, domnule, dar sunetele pe care le-am auzit sunt de Victor 3, cu siguranţă.

— Curtis, transmite datele lui Jefferson prin Link-II.

— Aye, aye, sir !

Magruder era încă nefamiliarizat cu multe aspecte ale complicatei vânători de submarine, dar îşi amintea că Link-II era instalat pe o navă care prelua toate informaţiile de la balize, vase, avioane şi submarine din zonă. Informaţiile primite erau sintetizate şi transmise către toate vasele din Grupul de Luptă. Ofiţerii Senso[124] şi TACCO[125] aveau sarcina să se ocupe de date şi să le transmită pe *Jefferson*.

— Care este cea mai apropiată navă de submarin, Meade ? întrebă Harrison.

Meade nu răspunse imediat. Îşi consultă aparatele, apoi spuse:

— Este... *Gridley*.

Harrison se întoarse spre locul lui Magruder:

— Comandante, ia legătura cu Jefferson şi întreabă-i dacă putem primi ajutor de la *Gridley*. Ne-ar fi de mare folos.

— Cu ajutorul fregatei am putea descoperi pe oricine ar vrea să se furişeze spre sud-est. Trebuie să-i împiedicăm pe ticăloşi să se apropie de Grupul de Luptă ! adăugă Meade.

Magruder stabili legătura şi transmise cererea.

— Viking şapte-zero-patru, aici Guenevere ! se auzi vocea locotenentului Nelson. Cerere aprobată.

Viking îşi continuă zborul leneş de căutare la două sute de picioare deasupra oceanului. Magruder auzi alte semnale transmise de sonar care îndrumau avionul pe un nou curs.

---

123 Cod pentru submarine

124 SENSr Operator

125 TACtical COordinator

— Viking şapte-zero-patru, aici Guenevere ! se auzi în radio. Foloseşte canalul cinci. Numele de cod este Jericho, repet, Jericho !

— Guenevere, şapte-zero-patru îţi mulţumeşte ! răspunse Magruder. Apoi schimbă frecvenţa pentru a lua legătura cu fregata *Gridley*:

— Jericho, Jericho ! Aici Viking şapte-zero-patru !

— Şapte-zero-patru, aici Jericho. Comută pe cinci virgulă cinci. Te aşteptăm pe noua frecvenţă. Numele de cod este Trumpet[126]. Ne reîntâlnim peste treizeci de secunde.

— Recepţionat, Jericho !

Tombstone era dezamăgit de întârziere, căci simţea tot ca un pilot de vânătoare pentru care treizeci de secunde sunt un timp foarte lung, dar Harrison părea foarte mulţumit:

— În sfârşit suntem în contact !

— Am prins ceva pe DICASS doi, domnule ! anunţă Curtis. Nişte semnale care vin de la baliza unu-opt-unu.

— Distanţa ? întrebă Meade.

— Aproape... foarte aproape...

Magruder zări pe MAD semnalul şi anunţă repede:

— MAD este activ !

— Isuse ! exclamă Harrison. Suntem chiar deasupra lor.

— Am prins un fir de la baliza sonoră acum, spuse Curtis.

— Ăsta e al nostru ! Poziţionează-l acum ! vorbi repede Meade.

— Cursul unu-şapte-cinci grade, viteza zece, adâncime doi-unu-cinci ! raportă Curţis.

— Distanţa este de şapte sute treizeci metri ! adăugă Meade o secundă mai târziu.

— Îl avem în cârlig ! spuse Harrison. Numai că trebuie să tragem uşor de undiţă. Ne pregătim de atac.

— Mai bine ne-am grăbi ! spuse Curtis. Surprind schimbări de viteză. Aspectul ţintei... se pare că se scufundă acum.

— Atunci, la pescuit ! anunţă Harrison. Deschide trapele.

Magruder mai mult simţi decât auzi zgomotul hârşâit al trapei de lansare a torpilei. Avionul avea în compartimentele sale patru torpile Mark 50, create special pentru un asemenea gen de vânătoare. O asemenea torpilă, odată lansată, ieşea din lăcaşul ei şi imediat i se deschidea paraşuta pentru a-i frâna

126 Goarnă, trompetă

căderea. La contactul cu apa, torpila pornea în căutarea prăzii cu ajutorul sonarului cu care era dotată.

— Torpila coboară ! anunţă Meade. Cred că s-a luat după el !

Magruder închise ochii. Aerul detaşat al echipajului i se părea ireal. Dedesubtul avionului torpila se apropia de submarinul rusesc cu o viteză de peste cincizeci de noduri, iar oamenii ăştia parcă discutau despre sport, atât erau de calmi. Acesta era un altfel de război pentru Magruder. Un război pe care nu era sigur că-l va putea înţelege.

0926 Zulu - 09,26 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Faroe

— Ajută-mă John-Boy ! spuse Coyote încercând să-şi ascundă tensiunea din voce. Hai, băiete, trebuie să ai ceva pentru mine !

Escadrila Vipers zbura în formaţie lejeră spre nord-vest la cincisprezece mii de picioare. Acum portavionul era mult în urmă. Era clar acum că bombardierele ruseşti se îndreptau spre coasta Islandei, dar asta nu diminua cu nimic pericolul. Puteau să se şi întoarcă. Pe lângă toate astea se părea că nici identificarea inamicului nu era o sarcină tocmai uşoară.

— Bruiajul acesta este al dracului de intens, Coyote. Nu prind nimic ! se plânse Nichols. Peste tot este pleavă !

— Mai încearcă ! spuse Coyote tăios.

Regretă imediat tonul folosit. Niciodată nu-i plăcea să-şi dea drumul la nervi. Trebuia să-şi controleze izbucnirile temperamentale. Aceasta, se gândea el cu amărăciune, era cea mai sigură cale de a tensiona atmosfera din carlingă. În fond, toţi piloţii erau egali, şi respectul faţă de colegul de cabină făcea parte din codul nescris, dar respectat.

Dar astăzi nu reuşea să-şi ţină nervii în frâu, şi asta nu era de natură să-i uşureze misiunea. Bineînţeles că îi era teamă. Nici un pilot nu părăsea pista de zbor fără să cunoască teama, deşi cu toţii afişau un aer nepăsător şi vesel. În situaţiile de luptă, sau în aterizările de noapte, stresul era mult mai mare chiar şi pentru cei mai experimentaţi piloţi.

Coyote trebuia să fie mai nepăsător în faţa morţii decât oricare din escadrilă. El fusese doborât deasupra Mării Japoniei

şi îşi ţinuse în braţe camaradul mort în aşteptarea elicopterului de salvare. Dar în locul acestuia veniseră nord-coreenii care îl aşezaseră rapid în faţa unui pluton de execuţie. Faptul că nu-l împuşcaseră atunci nu diminuase cu nimic frica prin care trecuse. Mai târziu îl împuşcaseră într-un picior în timp ce evada din lagăr. Soarta nu-l scutise de emoţii nici în timp ce patrula deasupra Oceanului Indian.

Coyote avusese de multe ori prilejul să trăiască singur doar cu frica lui, dar astăzi mai erau şi altele care-l stresau. Confruntarea cu Magruder, de exemplu, apoi cercetarea minuţioasă la care îl supusese Stramaglia. Acesta părea decis să găsească numai greşeli în activitatea Escadrilei Vipers şi în felul cum era ea condusă. Ori exact de asta avea nevoie Coyote acum. Şi ca şi cum toate astea nu ar fi fost de ajuns, Stramaglia se hotărâse să zboare în formaţie cu el, şi asta îi sporea neliniştea. Era adevărat că Stramaglia fusese cel mai bun instructor de la Top Gun şi era un pilot înnăscut. În întreaga lui carieră nu se auzise de vreun foc tras la mânie. Pe de altă parte Stramaglia stătuse zece ani la sol. Ori dacă doi ani petrecuţi de Magruder în spatele birourilor de la Pentagon îl schimbaseră, cum or fi acţionat cei zece asupra lui Stramaglia ?

Prea multe griji, prea multe nelinişti ! Coyote ştia cât sunt de dăunătoare asemenea gânduri pentru un pilot. După incidentul din Coreea de Nord, când se urcase pentru prima dată pe Tomcat, o mulţime de gânduri îl copleşiseră: frica de a nu fi din nou doborât, gândul la Julia care putea rămâne singură şi o mie de altele la fel. Acelaşi fel de nelinişte îl apucase şi acum.

— Hei, băieţi ! Am prins ceva ! Vocea veselă a lui Malibu îl scoase din visare. Coordonatele trei-patru-cinci... ţinte multiple ! Ţinte multiple !

— Trei-patru-cinci... mormăi Nichols concentrat asupra aparatelor. Unde... da, le-am prins şi eu căpitane ! Sunt foarte slabe in noianul ăsta de paraziţi, dar le-am prins.

Peste convorbirea lor se auzi în radio mârâitul lui Stramaglia:

— Strângeţi rândurile şi băgaţi viteză !

— Poziţia este unu-patru-zero ! raportă Nichols.

— Câţi sunt ? întrebă Coyote împingând maneta în faţă.

— N-aş putea spune. Semnalul e foarte slab, să-l ia dracu'!

— Ia-o uşor John-Boy ! spuse Coyote cu o voce calmă, care

încerca să liniştească şi vârtejul gânduri lor care-l bântuia.

Nu era drept. Prea se declanşase totul dintr-o neatenţie. Cei care participaseră la vânătoarea de Urşi în ziua aceea nefastă, cu siguranţă că nu puteau să nu se gândească la ea. Ruşii nu erau nici iraqieni, nici nord-coreeni, nici libieni.

— Poziţia unu-doi-zero ! se auzi din nou în radio.

— În regulă ! Liber la arme ! spuse Stramaglia. Să începem distracţia cu nişte Phoenix.

Coyote selectă o rachetă Phoenix şi se pregăti de lansare. Această rachetă era de tipul aer-aer cu bătaie lungă. Era capabilă să doboare o ţintă aflată la o sută de mile marine. Tomcat-urile erau dotate cu un tip de Phoenix care dispuneau de un sistem sofisticat de reperare a ţintei printr-o instalaţie de radar proprie. Fiecare Tomcat dispunea de patru rachete Phoenix şi două Sidewinder. În medie cam optzeci şi cinci la sută din rachetele Phoenix îşi atingeau ţinta. Astăzi escadrila beneficia de avantajul de a fi localizat din timp bombardierele ruseşti.

Atâta doar că nu erau siguri de numărul avioanelor inamice. Bruiajul intens putea ascunde o parte din ele, care s-ar fi putut desprinde de grupul principal.

— În regulă, băieţi ! Să le arătăm cam de ce suntem noi în stare ! spuse Stramaglia. Lupta începe ! Aceasta era fraza pe care o folosise de atâtea ori la Top Gun în timpul exerciţiilor de luptă.

— Noroc ! îi ură Nichols.

Coyote apăsă butonul şi o rachetă Phoenix ţâşni de sub aripa Tomcat-ului într-un vuiet de flăcări.

CAPITOLUL 15

Joi, 12 iunie, 1997

09,27 Zulu - 09,27 Zone Time
Submarinul *Komsomoleţ Thilsiski*
Nord-estul insulelor Feroe

— Torpilă ! Torpilă în apă !

Emelianov ridică privirea la auzul apelului operatorului de la sonar. Încăperea micuţă a postului de comandă era scăldată într-o lumină roşie. De când sonarul depistase primul avion american deasupra lor, atmosfera din cabină era încărcată de tensiune. Inamicului nu-i trebuise mult timp să înceapă vânătoarea folosindu-se de balizele cu sonar ce detectau submarinul cu ajutorul unor scurte impulsuri sonore (ping) ce erau reflectate de coca de oţel a submarinului. Emelianov sperase că vor avea mai mult timp la dispoziţie până când americanii vor reuşi să le determine poziţia prin metoda triangulaţiei. Ori-cine o fi americanul acela e un tip extrem de norocos că a reuşit să poziţioneze submarinul atât de repede. Dacă ar mai fi avut puţin timp la dispoziţie, Emelianov ar fi reuşit să pună submarinul la adăpost. Dar era deja prea târziu pentru a se mai face speculaţii asupra norocului.

— Coborâm la trei sute de metri ! ordonă Emelianov. Controlul tragerii, pregătiţi ţintele false !

— Unghi de scufundare cincisprezece grade ! anunţă secundul Iuri Borisovici Şvaciko. Apoi luă microfonul şi ordonă grăbit: Scufundarea ! Scufundarea !

Când puntea începu să se încline, Emelianov înghiţi în sec şi se uită în jur prin postul de comandă. Ochii i se opriră asupra operatorului de la sonar:

— Sonar, raportează !

— Distanţă opt sute de metri. Se apropie ! raportă prompt operatorul de la sonar. Poziţia unu-unu-şase. Viteza cincizeci de noduri.

Americanii aruncaseră torpila aproape chiar deasupra submarinului. Nu prea mai era timp de înjurături. Emelianov comandă repede:

— Cârma la cursul unu-unu-şase. Măriţi viteza !

— Cârma maxim stânga ! Măriţi viteza !

Vocea secundului era rece şi calmă, fără să trădeze nici o urmă de emoţie sau îngrijorare. Emelianov simţi o undă de admiraţie pentru comportamentul tânărului ofiţer. Svaciko ştia la fel de bine ca şi ceilalţi cât de riscantă era această manevră. În asemenea momente dificile se vedeau rezultatele muncii îndelungate cu ofiţerii şi marinarii pe care îi comanda.

Teoretic, întoarcerea spre torpila adversă era cel mai bun mijloc de apărare. În cel mai fericit caz, torpila lovea submarinul înainte de a avea timp să explodeze. Sau, dacă treceau pe lângă ea, mai câştiga câteva minute până când sonarul de pe torpilă o întorcea în urmărirea submarinului. În practică însă, manevra era foarte riscantă.

— Ţintele false sunt pregătite, căpitane ! anunţă ofiţerul de la controlul tragerii.

— Distanţa cinci sute. Se apropie ! anunţă şi operatorul sonar.

Mâinile lui Emelianov se încleştară de marginea pupitrului de comandă. Simţea cum îi curge sudoarea pe faţă. Trecuse prin nenumărate exerciţii de pregătire a unui astfel de moment, dar realitatea nu semăna nici pe departe cu acele simulări ale avioanelor de luptă ruseşti.

— Patru sute... trei sute cincizeci... trei sute...

— Adâncime două sute douăzeci şi cinci metri !

Undeva, în jurul adâncimii de două sute cincizeci de metri se găsea un strat de inversiune a temperaturii. Era o zonă unde temperatura apei creştea rapid odată cu adâncimea. Variaţiile de temperatură puteau distorsiona sau chiar bloca semnalele sonarului de pe torpilă, oferind un loc sigur în care submarinul putea să se ascundă pentru un timp, scăpând astfel de urmăritorii săi. Dacă ar ajunge acolo, poate că ar reuşi să scape. Dacă...

— Distanţa două sute cincizeci, două sute...

Ţiuitul sonarului activ al torpilei se auzea din ce în ce mai tare şi mai des, pe măsură ce aceasta se apropia.

— Lansaţi ţintele false ! ordonă Emelianov. Cârma la cur-sul

unu-doi-cinci !

În sinea lui Emelianov murmura o rugăciune pe care o ştia de la maică-sa care trăia pe undeva prin Ucraina. Ochii i se întâlniră cu ai lui Dobrotin, locţiitorul politic de la bordul submarinului. Se amuză în sinea lui gândindu-se ce figură ar face locţiitorul dacă ar şti că el se roagă la Dumnezeu.

Apoi torpila lovi.

09,29 Zulu - 09,29 Zone Time
Viking 704
Nord-estul insulelor Feroe

Lui Tombstone parcă nici nu-i venea să creadă că sunt cu adevărat implicaţi într-o luptă. Nici o urmă de emoţie, agitaţie, sentimentul că atârnă între viaţă şi moarte, nimic din ceea ce caracteriza lupta cu care era el obişnuit. Echipajul de pe Viking era rece, profesional, de parcă aştepta să vadă rezultatul unei experienţe ştiinţifice, nu al unui atac.

— Torpila îi urmăreşte ! spuse Curtis. Îi urmăreşte în continuare. Submarinul a lansat o ţintă falsă. Lovit ! Vocea i se ridică deodată, tremurând de emoţie. Trebuie să-l fi lovit !

— Reactivează sonarele, Curtis ! ordonă Harrison. Confirmă că ţinta e lovită.

Avionul S-3B începu un viraj larg pe deasupra mării. Magruder scruta apele agitate căutând vreo urmă a bătăliei. Era ceva ireal în genul acesta de luptă în care nici măcar nu puteai fi sigur dacă ai marcat vreo lovitură. Chiar atunci când o rachetă Phoenix lovea un avion inamic la o distanţă de o sută de mile şi nu vedeai cu ochii rezultatul, dispăreau codiţele de pe radar. Pe când în cazul luptei antisubmarin rămânea o chestiune de presupunere de la primul contact, până la sfârşitul luptei. Se trezi din gânduri şi strigă arătând în jos:

— Acolo, commander !

O spumă de ulei se ridicase la suprafaţă împreună cu o serie de resturi neidentificabile.

— Nu e prea mare lucru ! mormăi Harrison. Curtis, tu ce ai acolo ?

— Ţintele false îmi distorsionează imaginea ! răspunse Curtis. Dar nu cred că am reuşit să-l scoatem din acţiune.

Submarinele dispuneau de ţinte false care simulau zgomotul produs de motoarele submarinului pentru a deruta sonarele inamice. Ţinta falsă lansată de Victor încă mai emitea semnalul, ceea ce îl împiedica pe Curtis să interpreteze corect celelalte zgomote pe care le înregistra sonarul pasiv. Dacă avea dreptate, însemna că submarinul rus se afla undeva acolo, jos, intr-o poziţie necunoscută.

— Nu-ţi face griji, domnule ! spuse Harrison, care părea să-i citească gândurile lui Magruder. Apoi adăugă cu un zâmbet amuzat: acolo jos este marea, albastră şi adâncă. Iar aici sus suntem noi, adică diavolul în persoană. N-aş vrea să fiu în pielea ruşilor acum !

0930 Zulu - 09,30 Zone Time
Backfire 101, Misiunea Burlivâi[127]
Nord-vestul insulelor Feroe

Căpitanul de rangul întâi Porfiri Grigorevici Margelov mişcă maneta înainte şi ascultă zgomotul celor două motoare Kuzneţov cu un zâmbet de încântare. Aripile cu geometrie variabilă ale avionului său TU-22 alunecară spre spate in timp ce bombardierul câştiga viteză. Trase de manşă spre el şi aparatul se smuci în sus începând să ia altitudine.

— Rachetă lansată ! Rachetă lansată ! îl atenţionă strigând copilotul. E o rachetă aer-aer... de tipul AIM-54... acum sunt opt... zece... douăsprezece !

— Distanţa ? întrebă Margelov cu o voce ascuţită.

— O sută cincizeci de kilometri.

Margelov se încruntă. Rachetele americane Phoenix erau arme mortale, capabile să atace ţinte aflate la mare distanţă de baza lor de lansare. Faptul că americanii deschiseseră focul de la o atât de mare distanţă le permitea bombardierelor ruseşti să-şi lanseze propriile lor rachete. Americanilor le va mai trebui ceva timp până să se apropie la o distanţă care să le permită să

127 Burlivâi (Бурливый) – turbulenți, zurbagii

lanseze şi rachete convenţionale aer-aer. Phoenix-urile vor provoca ceva pierderi printre bombardiere, dar nu vor reuşi să oprească atacul.

— Distanţa ? întrebă Margelov scurt.

— Optzeci şi cinci de kilometri, tovarăşe căpitan ! răspunse ofiţerul repede.

Treaba asta îi întârzia în misiunea lor de a bombarda ba-za americană din Islanda, dar întârzierea nu era prea mare. Îşi puteau permite să piardă câteva minute. Margelov schimbă frecvenţa radio şi începu să dea ordine:

— Burlivâi Leader către toate avioanele. Pregătiţi lansarea rachetelor. Aşteptaţi semnalul meu.

Toate bombardierele confirmară ordinul şi îşi măriră vi-teza şi altitudinea. Copilotul lui Margelov îl anunţa în permanenţă, cu o voce îngrijorată, poziţia Phoenix-urilor. Reputaţia rachetelor americane făcea să tremure şi cea mai sigură şi încercată mână de pilot.

— Distanţa şaizeci de kilometri. Se apropie. Sunt paisprezece rachete.

Margelov auzi în radio o voce joasă care exclamă:

— Bojemoi[128] ! Încă o lansare de rachete de la avioanele americane !

— Confirm ! Confirm ! adăugă o altă voce. Se apropie un nou val. Sunt şase... nouă... douăsprezece...

— Le am pe ecran ! confirmă şi copilotul. Sunt două valuri a câte paisprezece rachete fiecare. Cred că sunt suficiente ca să ne scoată pe toţi din luptă.

— Linişteşte-te Mihail Mihailovici ! spuse calm Margelov. Or fi având americanii arme bune, dar nu sunt infailibili. După ce-şi linişti copilotul, verifică altitudinea şi deschise din nou radioul: Burlivi Leader către toate avioanele de luptă. Lansaţi rachetele ! Acum !

Ascultă şirul de confirmări în timp ce avionul se scutura eliberând două rachete aer-sol. Atacul Badgers asupra Keflavik-ului fusese concentrat pe distrugerea sistemelor de apărare antiaeriană ale bazei şi în special asupra instalaţiilor radar. Valul de rachete care pornise acum era direcţionat spre ţinte generale din perimetrul bazei. Fiecare bombardier îşi păstra câte o rachetă aer-sol pentru a fi folosită de la o distanţă mai scurtă.

128 Dumnezeule ! (rus)

Bineînţeles era vorba doar de bombardierele care vor scăpa de Phoenix-urile americane. Oricâte vor mai rămâne, toate vor ataca baza din Islanda.

Cel mai important lucru în această misiune era protejarea celor patru bombardiere care purtau bombele distrugătoare de piste. Aceste bombe convenţionale erau fixate sub aripi şi ele urmau să termine distrugerea Keflavik-ului ca bază aeriană funcţională. Misiunea prioritară era de a duce cele patru bombardiere deasupra ţintei. Margelov schimbă din nou frecvenţa:

— Svirepâi[129] Leader ! Aici Burlivâi Leader ! începeţi operaţiunea Kuzneţov ! Repet: începeţi operaţiunea Kuzneţov!

Margelov zâmbi rece. Era timpul ca atitudinea sfidătoare a americanilor în ceea ce priveşte supremaţia lor navală şi aeriană să dispară o dată pentru totdeauna. Iar operaţiunea Kuzneţov era menită să facă tocmai acest lucru.

Or să vadă ei că vor avea ceva de furcă în lupta cu bombardierele.

0931 Zulu - 09,31 Zone Time
Fulcrum Leader, Misiunea Svirepâi
Nord-vestul insulelor Feroe

— Burlivâi Leader ! Aici Svirepâi Leader ! răspunse căpitanul de rangul doi Serghei Sergheievici Terekov, la apelul primit de la zborul Backfire. Am înţeles ordinul, începem manevra de desprindere... Acum !

Viră rapid spre stânga pentru a scoate MIG-ul din formaţie şi a-l întoarce în direcţia avioanelor americane care se apropiau. Alte treisprezece MIG-uri şi opt aparate de luptă SU-27D îl urmară în formaţie strânsă zburând la mai puţin de două sute de metri deasupra valurilor.

Misiunea de escortă Svirepâi era formată din avioane de atac de pe portavionul *Saiuz*. Ei urmaseră bombardierele ca o umbră, zburând foarte aproape de ele şi la o altitudine joasă. Întrucât americanii îşi concentraseră întreaga atenţie asupra bombardierelor, sperau să scape neobservaţi. Dacă le reuşea

129 Svirepâi (Свирепый) - ferocii

acest plan, atunci îi vor lua pe americani prin surprindere.

Terekov dorea din tot sufletul ca lucrurile să se petreacă astfel. În fond acesta era planul propus de el pentru Steaua Nordului, şi el implica şi riscuri foarte mari. Se foloseau trei sau patru escadrile pentru a escorta bombardierele Backfire, rămânând doar o singură escadrilă pentru a asigura paza portavionului. Dar cu puţin noroc vor reuşi să-i prindă pe americani într-o ambuscadă.

Cu Forţele Aeriene Regale ale Norvegiei şi cu avioanele Grupului 14 de Luptă pe cap, îi trebuiseră nervi de oţel amiralului Kenkin să ordone Grupului de Aviaţie să părăsească portavionul atât de expus. Acum este drept că norvegienii aveau destule necazuri cu avioanele ruseşti. Cât îi priveşte pe americani, aceştia nu aveau de unde să ştie cât de slabă era apărarea portavionului, iar când vor afla, ocazia va fi deja ratată. Astăzi vor avea ocazia să-i cunoască pe adevăraţii piloţi ruşi deasupra Mării Norvegiei. Chiar dacă se vor gândi la o contraofensivă, va fi deja prea târziu. Când alcătuise planul acestei operaţiuni, Terekov luase toate aceste elemente în calcul, dar nu se aşteptase ca Kenkin şi Gluşko să fie de acord.

— Kazak ! Kazak ! Aici Svirepâi Leader ! vorbi Terekov pe frecvenţa portavionului. Începem operaţiunea Kutuzav. Cer ultimele instrucţiuni şi date.

— Svirepâi Leader, aşteptă o clipă ! veni răspunsul. Vocea îi aparţinea căpitanului de rangul întâi Gluşko. Dacă era un element care să arate importanţa acestei operaţiuni, atunci acel element îl constituia prezenţa comandantului Grupului de Aviaţie la supravegherea acesteia. De obicei Gluşko nu-şi pierdea timpul cu operaţiuni de rutină. Terekov îşi reaminti cuvintele frumoase pe care le auzise în biroul lui Gluşko înaintea şedinţei care a precedat misiunea.

— Svirepâi Leader ! Aici Kazak ! se auzi într-un târziu vocea lui Gluşko. Rapoartele primite de la AN-74 indică noi decolări de pe portavionul american. Intenţiile lor nu sunt clare. Voi să fiţi gata să vă retrageţi la ordinul meu, în cazul în care inamicul lansează un atac asupra lui *Saiuz*. Dacă nu, continuaţi atacul conform planului.

— Am înţeles mesajul, Kazak ! răspunse Terekov încercând să nu trădeze nimic din neliniştea pe care mesajul lui Gluşko i-o provocase. Dacă Gluşko îşi căuta un ţap ispăşitor, atunci...

Trecem la atac conform misiunii.

Probabilitatea unui atac asupra portavionului putea da peste cap întregul plan. Dacă Terekov era prins într-o bătălie aeriană încleştată, nu putea să se retragă suficient de repede pentru a veni în sprijinul portavionului *Saiuz*. Dacă s-ar fi ţinut ceva mai deoparte de lupta aeriană ce urma să aibă loc, putea fi învinuit de nerespectarea ordinelor, ba chiar de laşitate. Acesta era genul de dileme care ruinaseră o mulţime de cariere până acum.

Dar gândurile despre viitor nu trebuiau să-l distragă de la datoria imediată. Trase de manşă şi dădu drumul la gaze. MIG-ul se ridică cu botul spre cer, împingându-l cu forţă în scaunul său. Nu mai era nevoie să se ascundă. Era timpul ca americanii să vadă cu cine aveau de-a face.

Tot ce mai putea face acum era să lovească în plin şi să spere că lucrurile se vor desfăşura conform planului. Ei aveau avantajul surprizei şi a numărului mare cu care îi vor copleşi. Îşi imagină uluirea americanilor când se vor pomeni cu aparatele zvelte apărând pe ecranele lor.

0932 Zulu - 09,32 Zone Time
Tomcat 200
Nord-vestul insulelor Feroe

— Lancelot ! Lancelot ! Aici Tango doi-cinci ! Urme de ţinte suplimentare. Avioane noi pe aceeaşi poziţie ca şi Red Raid One, nivelul patru-zero, unghiul unu virgulă cinci, urcă. Cursul este unu-cinci-zero.

— La dracu ! înjură Stramaglia. Vezi ceva ? îl întrebă pe Paddles.

Ofiţerul radar răspunse încet:

— Nu... Doamne Dumnezeule ! Uite-i ! Tocmai au apărut pe ecran !

— Asta seamănă cu un comitet de primire ! comentă Batman prin radio. Probabil că au stat ascunşi sub bombardiere ca să nu-i detectăm.

— Sunt vreo douăzeci... ba nu, douăzeci şi două de avioane, domnule ! raportă Russell de pe locul său din spate. Supersonice.

— Prea mici ca să fie tot bombardiere ! interveni o altă voce. Stramaglia recunoscu vocea lui Blake, ofiţerul radar al lui Batman. Se pare, continuă acesta, că o să ne jucăm cu nişte ciudăţenii de avioane de luptă.

— Terminaţi cu vorbăria, rosti tăios Stramaglia. Voia să se concentreze şi comentariile celorlalţi îl deranjau. Paddles, care este situaţia Phoenix-urilor ?

— Tot pe ţinte, domnule ! răspunse Russell. Primul val este la douăzeci şi cinci de mile de Red Raid One.

Încruntându-se, Stramaglia rămase o clipă nehotărât, lucru care nu i se întâmplase niciodată în toţi anii petrecuţi la Top Gun. Cu toate Phoenix-urile escadrilei deja folosite contra bombardierelor Backfire, avioanele americane nu vor avea muniţie suficientă pentru a ţine piept unui nou atac. Opt avioane cu câte două rachete Sidewinder fiecare nu puteau doborî toate avioanele ruseşti, chiar dacă fiecare rachetă şi-ar fi atins ţinta. Şi să te duelezi cu arme de foc obişnuite, personal şi de aproape, era riscant... mai ales când inamicul dispunea de o mulţime de rachete.

Cel mai prudent era să încheie urmărirea bombardierelor şi să se retragă în apropierea Grupului de Luptă, unde puteau face legătura cu escadrila Hornet şi cu patrula aeriană a portavionului. Dar mai exista riscul ca aceste bombardiere să se întoarcă şi să atace portavionul cu rachetele pe care nu le folosiseră încă. Şi mai erau şi avioanele astea care se îndreptau acum spre ei, erau Fulcrum. Ori aparatele astea, la fel ca şi avioanele americane Hornet, erau concepute cu dublu rol: avioane de atac şi de luptă. Nu puteau purta rachete mai mari anti-navă, dar puteau transporta bombe şi proiectile mai mici. În nici un caz nu-i putea lăsa să se apropie de Gru-pul de Luptă.

Ce să aleagă ? Stramaglia închise ochii încercând să se concentreze, încercând să ia o decizie. Pentru prima dată înţelegea cât de diferită era viaţa din primele linii ale războiului faţă de simulările de la Top Gun. Din punct de vedere tehnic, experienţa pe care un pilot o câştiga la Miramar era excelentă, iar aviatorii care terminau cursurile acolo, cei mai buni dintre cei mai buni, reuşeau să stoarcă şi ultima picătură de performanţă din aparatele lor de zbor. Dar nici o îndemânare tehnică din lume nu te putea pregăti pentru a lua hotărâri de genul celei cu care se confrunta acum Stramaglia.

0933 Zulu - 09,33 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— CAG ! CAG ! Mă auzi ? Coyote încerca să-şi domine frica, când văzu că Stramaglia nu-i răspunde. Stinger, aici Coyote. Cum crezi că scăpăm de codiţele astea roşii ?

Urmă o pauză înainte ca Stramaglia să răspundă:

— Doi-zero-unu... angajaţi-vă cum credeţi că este mai bine. Ţineţi-i până când ajung aparatele Hornet aici. Vocea lui Stramaglia părea că tremură, ca şi când ar fi fost nervos, sau derutat.

Coyote îşi muşcă buzele. Se temuse că Stramaglia n-o să se descurce. Acum se părea că temerile sale aveau un motiv întemeiat. Nu era loc pentru şovăială şi derută în acţiunile repezi ale luptelor aeriene.

— Recepţionat, Stinger ! răspunse încercând să păstreze un ton neutru. În regulă. Vipers, e timpul să ne câştigăm banii. Batman, Trapper[130], voi doi spre stânga. Big D şi Loon, la dreapta. Tyrone, tu rămâi cu mine. Ezită puţin înainte de a continua: CAG, pot să-ţi sugerez să ne susţii aici sus, dacă nu cumva ai altă idee !

— Nu. Rămân cu tine şi cu Tyrone ! Vocea lui Stramaglia suna mai puternică şi mai sigură.

Coyote ştia că şansele nu erau de partea lor, dar escadrila Vipers trecuse prin încercări şi mai grele şi până la urmă reuşise. Cu puţin noroc le vor arăta ruşilor mai multe decât se aşteptau ei.

— În regulă, John-Boy, dă-mi datele exacte. Care este situaţia ?

În timp ce ofiţerul radar începu să-i dea datele, el apăsă pe butonul selectorului să-i pregătească o rachetă Side-winder.

Avioanele americane, mai puţine la număr, se îndreptară spre adversari, gata de luptă.

130 Cel care pune capcane

CAPITOLUL 16

Joi, 12 iunie, 1997

0932 Zulu - 09,32 Zone Time
Submarinul *Komsomoleţ Thilsiski*
Nord-estul insulelor Feroe

— Controlul avariilor ! Aici comandantul ! Daţi-mi raportul ! Emelianov se agăţă de microfon ca de un colac de sal-vare. În jurul lui, oamenii din cabina de comandă îşi reveneau încet. Lumina care se stinsese, pâlpâi de câteva ori şi reveni la normal alimentată de generatorul auxiliar care fusese pus în funcţiune.

Ofiţerul de la controlul avariilor îşi prezentă succint raportul:

— Sala maşinilor este avariată. Pupa este inundată. Elicea este distrusă. Situaţia nu este disperată, dar trebuie să ieşim la suprafaţă.

Torpila lovise submarinul tocmai când acesta se întorcea, gândi Emelianov. Dacă ar fi lovit mai în faţă, ar fi nimerit în sala torpilelor şi exploziile acestora ar fi terminat submarinul pe loc.

Nici acum nu erau într-o situaţie prea fericită. Să rămâi scufundat echivala cu o condamnare la moarte, să ieşi la suprafaţă când vânătorul de submarine american încă mai dădea târcoale, era la fel de rău. Dar odată ajunşi la suprafaţă exista şansa ca o parte din oameni să se salveze înainte ca americanii să distrugă nava. Poate că ar accepta chiar o capitulare. În orice caz, Emelianov nu avea de gând să sacrifice vieţi omeneşti într-un gest inutil de sfidare, atâta timp cât mai exista şansa să supravieţuiască cineva.

— Imediat la suprafaţă ! ordonă el aspru.

— La suprafaţă... la suprafaţă... repetă absent locotenentul Şvacico. Secundul părea ameţit, dar nu avea urme de răni. Se apucă de un suport de oţel şi se ridică. Sprijinit de masă privea la comandant cu o expresie speriată, ca şi când nu l-ar mai fi recunoscut. Dar, în ciuda derutei evidente, profesionalismul nu-l părăsise. Reluă ordinul cu ceva mai multă fermitate: Goliţi

tancurile ! La suprafaţă !

— Doar n-ai de gând să te predai, căpitane ? interveni Dobrotin cu o voce mânioasă. În momentul exploziei se lovise la cap şi o dâră de sânge îi brăzda fruntea. Dar se pare că nimic nu reuşea să-i stingă lumina fanatică din ochi. Trebuie să luptăm !

Emelianov ridică din umeri:

— Vă aşteptăm propunerile, tovarăşe locţiitor politic ! spuse el cu bun-simţ. Inamicul nostru este un avion american pe care nu avem cu ce să-l atacăm. Elicea noastră este distrusă, aşa că nu putem nici măcar să fugim. Să rămânem scufundaţi ar însemna să supunem corpul submarinului, care şi aşa este şubrezit, la o presiune greu de suportat. Cu ce să luptăm ? Cu retorica marxistă, probabil !

— Suntem ofiţeri ai Flotei Krasnâi-Flag. Capitularea înseamnă trădarea Patriei ! Dobrotin făcu un pas nesigur spre el: Eşti destituit, căpitane !

— Se pare că explozia ţi-a zdruncinat capul mai puternic decât am crezut noi ! spuse Emelianov cu aceeaşi voce rezonabilă.

Şvacico făcu un pas înainte, ridică mâna cu care se ţinuse şi cu o lovitură năprasnică îl trânti pe Dobrotin pe podea. Inconştient sau mort, nu mai conta. Cel puţin acum tăcea.

— Idiotul ! exclamă Emelianov, apoi scuipă scârbit. Ridică-te marinar de apă dulce ! Ieşim la suprafaţă ! Se întoarse apoi spre aparatura de comunicaţie: poţi să transmiţi un mesaj de capitulare ?

Operatorul radio începu să umble febril la aparate. Emelianov simţea tensiunea şi emoţia cu care lucra. După câteva momente, operatorul spuse:

— Radioul nu mai funcţionează, tovarăşe căpitan. Nu pot depista cauza.

Asta însemna că nu puteau comunica cu americanii. Mai mult ca sigur că avionul dădea târcoale aşteptând ca submarinul să iasă la suprafaţă pentru a-l ataca. Trebuia să ordone evacuarea navei în speranţa că americanii nu vor ataca şi bărcile de salvare. Se întoarse spre secund:

— Fă pregătirile pentru abandonarea navei, tovarăşe secund. Erau cele mai grele cuvinte pe care le spusese vreo-dată.

Submarinul avariat se ridica greoi printre apele întunecate, încet, cu mişcări bizare. Acum erau doi duşmanii de care se

temea: nevăzuţii americani şi timpul.

0934 Zulu - 09,34 Zone Time
Viking 704
Nord-estul insulelor Feroe

— Uite-l !

De data aceasta pilotul fusese cel care îl zărise primul. Magruder scruta valurile în lumina soarelui de dimineaţă. Submarinul ieşea încet la suprafaţă. Chiar şi pentru nişte ochi neexperimentaţi în acest gen de luptă, aşa cum erau ai lui Magruder, apărea clar starea jalnică în care se găsea submarinul. Punţile erau gata-gata să fie acoperite de valuri, pupa era mult cufundată în apă faţă de prora, o dâră de fum ieşea din tambuchiul de la pupa, iar turela îngustă era aruncată într-o parte de forţa exploziei şi se bălăbănea la fiecare mişcare a vasului. Fragmente contorsionate din ceea ce fusese cândva pupa submarinului răsăreau grotesc deasupra valurilor.

Mai mulţi marinari apărură pe punte, unii dintre ei purtând nişte colete grele. În câteva secunde primele bărci de salvare erau deja umflate pe punte.

— Abandonează nava ! spuse Magruder.

— Da. Harrison părea indispus. Dar noi trebuie să-l terminăm pe ticălos. Nu putem şti exact cât de rău este lovit.

— Nu ne putem permite să lăsăm un Victor, indiferent în ce stare s-ar afla, în apropierea Grupului de Luptă ! adăugă Meade. Şi eu sunt de părere să-l lichidăm.

Pilotul se întoarse spre Magruder:

— Tu eşti şeful, tu hotărăşti.

Magruder se foi nehotărât.

— Faceţi-o, spuse în sfârşit. Îi venea greu să dea un astfel de ordin. Submarinul era acolo, lipsit de apărare. Dar ăsta era războiul. Faceţi-o ! repetă el. Distrugeţi-l !

— Torpile ? întrebă Meade.

— Negativ, răspunse Harrison. Pe astea ţine-le pentru alţii la care nu putem ajunge. Să încercăm cu un Harpoon de data asta.

Deşi conceput în primul rând pentru misiunea de căutător şi vânător de submarine, Viking avea montate două rachete antinavă Harpoon, câte una sub fiecare aripă. Acest tip de

rachetă îşi demonstrase din plin calităţile în apele de coastă libiene şi în Golful Persic. Cu toate că era considerată ca una dintre cele mai cunoscute arme americane, Magruder aflase abia în ultimele câteva zile că Harpoon fusese concepută iniţial ca o armă eficientă de atac asupra submarinelor sovietice din clasa Echo surprinse la suprafaţă. Părea o ironie a sorţii ca Harpoon să-şi îndeplinească vechiul său rol.

Pilotul viră spre stânga şi se îndepărtă de submarin. Magruder privea suprafaţa învolburată a mării şi se gândea la marinarii care-şi vor pierde viaţa. Într-un duel aer-aer, era o întrecere de îndemânare şi de curaj. Oricare dintre piloţi avea şansa să câştige. Dar aici parcă împuşcau peştii dintr-un acvariu; ruşii nu puteau nici măcar să răspundă la foc. Lângă el Harrison ridică clapeta de pe butonul de lansare:

— Harpoon gata ! anunţă el cu o voce joasă acoperită de vuietul motorului.

Începu o nouă întoarcere şi preţ de câteva secunde se văzu din nou submarinul înconjurat de bărcile de salvare care încercau să se îndepărteze cât mai repede de el.

— Lansat racheta ! anunţă Harrison.

Harpoon se desprinse din suportul de sub aripă şi ţâşni spre ţintă într-un nor de flăcări. Ca într-o derulare cinematografică Magruder văzu racheta lovind submarinul cu o explozie de foc şi fum. Submarinul se cutremură, apoi se desfăcu în bucăţi care se scufundară.

La bordul Viking-ului, Meade, Curtis şi Harrison scoaseră strigăte de triumf.

— Un punct pentru King Fishers ! spuse Harrison.

— Bună lovitură, commander ! spuse şi Magruder. Ai avut o vânătoare bună în dimineaţa asta !

Harrison râse:

— Vânătoarea abia a început. Mai avem de terminat o patrulă.

Din spatele ecranelor sale Meade adăugă:

— Semnalul a fost dubios încă de la început, sugerând două motoare. De altfel este în stilul ruşilor să atace cu două submarine deodată. Dar cred că ăsta al doilea o să ne dea serios de furcă.

Magruder ridică din umeri:

— Bine. Să reluăm corvoada. Sper totuşi ca şi pe ăsta să-l

găsim la fel de uşor.

— Ăsta a fost norocul începătorului, comandante ! spuse Harrison cu un zâmbet ciudat. Tot n-ai văzut o adevărată vânătoare de submarine.

Cu un suspin, Magruder se uită la aparatele sale şi întrebă resemnat:

— Eu ce trebuie să fac ?

Emoţia vânătorii se topise. Îşi dorea ca măcar pentru o clipă să fie în carlinga unui Tomcat în toiul unei lupte adevărate.

0935 Zulu - 09,35 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— Tyrone, treci pe *eyeball*[131] ! ordonă Coyote.

— Doi-unu-unu, trec pe *eyeball*. Recepţionat. Powers părea încordat când confirmă comanda. Tomcat-ul său acceleră în timp ce manevra să-şi ocupe locul. Formaţia „doi lejer“ (loose deuce), preferată de piloţii americani, era formată dintr-un „ochi” (eyeball) şi un „trăgător” (shooter). Powers se ridică la o milă deasupra lui Coyote şi la o milă şi jumătate în faţa lui pentru a observa totul în momentele cruciale ale încleştării.

Coyote spera ca puştiul să facă faţă. Dacă Powers mai făcea o greşeală ca aceea din întâlnirea cu Ursul, putea să-l târască şi pe el în necazuri serioase. Acum Coyote nu era sigur nici dacă se putea baza pe Stramaglia care se afla în spatele lui şi ale cărui reacţii lente îl îngrijorau.

— Doi-opt mile de cea mai apropiată codiţă ! raportă John-Boy. Îşi menţin cursul şi viteza. Acum altitudinea este opt.

— Lansare ! doi-unu-unu, văd o lansare Flanker[132] ! strigă Powers. Vocea lui trăda panica.

— Confirmat ! Confirm două lansări de rachete ! Cavanaugh, ofiţerul său radar era mai calm. Distanţa doi-cinci mile.

— Hai să vedem ce este acolo, Vipers ! spuse Coyote dând

131 globul ocular/ochiul

132 Suhoi Su-27(cod NATO: Flanker) este un avion de superioritate aeriană sovietic construit de Suhoi. A fost conceput să concureze direct cu avioanele americane F-14 Tomcat, F-15 Eagle. Este foarte manevrabil, are rază de acţiune lungă şi dispune de radar şi armament aer-aer performant.

drumul la gaze. Acceleraţia bruscă îl lipi de scaun.

Avioanele americane de intercepţie erau dotate cu patru rachete Phoenix şi două rachete Sidewinder. Acum că Phonix-urile fuseseră folosite, americanii nu mai aveau posibilitatea unui atac de la distanţă, care să răspundă celui rusesc. Ruşii îi atacau cu Alamo AA-10, rachetă ghidată prin radar, cu performanţe asemănătoare rachetelor Sparrow americane. Asta însemna că dacă voiau să lupte, americanii trebuiau să se apropie la o distanţă mult mai mică. Dar, între timp, trebuiau să scape de tirul de rachete.

0936 Zulu - 09,36 Zone Time
Fulcrum Leader, Misiunea de escortă Svirepâi
Nord-vestul insulelor Feroe

— Opriţi lansatoarele ! Opriţi lansatoarele ! zbieră Terekov în staţia radio. Calculaţi-vă rachetele, ţărănoi tâmpiţi !

Terekov nu realizase cât era de stresat decât atunci când strigase ordinul. Pilotul din frunte trăsese deja două rachete dirijate prin laser, cu rază lungă de acţiune, fără să încerce măcar să ţintească vreun avion american. Chiar şi în elita piloţilor de pe portavion exista tendinţa de a suplini precizia prin numărul de proiectile trase. Dar astăzi Terekov nu era dispus să tolereze astfel de situaţii. Trebuia să chibzuiască fiecare lovitură.

— Escadrila Svirepâi ! Strângeţi rândurile şi pregătiţi-vă de atac ! ordonă el, controlându-şi vocea de această dată. Alegeţi-vă ţintele şi doborâţi-le ! Pentru Patrie !

Era o încântare să-i audă pe toţi piloţii strigând: Patria ! Cu o astfel de forţă îi va mătura pe americani de pe cer.

0937 Zulu - 09,37 Zone Time
Tomcat 211
Nord-vestul insulelor Feroe

Semnalul luminos de pe ecran, asociat cu sunetul in confundabil, nu însemnau decât un singur lucru: Primejdie !

Powers simţi cum sângele îi circulă mai repede.

— Au pus ochii pe mine ! strigă el. Coyote, au pus ochii pe mine !

Erau momente în care toată experienţa şi practica nu-ţi mai foloseau la nimic. Tot ce mai putea face era să se uite îngrozit la ecran şi să urmărească cum se îndrepta spre moarte.

— Rachetă lansată ! Rachetă lansată ! strigă Cavanaugh de pe locul său din spate. Lansări multiple. Se văd una... două... nu, patru linii în direcţia noastră. Şi alergă al dracului de repede !

Auzea cuvintele, dar parcă nu înţelegea nimic. Încercă să-şi controleze vocea când i se adresă ofiţerului său radarist, deşi îi venea foarte greu.

— Cred c-am să te zgâlţâi puţin !

— Haide, băieţaş ! Dă-i drumu' ! auzi în căşti vocea puternică şi furioasă a lui Cavanaugh, dar venind parcă de la o mare depărtare. La dracu', Tyrone ! Hai s-o facem !

Powers îşi scuturâ capul şi îşi încleştă mâna pe manşă. Acum era momentul să arate tot ceea ce ştia. Dădu drumul la gaze şi accelerația bruscă îl izbi ca un baros în piept.

— Ejectează pleava, Ears ! gemu el, dar Cavanaugh nu-i răspunse. Ofiţerul radar era ameţit de forţa acceleraţiei.

De parcă ar fi fost filmată cu încetinitorul, mâna lui Cavanaugh se întinse după maneta dispersorului de pleavă şi o apăsă în jos. Lăsând în urmă un nor de pleavă, Tomcat se înşuruba cu mare viteză în cer.

0938 Zulu - 09,38 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— Linişteşte-te, puştiule ! spuse Coyote. Linişteşte-te !

Panica din vocea tânărului pilot se repercuta în urechile lui, dar nu putea face mare lucru să-l ajute pe Powers. Cel mai apropiat rus se afla la o distanţă de douăzeci de mile şi rachetele Sidewinder nu băteau atât de departe. Nici rugile, nici blestemele nu erau de nici un folos.

— Tyrone urcă ! îl anunţă John-Boy. Are două rachete după coada lui. Ura ! Una s-a dus ! Cealaltă e tot după el ! Urcă... urcă... şi ultima s-a dus ! Puştiul a scăpat !

— Bună treabă, Tyrone ! Acum pleacă dracului de acolo ! îi strigă Coyote.

Mult timp nu se auzi nimic, apoi puştiul zise:

— Aye, aye !

Grant îşi muşcă buzele. Acum puştiul îşi primise botezul focului. Era altceva decât hârjoneala din timpul vânătorii de Urşi. Mai rămânea de văzut ce urmări va avea asupra lui lupta de astăzi.

— Cincisprezece mile ! raportă Nichols.

— Ţinte ! Ţinte ! strigă Batman, care era de post de glob ocular. De ce mama dracului nu am ton ? Apoi, după o scurtă pauză reluă cu însufleţire: Ton ! Am ton ! Atenţie, trag ! Fox two ! Fox two !

— Look out[133], Batman ! îl atenţionă „Trapper" Martin. Un buchet de rachete vin după tine !

— Am prins unul ! strigă Batman ignorând avertismentul lui Martin. Emoţionat şi nerăbdător, adăugă: Acum am şi eu puţin de lucru.

Coyote urmări simbolurile ţintelor de pe ecran şi spuse:

— Doi-zero-unu, în linie !

Apoi viră brusc la stânga încercând să scape de proiectil.

— Vin după noi ! îl anunţă John-Boy.

Coyote dădu din cap. Două avioane, mici ca două gămălii de ac, se îndreptau spre ei.

— Am de gând să-i iau prin dreapta ! CAG, mă auzi ?

— Te aud ! răspunse Stramaglia.

Cele două puncte micuţe crescură şi trecură fulgerător prin dreapta avionului. În acea fracţiune de secundă recunoscu tipul de avion; erau Flanker. Lungi ca nişte păsări slabe, cu fuselajul având o formă caracteristică de gât de gâscă, semănau cu două păsări de pradă hotărâte să-şi înhaţe victima.

Coyote întoarse rapid avionul şi se instală în spatele lor.

Ruşii şerpuiau încercând să scape, dar Coyote nu se lăsa. Ţinea Tomcat-ul numai în spatele lor.

— Haide tâmpitule, încă puţin... mormăia Coyote concentrat pe aparate.

Deodată auzi tonul de ochire şi atunci trase instinctiv.

— Fox two ! Fox two ! strigă el.

Racheta ţâşni în urmărirea avioanelor ruseşti. După puţin

133 Fii atent !

timp se înşurubă în flacăra ce ieşea din avionul din dreapta şi acesta explodă.

— Doi-zero-unu, am doborât unul ! anunţă Coyote vesel.

— Numai unul ? întrebă Batman. Ei băiete, află că tocmai l-am bătut în cuie pe al doilea. Dacă o ţin tot aşa, cred că am să dobor recordul lui Tombstone.

— Aşa să fie, Batman ! spuse Coyote urmărind atent cel de al doilea Flanker.

Era încântat de cele auzite de la Wayne, care chiar şi în toiul luptei rămânea la fel de calm şi de ironic. Batman dovedise în Oceanul Indian că dispunea de experienţă şi acţiona întotdeauna cu multă judecată. Astăzi dovedea că nu se schimbase prea mult. Încăierarea de astăzi părea a fi doar un joc în care el era un jucător foarte bun.

— Ora două, Coyote ! Fii atent la doiul tău ! strigă Nich-ols.

Era cel de al doilea avion rusesc, care urca repede încercând să se poziţioneze în spatele Tomcat-ului. Coyote viră puternic spre dreapta încercând cu disperare să localizeze ţinta. Când auzi tonul în căşti, declanşă a doua Sidewinder. Racheta lovi avionul rusesc într-o aripă şi acesta începu să se rotească într-o cădere necontrolată.

— Al doilea ! Doi-zero-unu l-am doborât pe al doilea ! Haide John-Boy, găseşte-mi ceva ca lumea cu care să mă joc.

0940 Zulu - 09,40 Zone
Fulcrum Leader
Nord-vestul insulelor Feroe

— Virează stânga ! Virează stânga ! zbieră Terekov ordinul în staţia radio.

Căpitanul de rangul doi Rank Stralbo, comandantul celei de a doua escadrile de MIG-uri, evitase o formaţie de piloţi americani agresivi, dar, oricum, unul dintre ei încă mai era în coada lui Stralbo. Din fericire americanul îşi lansase deja rachetele ghidate prin infraroşu. Două proiectile de tun explodaseră fără să atingă MIG-ul, dar lovirea lui era doar o chestiune de timp. Era clar că Stralbo era în pericol.

Terekov îşi plasă avionul deasupra şi în spatele americanului, continuând să strige la Stralbo s-o cotească la

stânga pentru a-i crea culoar de tragere. Centrul luminos al ţintei era fixat pe avionul F-14 şi deveni roşu, în timp ce semnalul sonor care avertiza prinderea ţintei începu să-i piuie în urechi. Însă Terekov nu trase.

— Virează la stânga, Stralbo ! strigă din nou.

Lucrurile se desfăşurau de parcă pilotul american ar fi fost fermecat. Abia începu Stralbo să vireze, că Tomcat o luă în direcţia opusă, de parcă ar fi devenit brusc conştient de ameninţare. Terekov apăsă pe butonul de declanşare a rachetei, însă prea târziu. Pierduse ţinta, iar racheta explodă undeva departe.

Apoi se aprinse indicatorul său de pericol. Întoarse capul în toate părţile şi zări un al doilea Tomcat, care evolua puţin spre stânga, în spatele său. Uitase stilul de zbor în tandem pe care îl foloseau piloţii americani, care le permitea să se acopere cu uşurinţă unul pe altul. Aviatorii ruşi foloseau rar o altă grupare în afară de aripă lângă aripă, şi era uşor să uiţi că nu toţi adversarii foloseau tactica cu care erai obişnuit după ce ai petrecut jumătate din viaţă în carlingă. Zări cu coada ochiului o licărire sub aripa Tomcat-ului. Acesta mai avea rachete.

Terekov împinse, bărbia înainte şi trase de manşă. Acceleraţia îl lipi de scaun când avionul se înălţă. Făcând eforturi să nu-şi piardă cunoştinţa, privi radarul printr-o ceaţă roşi-atică şi văzu licărirea capului căutător al rachetei care se apropia... se apropia...

Cu o mişcare hotărâtă întrerupse propulsia şi, smucind brusc maneta, declanşă două dâre de foc. Era o manevră riscantă ce putea antrena avionul într-o rotire necontrolată, sau putea duce la aprinderea lui, dar astfel reuşi să-şi taie coada de foc şi ajunse într-o poziţie care-i permitea să se apropie de avionul american.

Racheta zbură cam la o sută de metri, deasupra lui, iar el forţă motoarele şi vira strâns spre avionul american.

0942 Zulu - 09,42 Zone Time
Tomcat 204
Nord-vestul insulelor Feroe

— Se cam îngroaşă gluma, Mal ! spuse Batman. Sunt prea

mulţi ticăloşi !

— MIG-ul ăla e după Trapper ! La treiul lui ! îi răspunse Malibu.

Batman înjură şi acceleră.

— Tipul ăsta începe să mă calce pe nervi. Rusul era bun, asta era sigur. Reuşise să scape de racheta lui Martin şi apoi se întorsese la atac.

— Ai grijă Trapper ! Vin şi eu !

— E după mine, mă presează ! răspunse locotenentul, îngrijorat. Grăbeşte-te Batman ! Haide !

Batman vedea cele două avioane: pe Martin urcând repede şi pe rus urmărindu-l necruţător.

— Adu-l pe partea asta ! Adu-l pe stânga !

Apoi o rachetă ţâşni din aripa MIG-ului şi din avionul lui Martin nu mai rămase decât o flamă incandescentă.

CAPITOLUL 17

Joi, 12 iunie, 1997

09.42 Zulu -09,42 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— L-au doborât pe Trapper ! Trapper e lovit !

Coyote simţi încordarea din vocea lui Batman. Wayne trăsese deja cele două rachete Sidewinder şi nu mai avea acum decât mitralierele... Şi coechipierul lui de aripă fusese lovit.

— Ieşi dracu' de acolo, Batman ! strigă el. Retrage-te ! Retrage-te !

— Nu pot, omule ! spuse Batman, mai calm acum, trist şi hotărât. Vor veni după mine dacă încerc.

— O să-ţi venim în ajutor, într-un fel !

Coyote înjură cu sete. Powers nu păţise nimic după primul periaj cu rachete ruseşti, dar nu făcea nici un efort ca să intre iar în joc. Coyote nu se putea baza pe el. Rămăsese el singur, sau el şi Stramaglia...

— CAG, ai putea să-i dai lui Batman o mână de ajutor ?

Fu un moment de linişte.

— Imediat. Am pornit ! spuse Stramaglia într-un târziu, ceva mai însufleţit ca înainte.

Monitorul radar semnaliza deja virajul păsării de oţel spre stânga. Coyote răsuflă uşurat, sperând că făcuse cel mai bun lucru. Acum nu putea pierde timpul cu „ce ar fi fost mai bine". Bună sau rea, alegerea fusese făcută, iar el avea o luptă de purtat.

0943 Zulu - 09,43 Zone Time
Fulcrum Leader
Nord-vestul insulelor Feroe

Terekov auzi strigătele exaltate prin radio şi zâmbi. Era strict interzis ca piloţii să bruieze canalele de comunicaţie cu zgomote inutile, dar nu avea de gând să mustre pe nimeni. Vederea avionului american lovit de racheta lui îi provocase aceeaşi bucurie. Planul mergea. Americanii căzuseră în cap-cană şi de data asta vor fi înfrânţi.

— Svirepâi Leader, aici Kazak ! se auzi vocea căpitanului Gluşko. An-74 raportează acum încă alte zece avioane americane în aer. Nu ne putem permite să lăsăm *Saiuz*-ul descoperit. Anulaţi operaţiunea „Kutuzov” şi întoarceţi-vă la bază. Repet, reveniţi la bază !

— Nu ! murmură Terekov. Erau cât pe ce să reuşească ! Un avion inamic distrus... urmau alte şase. Şi nu toate erau îndeajuns de agresive ca să se apropie şi să folosească tunurile, care erau tot ce le mai rămăsese. Să se întoarcă acum când aveau ocazia să-i nimicească până la unu, era mai mult decât o nebunie ! Era o sinucidere. Cea mai bună garanţie că americanii vor sta la distanţă de luptele din Norvegia era să le distrugă puterea de luptă acum şi aici. Cu bombardierele care au ruinat Keflavik-ul şi cu o mare parte din Air Wing a portavionului zdrobită, americanii vor fi neputincioşi în următoarele săptămâni critice, exact timpul care le mai era necesar pentru a distruge rezistenţa norvegiană. Şi atunci Patria îşi va consolida cuceririle, fără pericolul unui contraatac, din Occident. Oare Gluşko nu realiza că nu era posibil ca americanii să plănuiască un atac asupra portavionului ? Trebuia timp ca să plănuieşti o misiune de atac, avioane de atac, piloţi iuţi de mână... Un astfel de efort nu putea fi făcut în timpul atât de scurt, scurs de la primul atac asupra Keflavik-ului. Chiar dacă americanii erau îndeajuns de nebuni pentru a ţine avioane de luptă gata echipate cu rachete pe puntea de zbor, în caz că ar fi nevoie de ele — dar nimeni nu făcea un lucru atât de periculos — timpul de acţiune era prea scurt. Noii veniţi erau luptători, ţinuţi în stare de alertă permanentă, care decolaseră ca să întărească escadrila slăbită ce-l înfrunta pe Terekov acum. Asta era singura explicaţie posibilă.

— Kazak, aici Svirepâi Leader ! Nu ne putem desprinde acum din angajare ! Inamicul nu mai are muniţie. Putem mătura cerul dacă ne mai dai câteva minute !

La capătul celălalt se instalase liniştea. Terekov îşi imagina

dilema lui Gluşko. Era destul de uşor să spui că acelea nu puteau fi avioane de atac care se îndreptau spre *Saiuz*... dar dacă erau. Dacă Gluşko abandona operaţiunea „Kutuzov”, rata cea mai bună ocazie de a dobândi o victorie deosebită. Dar dacă juca supravieţuirea portavionului şi pierdea, atunci era un dezastru. Va lăsa Gluşko luarea deciziei în sarcina unui superior, sau va face singur alegerea sperând să recâştige bunăvoinţa amiralului ? În sfârşit Gluşko răspunse:

— Detaşează escadrila Suhoi ! Se vor întoarce să acopere portavionul. MIG-urile tale pot rămâne să facă cât mai multe pagube pot.

Era un compromis. Şi ca toate compromisurile, era jalnic. Chiar fără Suhoi, Terekov putea, probabil, să-i înfrângă pe americani destul de uşor, dar dacă acele avioane erau întăriri, îi vor prinde escadrila în aceeaşi situaţie dificilă în care îi prinsese şi el pe americani. Adică având puţină muniţie şi combustibil, incapabili să rişte o angajare prelungită.

Pe de altă parte ştia că era tot ceea ce putea oferi Gluşko. Mai bine să continue lupta cu ceea ce îi lăsase comandantul decât să rişte un ordin fără echivoc de a se întoarce la bază. Aşa că răspunse scurt:

— Înţeles, Kazak !

În timp ce schimba frecvenţa, zâmbi amar. Propriul său entuziasm de a continua lupta se potrivea perfect cu planurile ascunse ale lui Gluşko. Lăsându-l pe Terekov cu un efectiv redus pentru a-i termina pe americani, era un mijloc sigur de a scăpa de un subordonat incomod.

Schimbă frecvenţa şi transmise ordinul către celelalte avioane. Piloţilor de pe MIG-uri le ordonă să-şi intensifice atacul şi să acopere retragerea escadrilei Suhoi. Apoi îşi verifică instrumentele de bord şi scrută orizontul pentru a-şi găsi si un adversar.

Zări un pilot american care executa o întoarcere imposibilă, foarte strânsă spre stânga, încercând să lanseze un nou atac asupra lui Terekov. Cel puţin ăsta nu era timid şi se arunca în luptă chiar dacă nu mai avea nici o rachetă sub aripi. Era aproape şi păcat să tragi în el. Americanul era un luptător, un cavaler modern, după modelul celor din Ordinul Mesei Rotunde.

Terekov îşi alungă din minte asemenea gânduri. Nu era loc pentru milă astăzi. Hotărându-se brusc, Terekov trase de manşă

şi porni în urmărirea americanului. Inamicul său se legăna dintr-o parte în alta, ca un peşte prins în cârlig. Reticulul se centră pe Tomcat şi sclipi roşu. Căutătorul de căldură se fixase, căci auzea tonul în urechi.

— Acum te-am prins ! spuse cu voce tare, apăsând butonul. De data asta nu-i va scăpa.

0944 Zulu - 09,44 Zone Time
Tomcat 204
Nord-vestul insulelor Feroe

Batman îşi dădu seama că ceva nu este în ordine înainte de a auzi strigătul lui Malibu pe circuitul interior:

— O rachetă... două, vin direct spre coada noastră !

— Ţin-te bine, băiete ! strigă Batman dând gaz şi trăgând de manşă. O să te adorm puţin !

Acceleraţia îi apăsa pieptul şi o ceaţă roşie îi întunecă privirea. Abia se putea mişca împotriva forţei gravitaţionale, dar reuşi să ducă mâna la tabloul de comandă. Mormăind aduse manetele la poziţia anterioară şi se rostogoli spre dreapta. Pentru o clipă Tomcat atârnă cu coada în sus şi cu botul îndreptat spre apele cenuşii şi reci ale Atlanticului. Cele două rachete trecură în succesiune rapidă pe deasupra lui, derutate de flăcările fierbinţi din coada acestuia.

— Nu de data aceasta, ticălosule ! mormăi Batman. Ajutat de gravitaţie, Tomcat se lansă într-un luping. Batman mări puterea arzătoarelor. Motoarele avionului se opintiră, dar răspunseră şi Tomcat reveni la orizontală.

— Hei, Malibu ! strigă el resimţind încă efectele neplăcute ale complicatei manevre. Trezeşte-te omule ! Avem treabă ! Ăştia nu te plătesc ca să dormi în timpul luptei !

Chiar dacă erau în inferioritate, americanii trebuiau să păstreze iniţiativa. Trebuia să atace permanent pentru a rupe ritmul bătăliei şi dezorganiza atacurile ruşilor. Dacă puteau controla ritmul luptei aveau şanse să scape până veneau întăririle. Tomcat-ul lui Batman se avântă din nou în toiul luptei căutând o nouă victimă.

0944 Zulu - 09,44 Zone Time
Tomcat 211
Nord-vestul insulelor Feroe

— Câţiva ruşi se rup din formaţie ! O parte din ei fug ! Dumnezeule !

Terry Powers nu ştia cine strigase vestea, dar vedea pe ecranul său avioanele ruseşti părăsind zona conflictului. Asta îi potoli nervii şi încet, încet, deveni conştient de vocea lui Cavanaugh care striga la el prin circuitul intern. Mâna îi era înţepenită într-o încleştare dureroasă pe manşă şi în timp ce încerca să se relaxeze, începu să-i tremure necontrolată.

— Haide, afurisitule ! Intră în joc ! Ce dracu crezi că faci aici ? Revino-ţi şi intră în joc mai înainte ca vreunul dintre băieţii noştri să ajungă la tine !

În zăpăceala lui zburase ca orbul, fără măcar să realizeze ce face, şi Tomcat-ul lăsase lupta mult în urmă. Scuturându-şi capul pentru a-l limpezi, Powers scrâşni din dinţi şi vră spre stânga. Se abandonase panicii şi ăsta era un lucru pe care nu şi-l va ierta niciodată. Cavanaugh avea dreptate. Trebuia să se întoarcă înapoi în luptă. Chiar de-ar fi să moară astăzi, Powers va muri luptând. Nu va putea să trăiască cu conştiinţa faptului că a luat-o la fugă când ceilalţi aveau nevoie de el.

— În regulă, Ears ! spuse el cu glasul tremurând. Ne întoarcem ! Acum ţine-ţi gura şi caută o ţintă. Împinse până la capăt cele două manete cu o mână uşor tremurândă.

0945 Zulu - 09,45 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— Două codiţe la ora trei ! Fii cu ochii pe ele, Coyote ! Se apropie repede.

La atenţionarea lui John-Boy, Grant aruncă o privire în dreapta şi văzu cele două MIG-uri venind spre el, zburând aripă la aripă. În aceeaşi secundă ţiuitul ascuţit al semnalu-lui de avertizare începu să sune.

— Au pus ochii pe noi ! spuse inutil John-Boy.

— Spune şi tu ceva nou ! îi strigă Coyote trăgând manşa

puternic spre dreapta pentru a se întoarce spre atacanţi.

Avioanele inamice trecură prin spatele Tomcat-ului într-un unghi ascuţit. Pentru moment locajul radar nu mai funcţionă. Coyote privi în spate peste umăr şi văzu cum pilotul unuia dintre MIG-uri manevra spre dreapta. Al doilea avion rusesc reacţiona mai încet la manevra de întoarcere fiind foarte preocupat să asigure coada colegului de echipă.

Tonul sună din nou în căşti în timp ce MIG-ul din frunte se aliniase din nou în spatele Tomcat-ului. Coyote se întoarse din nou brusc spre stânga şi degetul i se crispă pe trăgaciul de pe manşă care declanşa tunul. Botul Tomcat-ului trecu măturând MIG-ul urmăritor, dar fără să se vadă dacă proiectilele îşi atinseseră ţinta sau nu. Cum îşi folosise ambele rachete Sidewinder, acum trebuia să se lupte cu tunul de douăzeci de milimetri. Poate că genul ăsta de luptă era foarte spectaculos în filmele de la Hollywood, dar în realitate era extrem de stresant şi de riscant.

— Blestemaţii ! înjură Sheridan. I-au prins pe Loon şi pe Saint ! Nici o paraşută... nu văd nici o paraşută...

Alt Tomcat s-a dus. Locotenentul Adam „Loon” Baird, urma să se căsătorească când se sfârşea croaziera aceasta. Acum n-o mai putea face. Coyote nu-l prea văzuse pe Whitman care venise pe bord odată cu zborul lui Magruder. Doar cu trei zile în urmă ! Parcă trecuse o eternitate.

Nu avea timp să se gândească acum. Trecu din nou pe lângă cele două MIG-uri, virând spre dreapta. Avionul care-l urmărea încercă să-i iasă înainte. Coyote apăsă din nou pe trăgaci şi focuri scurte şi repezi izbucniră, apoi se cabră abrupt spre cer. În situaţii ca aceasta nu aveai timp să aştepţi o ţintă sigură, tot ce puteai face era să tragi bine şi să te încredinţezi norocului.

Iar de data aceasta norocul era de partea lui. Trecând ca un fulger pe lângă MIG, Coyote îi văzu aripa desfăcându-se in bucăţi, sfâşiată de tirul său. Peste umăr mai văzu cupola deschizându-se, şi pilotul care era expulzat din avionul care se dezintegra. Paraşuta i se deschise o clipă mai târziu. La o distanţă atât de mare de flota rusească existau puţine şanse ca omul să reziste îndeajuns pentru a mai putea fi cules viu din apă.

— Frumos ! exclamă John-Boy de pe locul său. Apoi, dintr-o dată cu o voce serioasă anunţă: păzește-ți fundu’ ! Ăsta vine ca

nebunul !

Aruncă o privire spre ecranul radarului, apoi acţionă manşa tocmai când sunetul din căşti îi semnaliza din nou pericolul. Proiectilele MIG-ului trecură prin stânga Tomcat-ului şi, pentru o clipă, Coyote se gândi să-l urmărească. Dar acum nu-şi putea permite să continue această luptă. După calculele sale mai erau cel puţin zece MIG-uri în aer, dar cu Baird doborât şi cu Powers în afara luptei, mai rămâneau doar patru avioane americane în acţiune. Trebuia să se strângă şi să se ajute unul pe altul ca să reziste până când escadrila Hornet va ajunge la ei.

— Doi-unu-doi, aici Leader. Strângeţi-vă în jurul lui Batman şi în jurul lui CAG ! ordonă el.

— Înţeles ! răspunse laconic Dallas Sheridan.

Se îndepărtă de MIG şi acţionă din nou arzătoarele, încercând să pună o distanţă cât mai mare între el şi inamic. Acesta nu porni în urmărirea lui, dar mai erau o grămadă de ruşi care se luptau din greu. Retragerea escadrilei Suhoi le dăduse Viperelor o şansă nesperată de care să se agaţe. Dar sorţii le erau încă potrivnici şi, în momentul acesta, se părea că escadrila Hornet va veni la timp ca să-i răzbune, dar prea târziu ca să-i salveze.

0945 Zulu - 09,45 Zone Time
Tomcat 211
Nord-vestul insulelor Feroe

— La dreapta ! Ia-o la dreapta !

Batman răspunse urgenţei din glasul lui Malibu şi viră. Majoritatea MIG-urilor păreau să roiască acum în jurul său. Probabil că observaseră avionul lui CAG care îi venea în ajutor. Când îşi întoarse avionul observă un MIG care se pregătea să-l atace şi înjură. Lupta îi aducea aminte de exerciţiile de la Top Gun în care instructorii îi presau într-una, până când toţi studenţii erau declaraţi eliminaţi.

De data aceasta însă apărarea nu mai consta doar într-o locare radar. Ruşii întreceau orice limite. Era mai rău decât în Coreea. Mai rău chiar şi decât în lupta disperată din Oceanul Indian.

— La dracu ! spuse cu voce tare. Sunt prea mulţi !

Vocea ţâfnoasă a lui Stramaglia interveni.

— Care-i necazul, Wayne ? Băieţii răi nu joacă cinstit ? Avionul lui Stramaglia apăruse ca prin minune pe radarul său. În aceeaşi fracţiune de secundă zări o Sidewinder îndreptându-se spre MIG-ul care se luase după el.

— Fox two ! Fox two ! anunţă calm Stramaglia.

O secundă mai târziu, racheta lovi coada MIG-ului transformând-o într-o coloană de foc.

— Mulţumesc CAG ! spuse Batman răsuflând uşurat.

Nu contase prea mult pe Stramaglia. Acesta se arătase atât de şovăitor la începutul luptei încât îl scosese din calcul. Dar acum Stramaglia era în luptă şi acţiona cu un calm desăvârşit. Felul cum îşi folosea rachetele dovedea mâna de maestru.

— Scuteşte-mă ! i-o reteză CAG. Acum hai să ne băgăm colţii şi să le arătăm nenorociţilor ăstora ce este un Top Gun adevărat. Preiei conducerea şi eu am să-ţi acopăr coada. Ai înţeles ?

În spatele lui, Malibu chicoti şi Batman zâmbi:

— Am plecat, CAG !

— Aici Stramaglia. Terminaţi cu vorbăria şi începeţi să trageţi !

Cele două Tomcat se năpustiră asupra celor mai apropiate MIG-uri, începând atacul cu foc direct.

0946 Zulu - 09,46 Zone Time
Fulcrum Leader
Nord-vestul insulelor Feroe

Terekov văzu avionul american care abia venise cum lovise un MIG cu o rachetă căutătoare de căldură şi înjură cu sete. Crezuse că americanii îşi trăseseră toate rachetele, dar se pare că unii piloţi nu o făcuseră. O parte din avioanele sale deja nu mai aveau rachete, chiar dacă începuseră lupta încărcaţi la capacitatea maximă. Măcar de-ar fi şi oamenii lui la fel de

disciplinaţi ca americanii ! Patria n-ar pierde nimic dacă unii piloţi ar mai folosi şi tactica pe lângă muniţie.

Era stresant să urmăreşti desfăşurarea bătăliei, văzând că americanii erau mai iuţi în manevre, reuşind să scape la fiecare înfruntare directă de aşii aviaţiei navale ruseşti. În ciuda raportului de forţe care le era net defavorabil, americanii trecuseră la atac, şi asta după ce suferiseră câteva pierderi şi nu mai dispuneau de rachete.

Ar fi vrut să nu-şi fi dat consimţământul ca escadrila Suhoi să plece, aşa cum ceruse Gluşko. Obiectivul ambuscadei era să zdrobească această forţă americană, şi acele avioane în plus l-ar fi ajutat să termine inamicul cu mai puţine pierderi în rândul avioanelor sale. Dar nu conta. Americanii erau prea puţini şi în curând vor fi eliminaţi, chiar dacă asta l-ar mai costa câteva MIG-uri.

Îi văzu pe cei doi americani îndreptându-se spre locotenentul Oganov, unul din cei mai buni piloţi din escadrilă. Coechipierul de aripă al lui Oganov fusese doborât în primul schimb de focuri de un pilot american care îi tot scăpa lui Terekov. Era genul de pilot liniştit şi prudent care ştia când să atace şi când să-şi protejeze avionul.

— Oganov, spuse el. Du-i de nas pe americani. Fă-i să creadă că te-au prins şi eu am să te susţin.

Mări viteza şi verifică armamentul. Mai avea doar două rachete, dar îi erau de ajuns.

0946 Zulu - 09,46 Zone Time
Tomcat 204
Nord-vestul insulelor Feroe

— Fuge ! Sunt pe el ! Batman simţi adrenalina cum îi aleargă prin vene. Drogurile nu-l tentaseră niciodată, pentru că nici un drog nu putea înlocui palpitaţiile luptei. P’ăsta îl bat în cuie !

— Fii atent la colegul lui de aripă ! îl atenţionă ofiţerul radar. Stai calm omule !

Batman zâmbea pe sub masca de oxigen. În ciuda raportului de forţe inegal simţea că nimic nu-l putea înfrânge astăzi. MIG-ul din faţă zbura foarte repede. Îi va lua ceva timp până să se apropie de el şi să tragă. Dar cu Stramaglia în spate,

acoperindu-l, n-avea pentru ce să-şi facă griji.

— Doi-zero-patru ! Era Stramaglia. Vocea îi era uniformă, dar lui Batman i se păru că depistează o urmă de îngrijora-re. Anulează-ţi atacul, Batman ! Am un prieten aici în spate şi am nevoie de ajutor.

Batman o luă spre stânga într-un viraj scurt şi-l depistă pe Stramaglia aproape imediat. Avionul lui Stramaglia era încolţit. Un cârd de MIG-uri fugăreau Tomcat-ul, ţinându-l în defensivă. Stramaglia se aruncă în picaj şi se răsuci cu toată măiestria de la Top Gun, dar MIG-urile se ţineau de el cu tenacitatea unor buldogi.

— Am pornit, Stinger ! strigă Batman apoi înjură printre dinţi. Oricare din ruşii ăia ar fi fost o ţintă uşoară pentru o rachetă, dar din păcate nu mai avea nici una. Nu putea decât să gonească cât mai repede, rugându-se să nu ajungă prea târziu pentru Stramaglia.

0947 Zulu - 09,47 Zone Time
Tomcat 200
Nord-vestul insulelor Feroe

Stramaglia întoarse cu greu aparatul şi începu să coboare urmărind cu atenţie roiul de MIG-uri de pe ecranul radar. Mai trecuse prin astfel de situaţii. Era ca o luptă când eşti fugărit de câini, dar, deocamdată, nu întrezărea nici o soluţie.

— Povesteşte-mi, Paddles. Ce fac prietenii noştri ?

— Ora patru ! Se apropie repede ! Întoarce la dreapta ! La dreapta !

Vocea ofiţerului radar era cuprinsă de panică, dar într-un fel îl ajută pe Stramaglia să se scuture pe moleşeala care îl cuprinsese. Când lupta devenise o realitate, fusese copleşit. Chiar şi cea mai dură situaţie era destul de uşoară când era doar un exerciţiu. Dar când în joc se aflau vieţile oamenilor tăi, era deja prea mult. În primele momente ale luptei, Grant îşi asumase răspunderea deciziilor şi asta îl făcuse pe Stra-maglia să se simtă ca un pilot din escadrilă care ştie că şeful lui e acolo şi-i spune ce trebuie să facă. După incidentul de la vânătoarea de Urşi, Stramaglia avusese îndoieli în ceea ce priveşte

capacităţile de conducător ale lui Coyote, dar în această misiune se descurcase excelent. De fapt, Stramaglia ar fi trebuit să-i îndrume în luptă, aşa cum o făcuse de ne-numărate ori la Top Gun, dar ironia sorţii făcea ca de această dată să fie condus el de un fost elev. Dar acum nimeni nu avea timp de râs.

Slavă Domnului că-şi regăsise ritmul de luptă. Antrenamentele îndelungate şi instinctul lui de pilot înnăscut îi dictau ce să facă, dar o părticică din el, părticica aceea speriată, îl făcea mereu conştient de riscul unei singure greşeli.

Auzi tonul în căşti, semn sigur că ultima lui rachetă Sidewinder se fixase pe coada unuia din avioanele ruseşti. Dacă-l lovea mai reducea din diferenţa de forţe, iar atunci când Batman o să intre şi el în luptă, o să-i spulbere pe ruşi. Degetul apăsă butonul şi racheta ţâşni.

— Fox two !

0947 Zulu - 09,47 Zone Time
Fulcrum Leader
Nord-vestul insulelor Feroe

Terekov zări racheta detectoare de căldură ţâşnind din aripa Tomcat-ului şi năpustindu-se asupra coechipierului său de aripă.

— Dreapta ! La dreapta ! strigă el în microfon, dar era deja prea târziu. MIG-ul era o mare de flăcări şi fum.

Încercă să urmărească cursul de zbor al americanului, dar nu era deloc uşor. Era unul dintre cei mai buni piloţi pe care îi întâlnise. Celălalt pilot de pe Tomcat avea şi el talent, dar se vedea clar că era împletit cu noroc. Era o combinaţie fericită, dar măiestria acestui pilot te punea pe gânduri.

Auzi tonul în căşti şi-şi lansă ambele rachete într-o succesiune rapidă.

0947 Zulu - 09,47 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— Batman, cavaleria e pe drum ! strigă Coyote.

Vedea lupta disperată care se desfăşura pe ecranul său, dar

nu putea să facă mare lucru. Stramaglia le preda ruşilor aceeaşi lecţie dură pe care o predase şi studenţilor de la Top Gun atâţia ani la rând. Dacă ar reuşi să mai reziste încă puţin... Un MIG dispăru într-o explozie uriaşă şi Coyote îl auzi pe Malibu scoţând un strigăt de triumf.

— Doi-unu-zero, încă unul ţăndări ! Bună treabă CAG !

— E ca mersul pe bicicletă. Nu-l uiţi niciodată ! spuse vesel Stramaglia.

— Rachete ! Se apropie rachete ! strigă deodată Paddles. Două rachete se...

O explozie aprinse cerul şi avionul lui Stramaglia dispăru. Un nor de pulbere şi fum plângând deasupra mării înfuriate.

CAPITOLUL 18

Joi, 12 iunie, 1997

0947 Zulu - 09,47 Zone Time
Tomcat 204
Nord-vestul insulelor Feroe

Batman se uita prostit, incapabil să mai facă ceva, la Tomcat-ul distrus care se desfăcea în bucăţi rotindu-se spre ocean. Vedea scena ca într-o reluare cu încetinitorul. I se părea că secvenţa dura de o veşnicie, când, în realitate, totul se desfăşura în secunde.

— Doi-unu-doi, distrus un MIG ! auzi vocea lui Dallas Sheridan în căşti. O clipă crezu că Big D vorbea despre avionul lui Stramaglia, dar apoi îşi dădu seama că Sheridan nu fusese împreună cu ceilalţi în acest atac rapid. Mai mult ca sigur că raporta o angajare proprie.

Cum nimeni nu răspunse, după un timp Sheridan reluă:

— Ei, haideţi băieţi ! Ziceţi ceva ! Ce se întâmplă ?

Îi răspunse Coyote găsindu-şi cu greu cuvintele:

— Stramaglia a căzut ! Pe urmă reluă cu o voce mai fer-mă: Batman, urmează-mă. Big D, întoarce-te aici. Acum !

— Doi-zero-patru, recepţionat ! răspunse Batman încet. Vină spre stânga pentru a câştiga altitudine şi începu să-l caute pe Coyote.

În spatele lui, Malibu părea că-şi revenise din şoc. Prin circuitul intern vocea îi suna mohorâtă, ca un plânset, total diferită de veselia lui obişnuită:

— N-o să mai scăpăm de aici, nu-i aşa ?

Batman nu-i răspunse.

0948 Zulu - 09,48 Zone
Fulcrum Leader
Nord-vestul insulelor Feroe

— Stralbo ! Oganov ! Urmaţi-mă ! Terekov nu-şi mai putea înfrâna emoţia, acum când simţea cum victoria era aproape în mâinile sale. Nu va lăsa nici un avion american în aer. Toate avioanele la atac !

— Tovarăşe căpitan, interveni un alt pilot. Am pe radar ţinte multiple. Se apropie cu mare viteză !

Terekov răspunse cu o înjurătură. Astea erau întăririle americane. De ce nu l-a atenţionat Gluşko sau echipajul de pe un An-74 ? Erau chiar atât de preocupaţi cu organizarea apărării Saiuz-ului încât ignorau pericolul în care se afla acum escadrila lui ?

De multe ori se întrebase dacă portavioanele ruseşti erau în stare să reziste în condiţii de luptă. Cincizeci de ani Uni-unea Sovietică ignorase acest gen de nave, şi când s-a hotărât, într-un târziu, să desfăşoare forţe pe portavioane modeme, a trebuit să înveţe întreaga ştiinţă peste noapte. În comparaţie cu americanii care foloseau portavioanele încă din anii ’40, şi care îşi îmbunătăţiseră tehnologia treptat, ruşii păreau nişte amatori. Faptul că ofiţeri ca Gluşko deţineau posturi cheie, era unul din multele simptome că ceva nu era în regulă cu aviaţia de pe portavioane.

— Kazak, Kazak ! Aici Svirepâi Leader ! spuse Terekov schimbând frecvenţa radio. Răspunde-mi, te rog !

— Svirepâi, aici Kazak ! răspunse Gluşko.

— Cea de a doua forţă americană se apropie. Aproape că a ajuns aici ! spuse Terekov încet, încercând să-şi menţină calmul. Vă cer să trimiteţi înapoi cealaltă escadrilă să ne susţină. Mi s-a micşorat numărul de avioane din escadrilă şi acum ei primesc întăriri !

— *Niet* ! *Niet* ! replică dur Gluşko. E doar o păcăleală ! De fapt vor să îndepărteze apărarea portavionului ca să poată lovi apoi în voie. Avioanele astea nu au rachete aer-aer. Termină angajarea de acum şi atacă-i !

— Dar nu ăsta era planul ! strigă Terekov. Noi îi aveam în vedere doar pe americanii de aici, nu şi pe ăştia care vin !

— Acesta este un ordin direct, căpitane Terekov ! Nu te supui ordinelor mele ?

— Negativ Kazak ! răspunse rapid Terekov. Ne dezangajăm aici şi vom ataca noul val ! Dar dacă sunt dotaţi cu rachete interceptoare va trebui să primim întăriri, sau să ne retragem.

Nu mai putem susţine un nou atac dacă ei sunt înarmaţi cu rachete aer-aer.

— Fă-o şi nu mai comenta ! spuse Gluşko.

Terekov îşi îndreptă avionul spre locul de desfăşurare a luptei. Cei trei supravieţuitori americani se eschivau printre cele şase sau şapte avioane ruseşti încercând să scape. Dacă ar fi posibil să scape repede de ăştia trei, Gluşko n-ar protesta prea tare. Să măturăm o escadrilă de Tomcat nu e chiar la îndemâna oricui. Şi Terekov ar avea alte argumente în discuţiile care vor fi.

Nu mai avea decât o rachetă. Dacă valul de americani care venea acum era dotat cu rachete aer-aer, ei nu mai puteau lupta decât cu proiectilele din tunul Gatling. Iar dacă erau înarmaţi pentru lupta în aer, o rachetă în plus sau în minus nu mai conta.

Terekov recunoscu avionul pilotului norocos şi se ridică deasupra lui pentru a-l prinde în raza rachetei. Un ultim atac şi escadrila va fi distrusă !

09,48 Zulu - 09,48 Zone Time
Viking 704
Nord-estul insulelor Feroe

— Viking şapte-zero-patru, aici Camelot ! Magruder recunoscu glasul lui Owens, ofiţerul secund al Air Wing şi i se păru uşor alertat. Şapte-zero-patru, care-i situaţia acolo ?

La semnul lui Harrison, Magruder ridică microfonul radioului.

— Şapte-zero-patru încă vânează ! spuse. Am distrus un submarin şi se pare că suntem pe urmele altuia. Cu ce te putem ajuta, Camelot ?

Răspunsul veni foarte încet:

— Commander, CAG a fost lovit ! se auzi într-un târziu. Tocmai a raportat Coyote. Nu a rămas nici un supravieţuitor.

— Fir-ar să fie !

Cu toată enervarea pe care i-o provocase interdicţia lui Stramaglia de a zbura pe Tomcat, ţinea foarte mult la CAG. Nici nu-i venea să creadă că bătrânul îşi găsise sfârşitul acolo sus. Apoi înţelese brusc care era situaţia. Datorită morţii lui Stramaglia, *Jefferson* avea un nou CAG, pe comandantul Matthew Magruder.

— Care-i situaţia acum, Camelot ? întrebă încercând să fie calm şi preocupat de problemele portavionului.

— Nu-i bună deloc ! Escadrila lui Coyote a întâlnit o opoziţie puternică. Majoritatea celor din escadrila Vipers au dispărut. Javelin va ajunge acolo în câteva minute. Ridicăm în continuare în aer avioane de luptă Hornet. Iar mai nou iadul s-a mutat în Islanda. Keflavik-ul este lovit serios. Avioanele care au reuşit să decoleze de la baza noastră de acolo nu mai pot ateriza înapoi, iar Islanda nu le acordă băieţilor permisiunea să aterizeze pe aeroporturi civile de teama bombardamentelor ruseşti.

Lui Magruder nu-i plăcea tonul tânărului ofiţer. Se vedea ca Owens e sfârşit şi portavionul nu avea nevoie de un CAG nehotărât, mai ales în operaţiunile aeriene de acum.

— În regulă Camelot ! Înţeleg cum stau lucrurile. Mă întorc ASAP[134]. Între timp spune-le celor de la Javelin să intre în luptă. Şi ia legătura cu băieţii ăia necăjiţi de la Air Force din Islanda şi află ultimele date.

Owens părea ceva mai restabilit când răspunse:

— Am înţeles... CAG !

— Şapte-zero-unu, terminat ! Magruder puse receptorul la loc şi se întoarse spre Harrison: termină vânătoarea, commander şi du-ne înapoi pe *Jefferson*.

Harrison părea nefericit.

— Şi dacă acest nou contact era un alt submarin ?

— Uite, commander, nu ştim cu siguranţă dacă este un contact separat. Trebuie să mă întorc pe portavion şi să încerc să mai salvez ceva din toată harababura asta. Oricum, cei de pe *Gridley* vor fi aici în câteva minute.

Gândul îi fugi la Batman şi la Malibu care puteau foarte bine să fie morţi la ora asta. Şi la Coyote, care raportase moartea lui Stramaglia şi care putea să moară şi el la fel de bine înainte ca escadrila de Hornet să ajungă acolo. Deşi avuseseră o ciocnire recentă simţea aceeaşi emoţie ca atunci când Coyote şi ofiţerul lui cu radarul se pierduseră în Marea Japoniei.

Harrison era încă derutat, dar într-un târziu dădu din cap:

— Cred că tu eşti şeful acum ! O.K. Echipajul să fie totuşi cu ochii în patru. Dacă eşti amabil CAG, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă le-ai transmite celor de pe *Gridley* situaţia exactă şi spune-le şi celor de la antisubmarine de pe *Jeff*.

---

134 ASAP (As Soon As Possible) – cât de repede se poate

Viking se aplecă şi-şi mări viteza în timp ce Magruder luă din nou microfonul. Era fericit că avea ceva de făcut. Ceva care să-l facă să nu se mai gândească la prietenii săi care erau în pericol.

0949 Zulu - 09,49 Zone Time
Submarinul *Krasnâi Râţari*[135]
Nord-estul insulelor Feroe

Submarinul *Krasnâi Râţari* făcea parte din clasa pe care occidentalii o numeau „Oscar”. Georgi Naumkin, căpitan de rangul unu îl comandase în ultimele patru luni. El fusese numit în acest post chiar de către amiralul Kenkin, după ce fostul comandant fusese considerat ca fiind prea apropiat de elementele republicane pentru a mai ocupa un post atât de însemnat.

Până acum războiul din Norvegia nu avusese nevoie de un submarin ca acesta. Nu era dotat cu rachete balistice, dar făcea parte din acele splendide submarine de atac care hărţuiau submarinele şi navele de suprafaţă inamice. Să-l foloseşti împotriva navelor norvegiene era ca şi cum ai folosi un ciocan ca să omori o muscă. Odată cu amestecul americanilor, *Krasnâi Râţari* putea fi folosit cum se cuvine.

Submarinul avea douăzeci şi patru de rachete convenţionale antinavă, armament de cea mai înaltă tehnologie, ca acelea pe care americanii le folosiseră cu efecte devastatoare în Golful Persic. Stând la pândă la graniţa zonei de exclusivitate, era perfect poziţionat pentru a ataca orice navă americană care apărea.

Naumkin era încordat. Dacă ar fi fost credincios ar fi murmurat o rugăciune ca americanii să treacă fără să-i observe. Urmăriseră lupta sălbatică dintre aparatele americane ASW şi submarinul *Komsomoleţ Thilsiski*. Sonarele submarine pasive depistaseră submarinul de atac şi sunetul tor-pilelor din apă se auzea sinistru în cabină. Cu toţii ştiau că cealaltă navă fusese

135 Krasnâi Râțari - Красный Рыцари – Cavalerul Roșu

distrusă. Nimeni nu se înşela când moartea punea gheara pe câte un submarin.

Mult timp nu se mai întâmplă nimic. Doar ocazionalele izbucniri ale balizelor sonice inamice care intrau în activitate. Dar acum tăceau chiar şi acestea.

— Cred că au trecut la o altă fază de căutare, tovarăşe căpitan ! spuse căpitanul de rangul doi Vitali Maleşenko. Acum suntem cu siguranţă feriţi de detecţie.

— Dar imediat ce o să ne mişcăm n-o să mai fim ! spuse încruntat Naumkin. Trebuie să fim siguri că putem rupe contactul şi că reuşim să scăpăm. Nu putem expune submarinul doar pentru un foc tras. Ar fi un sacrificiu inutil.

— Dar şi să nu facem nimic este o pierdere, chiar mai mare ! interveni politrucul Vorontsov, un om cu o figură de iepure.

— Destul de adevărat, admise în silă Naumkin. Apoi se decise: Foarte bine, ridicaţi antena. Aflăm ultimele date ale situaţiei de la suprafaţă şi ne căutăm o ţintă cât mai valoroasă pentru rachetele noastre. Vitali, transmite ordinul către controlul armelor să pregătească toate rachetele pentru tragere.

— Am înţeles !

Se întoarse în timp ce echipajul începea să lucreze. Următoarele minute îl puteau acoperi de glorie, sau îl puteau lăsa mort, aşa cum se întâmplase şi cu tovarăşul lui de pe celălalt submarin.

0949 Zulu - 09,49 Zone Time
Tomcat 201
Nord-vestul insulelor Feroe

— Rămâi acolo Batman ! strigă Coyote. Sunt pe urmele lui!

Se avântă cu Tomcat-ul în spatele MIG-ului încercând să sprijine manevrele disperate ale lui Batman. Trase o rafală scurtă cu tunul de douăzeci de milimetri, dar nu văzu nici un efect imediat al atacului său. Totuşi fusese de ajuns ca să-l determine pe pilotul rus să vireze spre dreapta încercând din greu să-şi întoarcă avionul spre Coyote.

Grant viră strâns în urmărirea rusului şi trase din nou. De data aceasta rafala atinse aripa inamicului şi rusul ieşi din linia de bătaie lăsând în urma lui o dâră de fum. Cu toate acestea

MIG-ul mai era capabil de luptă. Coyote înjură. Ţârâitul de atenţionare al radarului îi inundă urechile. Înjură şi mai vârtos încercând să răsucească avionul spre stânga spre a scăpa de urmăritor.

— N-are nici un rost ! strigă ofiţerul radar. Ne-au prins !

Trăgând de manşă, Coyote se căţără pe cer, mărind altitudinea.

— Rachetă lansată ! Rachetă lansată ! raportă John-Boy.

— Pleavă ! ordonă Coyote micşorând puterea şi rostogolindu-se într-o cădere ameţitoare. Ejectorul de pleavă ţăcăni de două ori în timp ce John-Boy lansa două ţinte false.

— Fii atent ! Fii atent ! se auzi vocea lui Sheridan. Un bandit în coada ta, Coyote !

— Ţinte false ! urlă Coyote smucind aparatul dintr-o parte în alta.

Un moment mai târziu racheta explodă undeva în spatele Tomcat-ului, dar destul de aproape de avion. Unda de şoc izbi avionul, dar Coyote reuşi să-l ţină sub control. Rafalele rusului îl ajunseră izbindu-l în trenul de aterizare. Avionul se smuci ca un cal sălbatic. Coyote trase cu putere de manşă, dar rusul nu-l slăbea nici o secundă.

— Batman ! strigă el. Big D ! Să vină cineva să mă ajute !

Dar chiar în timp ce striga, ştia că nimeni nu va reuşi să ajungă la timp. Şi, incredibil, chiar în timp ce striga, o rachetă Sidewinder explodă în mijlocul MIG-ului urmăritor, desfăcându-l în două. Coyote privi în jur să vadă cine trăsese. Ajunseseră cei de pe Hornet ? Atunci unde erau ?

— Tomcat doi-unu-unu, la datorie ! se auzi o voce tânără care tremura uşor. Era Powers. Cam târziu, dar, în sfârşit, în luptă.

— În regulă, Tyrone, spuse Batman. O victorie în dreptul puştiului !

— Mai am una ! anunţă Powers. Haide... haide... Ton ! Am ton ! Trag ! Fox two ! Fox two !

— John-Boy eşti teafăr acolo ? întrebă Coyote prin circuitul intern.

— Da... doar niţel cam scuturat. În schimb comenzile mele arată ca un pom de crăciun. Tâmpitul ăla ne-a cam zguduit.

— Coyote ! Hei omule, arăţi ca un rahat ! strigă Batman. Ieşi dracului de acolo dacă poţi. Îi ţinem noi.

— N-are nici un sens. Ştii că vor veni după mine dacă încerc să ies. Mai bine rămân aici cu voi cât de mult voi putea.

Nu mai adăugă că nici unul dintre ei nu prea mai avea mult timp.

Nu era cazul să le-o spună el, o ştiau şi ei prea bine.

0950 Zulu - 09,50 Zone Time
Fulcrum Leader
Nord-vestul insulelor Feroe

Terekov apăsă selectorul de rachete, dar rachete nu mai avea. Acum era în aceeaşi situaţie ca şi americanii care supravieţuiseră. De fiecare dată crezuse că i-a băgat în corzi, dar de fiecare dată americanii îi mai rezervaseră câte o sur-priză scoasă pe neaşteptate din mânecă. Întoarcerea Tomcat-ului care fugise la începutul luptei fusese total neaşteptată, şi ca atare pierduse un MIG. Din fericire cea de a două rachetă lansată de Tomcat nu-şi mai găsise ţinta şi balanţa pierderilor se cam echilibrase.

Şi timpul se scurgea. Cu cât rămâneau mai mult aici, cu atât era mai sigur că Gluşko îl va acuza de nerespectarea ordinului de a ataca al doilea val de avioane americane. Terekov era conştient că nu mai puteau continua lupta.

— Tovarăşe căpitan ! Tovarăşe căpitan ! sparse tăcerea Oganov cu o voce cuprinsă de panică. Locare radar ! Un avion american şi-a fixat racheta pe noi !

— Imposibil ! urlă el.

Sau chiar era adevărat ? Nimic din ceea ce făceau americanii nu-l mai mira. Aruncă o privire pe ecranul radar şi înjură cu sete. Al doilea val de americani tocmai se poziţionaseră pentru lansarea rachetelor dirijate Sparrow. Dacă Gluşko avusese dreptate, avioanele astea erau dotate cu armament pentru a ataca portavionul.

— Toate avioanele ! Toate avioanele ! Dezangajaţi-vă acum! Întoarcerea la bază ! Întoarcerea la bază ! strigă el.

0951 Zulu - 09,51 Zone Time
Submarinul *Cavalerul Roşu*

Nord-estul insulelor Feroe

Naumkin se sprijini de spătarul scaunului transmisionistului, privind peste umărul său, în timp ce apuca re-ceptorul. Avea mâna mare cu degete butucănoase, de ţăran.

Cu antena la suprafaţă, submarinul putea lua legătura cu avionul de pază şi control An-74, care se rotea deasupra Mării Nordului. Informaţiile sistemului sofisticat de radar puteau localiza fiecare avion sau navă din zonă. Era modul ideal de a găsi o ţintă fără a se folosi de proprii lui senzori activi. Cu toate că exista riscul să fie depistat de un căutător aerian, riscul era mai mic decât dacă ar folosi propriul sistem radar. Senzorii activi puteau atrage întreg grupul american de luptă antisubmarin asupra lui, şi *Cavalerul Roşu* nu era încă pregătit pentru aşa ceva. Se îndreaptă şi se uită spre măsuţa la care Maleşenko studia deja un mesaj transmis de An-74. Ofiţerul îi arătă unul dintre simbolurile codificate:

— Portavionul american ! spuse uitându-se la Naumkin zâmbind. Bine poziţionat. O ţintă ideală, tovarăşe căpitan.

Naumkin studie harta mângâindu-şi bărbia. Indică un alt semnal care se interpunea între submarin şi portavion:

— Dar semnalul acesta ce este ?

— Este o fregată din clasa Oliver Hazard Perry. O navă de luptă antisubmarin. Nu e o ţintă majoră, dacă o raportăm la portavion.

— De acord, Vitali. Dar fii atent la poziţiile celor două nave. Le-am putea încetini reacţiile celor de pe portavion dacă le-am ataca pe amândouă. Să-i facem să creadă că fregata este unica noastră ţintă.

— Apărarea portavionului s-ar putea să nu reacţioneze la timp ! se entuziasmă Maleşenko. Excelent, tovarăşe căpitan ! Excelent !

— Pregătiţi-vă de atac ! ordonă Naumkin. Opt rachete. Şase pentru portavion şi două pentru fregată. Fiţi pregătiţi să loviţi cu un al doilea val, sau să manevraţi repede, dacă va fi cazul.

Secundul începu să transmită ordinele, în timp ce Naum-kin se adânci în studiul hărţii. Dacă *Cavalerul Roşu* va provoca pagube majore, sau chiar va distruge portavionul, amiralul Kenkin va fi mândru să aibă în subordine un asemenea căpitan de submarin. Iar un căpitan de submarin care să aibă la activ o

asemenea victorie se putea aştepta la o avansare rapidă în ierarhia militară. Îşi savură gândul până când Maleşenko se întoarse spre el:

— Gata de lansare, tovarăşe căpitan !

— Atacaţi ! spuse Naumkin zâmbind.

0952 Zulu - 09,52 Zone Time
Elicopterul LAMPS [136]
Nord-estul insulelor Feroe

— *Madre de Dios*[137] ! Ce-s astea ? Locotenentul Jimmy Mendez rămăsese cu ochii fixaţi pe apa care erupea la mai puţin de o milă în faţa avionului, datorită rachetelor care ieşeau din valuri.

Ofiţerul TACCO, Tom Jennings îşi ridică privirea de pe aparate şi spuse calm:

— SS-N-19. Rachete ruseşti de croazieră. O versiune mai simplă a Tomahawk-ului. Apoi vocea i se modifică când schimbă frecvenţa radio: Jericho ! Jericho ! Aici Trumpet ! Avem imaginea unor rachete de croazieră care se îndreaptă spre voi. Estimăm şase... şapte... opt rachete. Trecem la cău-tarea sursei de lansare. Terminat.

— Trumpet ! Aici Jericho ! răspunse de la bordul lui *Gridley* ofiţerul ASW. Le avem pe radar. Mulţumim pentru atenţionare.

— Noroc şi Dumnezeu să vă ajute ! spuse Jennings. Trumpet terminat ! Apoi li se adresă celor din avion: În regu-lă, domnilor ! Hai să găsim un submarin !

0953 Zulu - 09,53 Zone Time

---

136 LAMPS - Light Airborne MultiPurpose System – Sistem aeropurtat multifuncțional

137 Sfântă Născătoare !

Gridley
Estul insulelor Feroe

Sistemul radar aerian de pe *Gridley* depistase rachetele ruseşti chiar din clipa în care acestea ieşiseră din apă, iar ofiţerul de serviciu acţionase imediat alarma de luptă. Echipajul se năpusti roind pe coridoare şi pe punte în timp ce alarma suna obsedant.

Lansatorul Mark-13 de pe puntea din faţă putea lansa treizeci şi şase de rachete de nivel mediu sol-aer. Aceste rachete Standard SM-1 constituiau principala linie de apărare a fregatei contra atacurilor aeriene. Zece SAM-uri ţâşniră spre cer ca răspuns la ordinul dat de CIC, doborând cinci din cele opt rachete, când se aflau la o distanţă de câteva mile de navă. Rachetele SS-N-19 erau prea aproape şi veneau prea repede pentru a se mai putea lansa un nou tir de rachete de pe fregată.

În afară de lansatorul Mark-13, fregata mai dispunea şi de un sistem pentru lupta de aproape, cunoscut sub numele de Phalanx[138]. Acesta putea trage cincizeci de proiectile pe secundă. Sistemul se fixa automat asupra ţintei folosindu-se de un radar Pulse-Doppler. Dar unghiul sub care veneau rachetele nu-i permitea Phalanx-ului să le lovească. Două dintre ele, care aveau ca ţintă portavionul *Jefferson*, trecură pe deasupra navei într-un arc de foc. La trecerea lor, Phalanx zbârnâi ca un fierăstrău furios.

Ultima rachetă lovi fregata puţin sub linia de plutire, foarte aproape de Mark-13. Lovitura rachetei declanşă şi celelalte SAM-uri rămase în tuburile de lansare, într-o explozie uriaşă.

În câteva secunde *Gridley* fu cuprins de o imensă vâlvătaie.

0953 Zulu - 09,53 Zone Time
Tomcat 201

---

138 Sistem de apărare contra rachetelor antinavă (close-in weapon system - CIWS pronunțat în jargonul militar *sea-whiz*). Alcătuit din baterii de tunuri Gatling, calibrul 20 mm, cu ghidare radar. Este instalat pe toate navele militare americane.

— Ruşii fug ! Să fiu al naibii, Coyote, chiar fug ! I-am bătut pe nenorociţi !

Lui Coyote nu-i venea să creadă ceea ce auzea de la Batman, aşa cum nu-i venea să creadă ceea ce vedea pe ecranul radarului. Şi totuşi era adevărat. Ruşii se retrăgeau ! Bineînţeles că aparatele Hornet din primul val de întăriri erau adevăratul motiv al retragerii inamicului, dar Coyote înţelegea ce simţea Batman. În ciuda şanselor inegale, escadrila Vipers rezistase unui atac sălbatic şi scăpase cu viaţă. Cel puţin o parte din ei. Opt oameni nu se mai întorceau pe portavion, printre care şi Stramaglia.

— Lancelot ! Lancelot ! Aici Galahad ! Staţi liniştiţi băieţi şi lăsaţi nişte „păsări" adevărate să înlocuiască „curcanii" voştri !

Vocea îi aparţinea lui Bobby Lee „Tex" Benton, CO al escadrilei VFA-161 Javelin. Benton, cu accentul său texan, părea mai dornic ca niciodată de luptă. Lăsând să-i scape un oftat prelung, Coyote reduse puterea şi se întoarse spre sud-est.

— Galahad, aici Lancelot ! Îmi pare bine să te aud, Tex. Chiar dacă băieţii tăi zboară ca nişte jucării întoarse cu cheia. Cu toată situaţia încordată, nu putea scăpa ocazia să-l înţepe pe Tex. Rivalitatea între cele două escadrile dura de foarte mult timp. Tomcat era mai iute şi mai manevrabil, dar Hornet era mai puternic, deşi mai greoi.

— Nouăzeci şi nouă de avioane, atenţie ! Întoarceţi-vă la bază ! Toate avioanele să se întoarcă la bază !

Asta era vocea lui Owens care făcea un apel către toate aparatele aflate în aer.

— La dracu ! exclamă Benton. Am impresia că nu mai mergem la petrecerea cu ruşii !

— Mie-mi convine de minune ! spuse Coyote. L-aţi auzit Vipers ? Hai acasă !

— Crezi că ai să te descurci Coyote ? îl întrebă Batman.

— Cum să nu ! O să încerc ! Coyote nu avea de gând să stea în apă aşteptând un elicopter de salvare.

— Am să stau cu tine. Nu de alta, dar să fiu cu ochii pe tine să nu faci cine ştie ce năzdrăvănie ! spuse Batman.

În prima secundă vru să-i mulţumească, dar un gând îi trecu rapid prin minte:

— Mulţumesc, oricum, Batman, dar nu-i treaba ta. Coechipierul meu de aripă trebuie să stea cu mine. Powers o cam scrântise la începutul luptei şi avusese nevoie de mult sânge rece ca să se întoarcă. Tyrone, mă auzi ?

Cu o voce marcată de emoţie, Powers răspunse:

— Aud, doi-zero-unu. Sunt cu tine.

Manşa era lipicioasă, carlinga tensionată de oboseală, dar Coyote nu mai realiza. Încerca să se obişnuiască cu ideea că, până la urmă, rămăsese în viaţă.

CAPITOLUL 19

Joi, 12 iunie, 1997

0953 Zulu - 09,53 Zone Time
Submarinul *Cavalerul Roşu*
Nord-estul insulelor Feroe

Sonarul vibra atât de tare încât îşi dădu seama că sursa trebuie să fie foarte aproape. Naumkin ridică privirea de pe pupitrul de comandă, când operatorul sonar îi raportă inutil ceea ce el ştia deja.

— Tovarăşe căpitan, sonar activ. Poziţia unu-unu-doi.

Naumkin se întoarse:

— Identificaţi !

— Balize sonore americane de tip DIFAR !

Vocea operatorului era încordată. Omul ştia la fel de bine ca şi Naumkin ce însemna asta. DIFAR - Direcţional Finding and Ranging (Detectarea direcţiei şi reglarea tirului) erau folosite de vânătorii de submarine ca să obţină o ţintă majoră pentru un atac. Asta nu putea însemna decât că submarinul fusese depistat şi localizat.

— Acţiune de derutare a inamicului. Cârma maxim dreapta ! Coborâre în unghi de zece grade ! Pregătiţi ţintele false ! ordonă Naumkin.

— Torpilă în apă ! Două torpile ! anunţă operatorul sonar.

Sunetul alarmei se ascuţea în timp ce torpilele americane se apropiau, ghidate fără greşeală de sunetele care marcau ţinta.

— Ne vor lovi ! strigă necontrolat secundul.

— Adunaţi-vă puterile ! admise Naumkin.

Prima torpilă lovi aproape de prova submarinului. A doua izbi în sala maşinilor. Exploziile produseră două spărturi uriaşe în coca navei şi submarinul fu inundat de apă. Valuri de apă năvăliră în postul de comandă şi Cavalerul Roşu începu să se scufunde încet, pentru a nu mai reveni niciodată la suprafaţă.

1107 Zulu - 11,07 Zone Time
Flight deck, *USS Thomas Jefferson*
Sudul insulelor Feroe

Magruder coborî din carlinga Viking-ului încercând să evite privirile pe care i le aruncau Harrison şi Meade. Avionul lor îşi părăsise sectorul cu mai puţin de cinci minute înainte de a începe atacul cu rachete al submarinului şi privirile celor doi, semnificând un fel de „ţi-am spus noi că aşa o să se întâmple“, îl făceau să se simtă prost.

Gridley nu avusese nici o şansă. Fregata mai plutea încă, dar nu mai putea fi recuperată. Echipele de salvare de pe *Jef-ferson* şi de pe celelalte nave ale Grupului de Luptă salvaseră o sută douăzeci de membri ai echipajului de pe puntea navei avariate şi din apa rece ca gheaţa. Dar asta nu însemna decât jumătate din întregul efectiv al navei. Dacă Viking ar fi rămas la postul său, la vânătoare, submarinul rus n-ar fi îndrăznit niciodată să tragă. Asta era ca şi cum Magruder însuşi ar fi lansat acele rachete.

Şi până la urmă se dovedise că Harrison avusese dreptate când spusese că nu era urgent ca Magruder să se întoarcă pe portavion. Bătălia aeriană luase sfârşit imediat ce escadrila Hornet ajunsese acolo, prin retragerea ruşilor. Tocmai în acest moment aterizau şi cei din escadrila Vipers. Coyote nu rezistase lot drumul spre portavion, dar un elicopter de salvare îl pescuise pe el şi pe ofiţerul său RIO din ocean, după ce se catapultaseră la vreo milă de *Jefferson*. Aşa că eforturile lui Magruder nici măcar nu fuseseră de vreun folos prietenilor săi.

Singura lui contribuţie până acum era aceea că ordonase ca unul din tancurile petroliere KA-6D să se deplaseze la întâlnirea cu avioanele U.S. Air Force de pe coasta Islandei. Combustibilul pe care li-l trimitea le putea ţine în aer până când o escortă ajungea la ei şi-i însoţea până în Groenlanda.

Dar şi asta o făcuse de la bordul Viking-ului, prin radio, transmiţând ordinele prin Owens.

Ce mai, îşi începea serviciul de CAG cu stângul. O fregată distrusă, *Jefferson* în pericol, şi toate astea pentru că plictiseala cauzată de vânătoarea de submarine îl convinsese că prezenţa lui la bordul portavionului este indispensabilă. Acum Tombstone

nu se mai simţea chiar aşa de indispensabil.

Înainte ca Magruder să apuce să facă trei paşi pe pista de zbor îi ieşi în întâmpinare un locotenent tânăr din personalul amiralului, cu o faţă proaspăt bărbierită.

— Domnule ! strigă acesta încercând să acopere huruitul care provenea de la rotoarele elicopterelor de salvare ce reveneau de pe *Gridley*. Vă transmit felicitările amiralului, care vă roagă să veniţi imediat pe puntea de comandă.

Magruder dădu posac din cap. Dacă amiralul Tarrant voia să-l vadă pentru motivul pe care-l bănuia el, atunci cu siguranţă că va bate un record în materie: va fi cea mai scurtă deţinere a postului de CAG.

1115 Zulu - 11,15 Zone Time
Flag Bridge[139], *USS Thomas Jefferson*
Sudul insulelor Feroe

Amiralul Douglas Tarrant privea în cana pe jumătate goală, uitându-se la cafea, fără să o vadă cu adevărat. Ultimele câteva ore fuseseră de-a dreptul îngrozitoare, dar se străduia să arate la fel de impasibil. Lucrurile stăteau şi aşa destul de rău ca să mai observe şi echipajul că mâna forte nu mai rezistă. Nu se aşteptase ca ruşii să lanseze un atac atât de furios împotriva americanilor. Şefii de la Kremlin forţaseră nota cam tare. Tarrant petrecuse foarte mult timp studiind regulile jocului din Războiul Rece, dar acum nu mai era la fel. Acum ruşii riscau totul pentru a se menţine pe vechile poziţii. Nimic nu li se părea prea mult şi păreau a fi uitat toate învăţăturile din confruntările anterioare.

Partea ascunsă a lucrurilor era lesne de descifrat. De mai bine de zece ani conducerea rusă observase că măsurile luate pe jumătate se dovediseră de-a dreptul nocive. Ezitarea i-a dus la pierderea Europei de Est, la eşuarea puciului din ’91 şi a condamnat guvernul federal al Iugoslaviei la un lung război civil în care nimeni nu poate ieşi învingător. Din contră, un atac rapid şi decisiv scosese Iraq-ul din Kuweit, iar ruşii, care priviseră la acest război de pe margine, învăţaseră lecţia pe de rost.

Ruşii aplicau acum lecţiile învăţate. Acţiunea împotriva escadrilei Tomcat fusese bine gândită şi redusese escadrila la

139 Puntea de comandă

jumătate. În ceea ce priveşte atacul asupra bazei de la Keflavik fuseseră la fel de hotărâţi. După primul atac cu rachete asupra bazei care distrusese întregul sistem radar, atacaseră cu bombardiere. Cu toate rachetele SAM şi Phoenix lansate, americanii nu reuşiseră să împiedice atacul bombardierelor asupra bazei. Lansând bombe antipistă de două sute cincizeci de kilograme, ruşii scoseseră definitiv din funcţiune baza de la Keflavik.

Distrugerea Keflavik-ului şi a unei jumătăţi din escadrila Vipers, puneau portavionul în mare pericol. Portavionul şi navele sale navigau în ape periculoase. Fiecare milă parcursă îi apropia de bazele ruseşti de la sol, care puteau uşor copleşi apărarea lui *Jefferson*. Încercând să-i ajute pe apărătorii norvegieni aflaţi în luptă, americanii trebuiau să ducă o luptă crâncenă pentru supravieţuire. Dar stai şi te întrebi: merită oare continuarea luptei cu asemenea riscuri ? Dar ce altă alternativă ar mai fi ? Să se întoarcă, asta în cazul în care Preşedintele ar anula ordinul dat acum câteva zile. Din cauza Europei care s-a declarat neutră în conflictul din Norvegia, Keflavik-ul rămăsese singura lor bază de unde ar fi putut trimite avioane de sprijin Norvegiei. Acum că această bază căzuse, Bergenul nu mai putea fi susţinut decât de avioanele de pe un portavion. Din această cauză prezenţa lui *Jefferson* în aceste ape devenise vitală. Dacă ruşii ocupau şi Bergen-ul, atunci într-adevăr nu mai era nimic de făcut.

Tarrant ridică privirea la intrarea celor doi ofiţeri. Unul era locotenentul Craig, din personalul său, iar celălalt, pe care-l ştia numai din articole din ziare şi reviste, cu toate că-l văzuse şi printre cei din personalul lui CAG din ziua şedinţei, era commander-ul Magruder. Matthew Magruder avea o privire hăituită şi arăta mult mai bătrân decât crezuse. Nu arăta a erou nepăsător, aşa cum era prezentat de mass-media.

— Magruder ? Bine. Îl invită cu un gest să se apropie de masa plină de hărţi. Îmi pare rău că a trebuit să te aduc aici imediat ce ai aterizat, dar este foarte important.

— Înţeleg, domnule ! răspunse încet Magruder. De aproape privirea hăituită se observa şi mai bine. Tarrant nu se putu abţine să nu se întrebe dacă era chiar aşa de capabil cum îi mersese vestea.

— Cred că ai aflat deja de moartea căpitanului Stramag-lia, continuă Tarrant, studiindu-l atent. Pierderea lui este o lovitură

pe care nu ne-o putem permite. Un om bun, unul dintre cei mai buni strategi pe care i-am văzut în acţiune.

— Da, domnule ! Nici o sclipire de viaţă în ochii sau în cuvintele sale. De parcă murise şi el odată cu Stramaglia.

— Tu urmezi pe linia de comandă la Air Wing şi ai şi experienţa necesară unui bun CAG. Nu te invidiez. Este o funcţie care te omoară şi în condiţii obişnuite, iar prin ceea ce trecem noi acum, numai condiţii obişnuite nu se pot numi.

— Domnule ! exclamă involuntar Magruder. Părea că vorbele amiralului îl treziseră.

Pentru o clipă amiralul bănui că Magruder nu se gândise la avansare, dar asta era o prostie. Ca adjunct al lui Stra-maglia, Magruder era avansat automat. Îşi alungă gândul din minte. Probabil că Magruder era încă ameţit de cele întâmplate. Escadrila Vipers, *Gridley*, Stramaglia. Erau prea multe dintr-o dală.

— Preocuparea ta primordială este apărarea acestei nave ! îi spuse Tarrant. Forţa escadrilei Vipers s-a redus la jumătate. Fă tot ce îţi stă în puteri să asiguri apărarea acestei nave. S-ar putea ca data viitoare bombardierele ruseşti să ne viziteze pe noi.

Magruder dădu din cap şi răspunse încet:

— Da, amirale !

— Mai doresc ca vânătoarea de submarine să fie ceva mai decisă. Nu mai vreau un al doilea *Gridley*.

Magruder păru că vrea să spună ceva, aşa că Tarrant se opri, dar până la urmă nu zise nimic şi Tarrant continuă:

— Dar adevărata problemă este alta. După câte s-au întâmplat în dimineaţa asta, avem nevoie urgentă de noi resurse materiale şi umane. Nu ştiu deocamdată cum o să apărăm portavionul şi, în acelaşi timp, să punem la bătaie şi nişte forţe ofensive. Oricum, dacă nu facem ceva imediat, cel mai bun lucru ar fi să renunţăm la tot şi să ne întoarcem acasă. Aşa că acum ne trebuie nişte idei. Să-i lovim pe nemernicii ăştia de ruşi exact acolo unde îi doare cel mai tare. Numai aşa putem încetini ofensiva lor asupra Bergen-ului.

— Este o sarcină grea, domnule ! răspunse Magruder tot gânditor, dar parcă ceva mai interesat. Nu ştiu dacă pot să fac ceva.

— Nu asta doream să aud de la tine, Magruder ! i-o tăie

Tarrant. Stramaglia ar fi venit cu siguranţă cu ceva. Şi vreau ca şi tu să faci la fel. Pentru că dacă nu faci nimic, războiul ăsta s-a terminat.

Magruder se dădu un pas înapoi, parcă lovit de trăsnet.

— Voi face tot ce pot, amirale ! spuse într-un târziu.

Tarrant înclină din cap:

— Asta voiam să aud de la tine. Apucă-te de treabă, comandante. Liber.

1132 Zulu - 11,32 Zone Time
Biroul comandantului Grupul de Aviaţie, *Saiuz*
Marea Norvegiei

Căpitanul Gluşko privea dezgustat la subordonatul său:

— Ei, ce spui Terekov ? Se pare că victoria ta nu e prea completă !

Terekov îşi fixase privirea undeva deasupra capului lui Gluşko şi încerca să se stăpânească:

— Oamenii mei au făcut tot ce le-a stat în putinţă ! spuse el înţepat. Dacă cei din escadrila Suhoi ar fi rămas în luptă, am fi putut distruge şi restul escadrilei americane şi am fi putut înfrunta şi întăririle care le-au venit. Dar fără escadrila Suhoi...

— Ai de gând să dai vina pe mine ? Pe decizia mea de a apăra portavionul ? Aşa va suna raportul tău ? Încerca să-şi ascundă enervarea, deşi era convins că Terekov ştia ce sentimente are faţă de el.

Terekov nu răspunse.

— Ascultă căpitane, reluă el coborând glasul. Crezi că mă poţi distruge cu asemenea acuzaţii ? Trebuie să te gândeşti că şi eu pot să-ţi fac o grămadă de necazuri. Operaţiunea s-a bazat pe planul tău, iar slăbirea apărării portavionului se datorează, evident, tot planului tău. Chiar dacă americanii nu au atacat, totuşi exista această posibilitate, iar ambuscada ta, aşa îndrăzneaţă cum a fost, nu a luat în calcul această posibilitate. E foarte posibil să o păţesc pentru asta, dar poţi să fii convins că nu am să cad singur. Cred că mă înţelegi.

— Da, tovarăşe căpitan ! răspunse Terekov, dar vocea lui suna războinică..

Gluşko zâmbi:

— Pe de altă parte nici pierderile noastre nu sunt uşoare, dar am provocat mai multe pierderi americanilor. Iar bombardierele şi-au îndeplinit cu succes atacul asupra bazei din Islanda. Evenimentele acestei dimineţi pot fi prezentate ca o victorie substanţială, poate chiar ca o victorie decisivă. Şi nu ne-ar sta bine să stricăm imaginea succesului din cauza unor resentimente personale. Este foarte uşor să vorbim despre lucruri care ar fi putut să se întâmple, dar nu este întotdeauna cel mai înţelept lucru.

Terekov scrută cu atenţie faţa lui Gluşko şi spuse:

— N-am de gând să te las să mă distrugi pe mine, sau reputaţia piloţilor mei. Dacă asta este o încercare de a mă împiedica să mă apăr...

Gluşko râse:

— Eşti suspicios Serghei Sergheievici. Îţi propun să încetăm să mai luptăm unul împotriva celuilalt. Americanii sunt duşmanii noştri şi ca să-i înfrângem, trebuie să învăţăm să conlucrăm. Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Dacă aşa spuneţi, tovarăşe căpitan ! răspunse în silă Terekov. Dar ce trebuie să mai fac în afară de a nu trece în raport nici un fel de acuzaţie ?

Lăsându-se pe spate în scaun, Gluşko zâmbi cu toată faţa. Nu fusese sigur că Terekov va renunţa la idealurile sale în favoarea practicilor politice, dar meritase să încerce. Se părea că omul nu era chiar atât de idealist cât părea la prima vedere.

— Am putea fi o echipă foarte eficientă, Terekov, dacă am încerca. Cu toate că îmi vine greu să admit, recunosc că ai un talent de care Patria are nevoie. Un talent pe care eu, cinstit, nu îl am. Eu mă pricep mai bine la relaţiile interumane. Dar am o mare influenţă. Câţiva dintre locţiitorii politici din flotă îmi sunt foarte apropiaţi, şi asta îmi conferă o putere pe care talentul tău nu ţi-o poate da. Lucrează cu mine, Serghei Sergheievici şi vom ajunge departe. Portavionul *Saiuz* şi Grupul său de Aviaţie deţin cheia în această campanie. Şi cu această cheie vom putea descuia uşa puterii în conducerea armatei.

Zâmbi din nou în speranţa că Terekov va lua acest zâmbet ca un semn de prietenie. Dacă reuşea să-l strunească, Terekov devenea o piesă importantă în planurile lui Gluşko, iar Gluşko avea de gând să-l folosească doar atâta timp cât merita folosit. După ce îi vor înfrânge pe americani şi se va sfârşi campania din

Norvegia, el va fi cel care va atrage atenţia Kremlinului asupra sa.

Cât despre Terekov, ce să zici, tinerii piloţi sunt mai ambiţioşi şi merg cam la risc în misiunile încredinţate. Dacă Terekov n-o să supravieţuiască campaniei din Norvegia, vor fi destule figuri solemne şi îndoliate la înmormântarea lui. Dar căpitanul de rangul întâi Gluşko, nu va fi cu siguranţă printre ele.

1715 Zulu- 19,15 Zone Time
Kremlin, Moscova

Vladimir Nicolaevici Vorobiev studia raportul amiralului Kenkin, cu un zâmbet rece de satisfacţie. Datorită intervenţiei Grupului de Aviaţie a portavionului *Saiuz*, Air Wing de pe portavionu american suferise o înfrângere majoră în momentul în care intra în Marea Norvegiei. Această victorie împreună cu atacul reuşit asupra bazei de la Keflavik, deschidea mari şanse în cucerirea rapidă a Norvegiei. Pentru următoarele câteva zile americanii erau ca şi anihilaţi. Acum era timpul să acţioneze.

Apăsă un bulon din birou şi spuse:

— Korotici, vino în biroul meu. Acum !

Colonelul Boris Iliavici Korotici era ajutorul lui Vorobiev, un ofiţer fără imaginaţie, dar foarte loial, care excela doar în îndeplinirea cu exactitate a ordinelor primite de la şeful său. Apăru prompt în uşă cu o figură uşor încruntată care voia să dovedească grija lui ca nu cumva să fi uitat vreun detaliu semnificativ, dar care sugera în acelaşi timp că el unul refuza să admită că ar fi putut greşi undeva. Korotici era subordonatul model care respecta ierarhia şi care făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi îndeplini fără greş îndatoririle.

— Da, tovarăşe general !

— Korotici, care-i situaţia exactă în Norvegia ? În special ofensiva asupra Bergen-ului.

Vorobiev cunoştea foarte bine situaţia, dar simţea nevoia să o audă spusă de altcineva cu voce tare. Când auzea pe altcineva prezentându-i datele problemei putea să se concentreze şi să elaboreze o strategie. Cuta de pe fruntea adjunctului se adânci în timp ce rezuma informaţiile stocate în

mintea sa deosebit de bine organizată.

— Prea puţine progrese până acum. Cei din divizia 45 sunt blocaţi în munţi. O forţă mică de partizani le întârzie înaintarea.

— Şi nu s-a reuşit să se distrugă această forţă cu SAM-urile ?

— Folosirea forţelor aeriene în operaţiunea Steaua Nordului, a întârziat şi încetinit operaţiunea de curăţire a drumului spre Bergen. Ultimul raport arată că baza aeriană de la Ørland a fost curăţată şi pusă în stare de funcţionare pentru trupele noastre. Această bază va permite desfăşurarea unui suport tactic aerian suplimentar pentru vânătoarea de SAM-uri inamice.

Norvegienii folosiseră foarte bine rachetele lor sol-aer. O perdea aproape impenetrabilă de SAM-uri îndepărtaseră atacurile aeriene care trebuiau să deschidă drumul pentru cucerirea Bergen-ului. A găsi bateriile SAM, era o muncă asemănătoare cu vânătoarea de SCUD-uri din timpul războiului americanilor din Iraq.

— Vreau dublarea eforturilor, Korotici. Atacurile să continue în zonă până când SAM-urile vor fi scoase din acţiune. Chiar dacă vor cădea jumătate din avioanele noastre acolo !

— Am înţeles, tovarăşe general !

— Vreau ca locul să fie curăţat pentru a putea ateriza trupele aeropurtate lângă coastă, de azi în două zile. Sâmbătă pe vremea asta vreau un regiment întreg în perimetrul de apărare norvegiană. Aici, la Brekke.

Vorobiev arătă pe hartă zona de coastă unde voia să aducă trupele. Era aceeaşi zonă în care acţiona şi portavionul *Saiuz*, pe avioanele căruia se baza distrugerea apărării norvegiene. Korotici examină harta şi încuviinţă solemn:

— Da, Brekke. Asta o să distragă forţele aeriene norvegiene de la apărarea liniei dintre Sognefjorden şi drumul de legătură de la Gol. Este într-adevăr un plan bun, tovarăşe general.

— Vor face mai mult decât să îi distragă, Boris. Concomitent cu acest ordin să transmiţi şi ordinul ca toate forţele amfibii şi infanteria navală să se adune. La douăzeci şi patru de ore după ce Brekke va fi în mâinile noastre, vreau ca fiecare om pe care îl putem transporta să fie acolo pe poziţie. În felul acesta oamenii noştri vor fi la mai puţin de o sută de kilometri de Bergen, tăind liniile de retragere ale norvegienilor în jurul Sognefjorden-ului. Aşa vom reuşi să răzbatem.

Korotici încuviinţă din nou, dar avu totuşi o mică obiecţie:

— Cred că va fi greu să adunăm toate forţele, dar grosul trupelor cred că va fi gata la timp.

Vorobiev îi zâmbi rece:

— Spune-le tuturor ofiţerilor care cred că oamenii lor nu vor fi gata la timp că vor avea de-a face direct cu mine.

Acum era timpul să atace. Acum, când americanii încă îşi mai lingeau rănile, Rusia îşi va recăpăta locul cuvenit în lume. Norvegia va ceda şi după ea întreaga Scandinavie. Apoi Europa va trebui să dea ochii cu puterea militară colosală a ruşilor plasată în coastele lor, gata de orice. Mai era nevoie doar de un singur pas şi umilinţele suferite timp de zece ani vor lua sfârşit pentru totdeauna.

CAPITOLUL 20

Vineri, 13 iunie

1145 Zulu - 11,45 Zone
Air Wing Intelligence office, *USS Thomas Jefferson*
Sudul Mării Norvegiei

— După câte înţeleg, tu îmi spui că putem prevedea ce au de gând să facă ruşii, dar că nu putem lua prea multe măsuri de contracarare. Magruder îşi masa fruntea cu ambele mâini. Stătuse treaz aproape toată noaptea, analizând fiecare aspect al situaţiei militare, dar tot ce se putea vedea din munca lui era un teanc de dosare pe birou şi o durere de cap îngrozitoare.

— E greu să luăm o decizie acum, răspunse locotenentul Arthur Lee. Mai întâi va trebui să vedem ce au de gând. Satelitul ne va releva toate mişcările lor şi vom discerne acţiunile adevărate de cele false.

După lupta de ieri, *Jefferson* îşi continuase marşul în Marea Norvegiei, dar ceva mai prudent. Forţele antisubmarin mai depistaseră încă şase submarine ruseşti. Bilanţul luptei: două submarine distruse, două avariate şi două care se îndepărtaseră în grabă pentru a se pune la adăpost. Fiecare nou raport de la ASW îl ducea pe Magruder cu gândul la Gridley. Nici un succes, oricât ar fi fost de mare, nu-i putea scoate din minte primul eşec.

În cursul nopţii locotenentul Lee analizase în amănunţime toate datele primite prin satelit. Imaginile dezvăluiau o intensă activitate a ruşilor în Norvegia în tot cursul nopţii. Ceea ce se observa cel mai bine era creşterea activităţii navale de-a lungul coastei. Fotografiile făcute de satelitul spion „Keyhole“[140] arătau aproape cincizeci de nave adunându-se în jurul Trondheim-ului. Se vedea clar că o parte din ele erau nave de război, grupate în jurul puternicului port-elicopter *Kiev*. Majoritatea din celelalte nave erau purtătoare de trupe din clasa LSD, două erau din

140 Gaura cheii

clasa Ivan Rogov, şi încă vreo câteva nave civile transformate după necesităţile războiului. Lee reuşise să descopere câteva detalii care demonstrau că navele erau încărcate la capacitate maximă. Era clar că acum, când Keflavik-ul fusese distrus şi Grupul de Luptă american suferise pierderi, ruşii se pregăteau să declanşeze o campanie pe scară largă în Norvegia.

Ca un argument în sprijinul acestei supoziţii era şi activitatea intensă din jurul Murmansk-ului. În Murmansk fusese ţinută în rezervă elita trupelor de paraşutişti încă de la începutul conflictului din Norvegia. Ori activarea acestora nu putea însemna decât pregătirea unei ofensive. Lee nu putea şti cu precizie unde vor ataca, dar în situaţia dată nu existau prea multe variante pentru ruşi.

— Norvegienii stau ascunşi pregătiţi pentru orice, spuse Lee la un moment dat. Duc acelaşi fel de război pe care l-au dus întotdeauna. Deţin câteva locuri cheie peste care ruşii nu pot să treacă fără pierderi considerabile. Dacă îşi vor menţine aceeaşi strategie, ruşii vor încerca un atac masiv şi decisiv începând de aici de lângă coastă. Vor lansa o forţă de desant aerian asupra unui port utilizabil, şi după cucerirea acestuia vor debarca aici toate trupele amfibii de care dispun. În acest fel Forţele Regale Aeriene ale Norvegiei se vor trezi cu o ar-mată întreagă în interiorul liniilor sale. Faptul acesta va duce la pierderea oraşului Bergen. Aşa văd eu lucrurile.

— Păi dacă totul este previzibil, de ce crezi că au să încerce tocmai această variantă ? întrebă Magruder care nu era încă familiarizat cu toate chichiţele tacticii şi strategiei.

— Nu se poate garanta că vor acţiona aşa. Mai au şi alte două variante. Una dintre ele ar fi o concentrare masivă în spatele liniilor, undeva în apropiere de centrul de apărare al Bergen-ului, cu scopul de a crea un gol imens în liniile de apărare pe care blindatele să-l poată exploata. Problema care se ridică acum în faţa lor este că Norvegia este o ţară uşor de apărat. Ei riscă să depună un mare efort material pentru a câştiga un mic teritoriu din care pot fi din nou respinşi.

— Şi cea de a doua variantă ? întrebă Magruder.

— A doua variantă ar fi să se folosească de forţa navală pentru a simula o debarcare şi în acest timp să lanseze trupe de paraşutişti în spate, în dreptul oraşului Oslo. În jurul acestui oraş au deja masate trupe, dar sub o conducere hotărâtă şi sprijinite

de trupe de desant aerian, ar putea penetra în oraş.

— Crezi că au să încerce această variantă ?

— Nu prea cred. În primul rând că e cea mai lungă cale de a ajunge la Bergen. Trebuie să ajungă pe jos şi vor întâmpina din nou aceleaşi probleme create de relieful norvegian. În al doilea rând tot suportul material al ofensivei nu poate veni decât pe calea aerului. Este adevărat că acum au supremaţia aeriană, şi pot s-o aibă şi în continuare, dar o ofensivă hotărâtă a aviaţiei norvegiene, sau chiar o înrăutăţire a vremii îi poate lăsa fără susţinere materială. Deja le este greu să aprovizioneze trupele care ţin încercuit oraşul Oslo. Nu cred că vor risca să bazeze întreaga ofensivă pe o aprovizionare aeriană. Pe de altă parte ştiu şi ruşii ce poate face un norvegian înflăcărat care ţine în mână un Stinger; poate dejuca şi cel mai minuţios şi bine pus la punct plan. Cred că-şi mai amintesc încă de prăpădul din Afganistan.

Totul părea să aibă un sens şi Magruder simţea instinctiv că se putea baza pe opinia de expert a lui Lee. Pe lângă experienţa sa, omul mai avea şi un adevărat fler pentru problemele de strategie. Era capabil să descopere toate avantajele şi dezavantajele oricărei acţiuni pe care ruşii ar fi putut să o întreprindă. Dar, din păcate, Tombstone constata că în cazul de faţă nimic din toate acestea nu-i era de folos. Încetă să-şi mai maseze fruntea şi privi din nou la hartă:

— În regulă. Putem depista toate mişcările lor cu ajutorul satelitului. Dacă intenţionează să facă ceea ce ai presupus tu, atunci forţele amfibii se vor mişca pentru a sprijini trupele de paraşutişti. Şi asta în următoarele ore. Dacă nu ne vom lăsa înşelaţi de diversiunea lor, vom şti cu siguranţă încotro se îndreaptă atacul lor principal. Este corect ?

Lee aprobă:

— Aproape sigur. Vor sta grupaţi pentru ca escorta să-i poată apăra de atacurile submarinelor şi ale rachetelor: Norvegienilor le-a rămas ceva din forţa lor navală, dar nu prea mult ca să poată ţine piept flotei ruseşti.

— Asta-i o veste bună. Vestea rea este că puterea aeriană a ruşilor este redutabilă. Au deja o Air Wing foarte bună pe portavion şi acum sunt pe cale să reactiveze şi aero-portul de la Ørland, de unde vor putea lansa o mulţime de MIG-uri şi de Suhoi.

— Referitor la Ørland, precizez că deja este parţial în funcţiune. Mâine vor decola de acolo şase sau opt escadrile.

Magruder îşi frecă bărbia:

— Să nu uităm nici o clipă de aviaţia lor navală cu care trebuie să ne luptăm. Aceste avioane nu sunt pentru a le asigura protecţia navelor sau a operaţiunilor în curs, ci sunt o ameninţare reală asupra Grupului de Luptă. Treaba asta nu-mi place deloc, Art !

Lee strânse din umeri:

— Nu pot să schimb cu nimic datele problemei. Aceasta este situaţia şi în aceste condiţii trebuie să luptăm.

— În privinţa cooperării noastre cu norvegienii, putem primi vreun ajutor de la ei ?

— Sunt foarte presaţi, domnule ! spuse Lee încet. Cred că vor face tot ce le va sta în putinţă, dar resursele lor sunt deja întinse la maxim. Se opri un moment studiind harta. Singurul lucru pe care am putea să-l facem ar fi să le propunem să pornească un raid puternic către Oslo.

— Şi la ce ar folosi ?

— Treaba asta îi va obliga pe norvegieni să folosească toate avioanele disponibile. S-ar putea nici să nu provoace cine ştie ce pagube ruşilor, dar ne bazăm pe faptul că linia lor de aprovizionare este aeriană şi este foarte fragilă. Acest atac va atrage o bună parte din aviaţia de pe portavion. Ar putea chiar să-i blocheze, dacă au plănuit un atac decisiv asupra oraşului Oslo.

— Mda ! Magruder era încă încruntat. Treaba asta mai lămureşte din lucruri, dar nu mă prea ajută pe mine. Dispun de o escadrilă şi jumătate de interceptoare şi două escadrile Hornet pe care le pot folosi ca avioane de luptă sau ca bombardiere, dar nu pot fi şi de luptă şi de bombardament în acelaşi timp. Pe lângă asta mai este escadrila Intruder de bombardiere. Şi cu forţa asta eu trebuie să mă năpustesc asupra ruşilor fără să slăbesc paza lui *Jefferson*. Copleşit de oboseală îşi lăsă privirea să plutească în gol. Nu cred că există vreo soluţie. Nu cred că Stramaglia ar fi putut să rezolve problema asta.

Partea neplăcută a problemei era că ea putea fi rezolvată dacă Magruder îşi asuma nişte riscuri. Putea organiza un atac asupra navelor ruseşti, dar dacă ceva nu ieşea cum trebuia, pierderea navei *Gridley* putea părea un lucru neînsemnat. Erau

prea multe variabile în această ecuaţie, iar Magruder nu era dispus să ia o hotărâre dură pe care să o regrete. Dacă declanşa atacul şi eşua, o mulţime de piloţi puteau avea soarta lui Stramaglia şi a celorlalţi din escadrila Vipers. Pe de altă parte un atac asupra lui *Jefferson* putea duce la pierderea a mii de vieţi.

Iar dacă nu făcea nimic, mii de norvegieni ar fi murit în timp ce ruşii vor cuceri victorioşi Scandinavia, cu tot cortegiul de necazuri viitoare ce decurgea din această cucerire.

Magruder mai avusese ocazia să ia decizii care priveau viaţa altor oameni, în Coreea de Nord, pe când era comandant de escadrilă. Îşi mai amintea de suferinţa pe care i-o provocase pierderea lui Coyote la Wonsan. Era o lecţie dură pe care mai devreme sau mai târziu o învăţau toţi cei care aveau în responsabilitate vieţile altor oameni. Nici experienţa căpătată şi nici gradul la care ajunsese nu-i făceau sarcina mai uşoară. Dimpotrivă, numărul celor a căror viaţă depindea de hotărârile lui crescuse. Când era comandant de escadrilă era răspunzător pentru câteva zeci de vieţi, acum numărul lor crescuse la câteva sute.

— Uite ce zic eu, Art, suntem prea obosiţi pentru a lua vreo hotărâre. Hai să dormim puţin şi apoi ne adunăm din nou şi vedem ce e de făcut. OK ?

Lee îl privi îngrijorat:

— Am impresia că lucrurile astea te afectează foarte tare. Crezi că te pot ajuta cu ceva ?

— Nu cred. E o treabă pe care trebuie s-o rezolv eu singur. Trebuie să văd dacă mai am curajul şi nebunia tinereţii pentru a lua o astfel de decizie. Ori, îţi dai seama, că nu ai cum să mă ajuţi aici.

După ce Lee ieşi. gândurile îi fugiră din nou înapoi la Coreea de Nord. Pe atunci problemele bine-rău, acţiune-pasivitate erau foarte clar delimitate. Acum nu mai păreau chiar la fel de limpezi.

1308 Zulu - 13,08 Zone Time
Sick Bay[141], *USS Thomas Jefferson*
Sudul Mării Norvegiei

141 Infirmeria

Oboseala şi un frig care-l amorţea... cerul cenuşiu şi o mare cenuşie şi înfuriată... asta era lumea lui Coyote. O parte a minţii îi spunea că se găseşte în vechiul şi deja familiarul lui coşmar, iar cealaltă parte insista să-l convingă că totul era real. Apa era rece ca gheaţa, tăindu-i respiraţia şi absorbindu-i toată căldura, în timp ce el se lupta cu panica. Avea nevoie de o minte limpede pentru a rămâne în viaţă. De o minte limpede şi de tot antrenamentul de supravieţuire pe care-l făcuse.

Coyote îşi aduse aminte de ofiţerul său radar atunci când îi văzu casca dungată atârnând într-un unghi imposibil. Deşi ştia că omul este mort, nu-i venea să creadă. Dar nu era adevărat, doar John-Boy îl ajutase atunci când se rostogolise în apele reci ale Atlanticului, atunci când mâinile nu-l mai ajutau şi nu putea face semn elicopterului de salvare care îl căuta să-l ridice din apă.

Înseamnă că erau două vise. Ofiţerul său cu radarul murise în Coreea de Nord, şi John-Boy trăise ca să-l ajute atunci când avusese nevoie de el. Prin ceaţa memoriei amintirile se suprapuneau. Elicopterul care îl salva... uniformele de culoarea muştarului ale soldaţilor orientali târându-l pe puntea unei nave de patrulare nord-coreene. Un vis se amesteca cu celălalt, încât Coyote nu mai ştia care este adevărat şi pe care îl trăieşte el.

Îşi amintea închisoarea, brutele de paznici, bătăile. Terminaseră cu el şi acum îl târau în curte unde i se pregătea execuţia. Cum se gândise numai la Julie, şi cu chipul ei în minte acceptase ideea morţii. Dar când plutonul de execuţie apăsase pe trăgaci nu se auzise decât percutarea în gol a armelor. O parodie de execuţie făcută să-l dărâme psihic.

Coyote tresări dintr-o dată, pe deplin conştient, dezorientat şi ud de transpiraţie. Îi trebui mult timp să-şi revină şi să-şi dea seama că se afla în siguranţă în infirmeria portavion-ului, după ce fusese pescuit din apele Atlanticului.

— Hei, Coyote ! Eşti teafăr ? îl întrebă John-Boy din patul de alături. Stătea pe marginea patului şi îl privea îngrijorat.

— Da, cred că da ! răspunse Grant nesigur. Am avut un coşmar.

Se cutremură şi se întoarse cu faţa la perete nevrând să dea ochii cu John-Boy, dar nici să mai adoarmă la loc. După sfârşitul luptei de la Wonsan visase acelaşi vis timp de şase luni în fiecare noapte. Petrecuse ceva timp gândindu-se la Coreea,

înainte de a se decide să se întoarcă pe portavion pentru a-şi înfrunta teama. În timpul luptelor de deasupra Oceanului Indian, constatase că vechea teamă nu-l părăsise definitiv. Vechile vise mai reveneau, dar după câteva luni se topiseră definitiv.

Acum visa din nou. Când Tomcat-ul său n-a mai făcut faţă, el şi John-Boy s-au paraşutat, destul de aproape de portavion pentru a fi repede recuperaţi. Totuşi, aceleaşi ape care îl înghiţiseră pentru totdeauna pe Jolly Greene după accidentul de pe pista de zbor, erau gata-gata să-l înhaţe şi pe el dacă n-ar fi fost John-Boy să-l ajute.

De data aceasta ajutorul venise destul de repede, dar asta nu-l împiedica să-şi amintească de apele din golful Wonsan. Odată şi odată o să-l părăsească şi norocul. O să zboare într-o misiune şi n-o să se mai întoarcă. Aşa cum nu s-a mai întors Greene, sau Baird, sau Stramaglia. În tabăra aceea militară din Coreea de Nord, Coyote crezuse că făcuse un pact durabil cu moartea. După înscenarea execuţiei, crezuse că de acum încolo nu-i va mai fi frică de moarte, şi asta îl făcuse să îndure mult mai uşor tot ceea ce a urmat. Dar după ce scăpase de acolo şi văzuse că i se dăruise o a doua viaţă pe care s-o trăiască alături de Julie şi de fetiţă, teama de moarte îi revenise.

Acum revenise la aceeaşi viaţă plină de riscuri şi într-o zi o să-l ia dracu şi o să piardă tot. Iar cele două persoane atât de dragi lui vor trebui să se descurce mai departe fără el. Acum nu se mai juca doar cu viaţa lui ci şi cu a lor. Gândul acesta îl durea cel mai mult.

— Coyote !

Cineva îl striga. Se întoarse cu greutate. Era Tombstone care arăta chinuit şi hăituit într-o uniformă de parcă dormise în ea. Tombstone reluă:

— Lumea zice că n-ai fi păţit nimic şi că eşti teafăr. Dar după cum arăţi eu cred că n-ai să mai fii în stare să zbori vreodată !

— Nu mai spune ! încercă Coyote să se arate entuziasmat.

Tombstone făcu un pas spre el şi zise:

— Poate n-ai să mă crezi, dar aş fi vrut să fiu acolo sus cu voi. Poate că dacă Stramaglia m-ar fi lăsat să zbor cu voi lucrurile ar sta acum cu totul altfel.

— Desigur că ar fi stat altfel, spuse Grant. Tu ai fi fost mort şi Stramaglia în viaţă. Schimbul era nemaipomenit, nu?

După confruntarea aceea neplăcută care urmase după

discuţia cu Stramaglia, Coyote se calmase îndeajuns ca să-şi dea seama că Magruder nu-i întorsese spatele în mod deliberat, dar simţea că prăpastia dintre ei încă mai exista. Cu toată oboseala care îl cuprinsese pe Tombstone, în ochi i se citea aceeaşi tristeţe şi melancolie pe care Coyote o sesizase la venirea acestuia pe portavion. Tombstone tânjea după zbor, iar Coyote i-ar fi cedat bucuros toate misiunile lui, nu-mai să trăiască fericit alături de soţia şi fetiţa lui. Dar după cum stăteau acum lucrurile, prăpastia dintre ei nu putea decât să se lărgească. Tombstone se sili să zâmbească pentru a risipi tăcerea nefirească care se instalase între ei.

— Îţi dau un sfat prietenesc. Pune-te bine cu mine, încearcă să mă mituieşti pentru a-ţi face un raport bun. Trebuie să te gândeşti să te foloseşti mai eficient de faptul că eşti prieten cu noul CAG.

— La dracu, Tombstone ! Lasă-mă-n pace ! explodă Coyote. Lasă-mă dracului în pace !

Tombstone se dădu un pas înapoi ca lovit de trăsnet şi faţa i se înăspri.

— Te-aş lăsa dacă aş putea ! spuse el aspru. Am senzaţia că ai început dintr-o dată să mă consideri un duşman personal, sau ceva în sensul acesta. Dar eu nu am dorit asta niciodată. Am venit aici pentru că am nevoie de tine. M-am gândit mult la Coreea şi mi-am dat seama cât de mult contează prietenia noastră pentru mine. Aceasta a reuşit să mă ţină întreg la minte de atâtea ori în momentele grele. Chiar dacă nu mai pot avea prietenia ta, am nevoie totuşi de tine ca pilot cu experienţă. Am o grămadă de lucruri pe cap şi am nevoie de tine să mă ajuţi să-mi limpezesc anumite lucruri, întru-cât trebuie să dau un răspuns amiralului.

— Nu cred că te pot ajuta în această problemă, răspunse Grant liniştit. De fapt el ar fi vrut să spună mai multe, să încerce o explicaţie, sau o scuză, orice numai să nu mai vadă tristeţea aceea nesfârşită din ochii lui Tombstone.

Dar Magruder nu-l lăsă.

— E vorba de lupta aia de ieri... cred că a fost un plan bun, dar n-a prea mers. Ruşii v-au strâns rău cu şurubul, dar nu v-au terminat, cu toate că ar fi putut s-o facă. Ei, şi eu trebuie să aflu de ce n-au făcut-o. Dacă ne decidem să luptăm împotriva lor, trebuie să ştim totul despre ei. Să fim în stare să-i prindem noi

pe ei şi să-i terminăm. Şi pentru asta ne trebuie o doză de nebunie.

— Şi ce vrei de la mine ? întrebă Coyote aproape cu brutalitate. Am luptat, am luat şuturi în fund, apoi a apărut miraculos cavaleria care ne-a salvat. Asta-i tot ce ştiu.

— Haide Will, fii înţelegător. Tu ai fost acolo, în mijlocul luptei. Ai fost comandant şi ai luat decizii pentru fiecare situaţie în parte. Eu n-am fost acolo şi tot ce am aflat este doar din rapoartele de la Hawkeye şi nişte idei foarte vagi. De ce s-au retras ruşii ? De ce şi-au scos avioanele de acolo ?

Coyote strânse din umeri incapabil să dea un răspuns, sau poate nevrând să dea faţă cu întrebarea:

— Întreabă-l pe Batman, sau pe Ears.

— Ce dracu Will, pe tine te întreb. De instinctele tale am nevoie ! De flerul tău ! Raportul de la Hawkeye spune că s-au retras din cauza escadrilei Hornet. Aşa e ? Au alergat să-şi acopere portavionul sau au considerat că nu sunt necesare atâtea avioane ca să vă termine ? Haide, nu se poate să nu fi simţit tu ceva, să nu fi bănuit motivul. Dacă au fugit să-şi acopere portavionul înseamnă că au acolo un tâmpit care poate să ia asemenea decizii, iar dacă e doar o greşeală de calcul a puterii de care aveau nevoie acolo sus ca să vă termine...

Grant se ridică încet, încercând să-şi reamintească de-taliile luptei.

— Se descurcau chiar bine la un moment dat ! spuse el gânditor. Chiar de la început l-au speriat pe Tyrone şi l-au doborât pe Trapper. Apoi cei din escadrila Suhoi au plecat... şi noi ne descurcam destul de bine, adăugă ezitant. Dacă eram în locul şefului lor nu aş fi scos din luptă nici un avion. Oricum nu în acel moment. Numai dacă aş fi fost obligat să o fac.

Pentru prima dată ochii lui Magruder se însufleţiră:

— Deci nu crezi că a fost o greşeală.

— Cu siguranţă, nu ! spuse Coyote zâmbind. Oricine era comandantul lor din aer, se descurca bine şi ştia foarte bine ce avea de făcut. Asta fără nici un dubiu. Băiatul era isteţ şi n-ar fi lăsat el să plece o întreagă escadrilă dacă nu i-ar fi ordonat un şef mai mare. Şi singurul motiv pentru care ar fi dat cineva un asemenea ordin era apărarea portavionului.

— Asta voiam să aud ! spuse Magruder. Vezi tu Will, trebuie să ţi-o spun, eşti singurul în a cărui judecată am în-credere.

— Poate că ar fi trebuit ca şi eu... Începu Coyote, dar Tombstone era deja departe, lăsându-l singur să se frământe cu gândurile lui.

1430 Zulu - 14,30 Zone Time
Biroul amiralului, *USS Thomas Jefferson*
Sudul Mării Norvegiei

— Şi totuşi nu mi se pare rezonabil ceea ce îmi spui, commander ! spuse Tarrant într-un târziu.

De partea cealaltă a mesei, Magruder părea că este gata să se prăbuşească. Era palid la faţă şi cu toate că era proaspăt bărbierit şi purta o uniformă nouă, se vedea că nu dormise toată noaptea. De aceea şi raportul său nu suna convingător. Tarrant ştia că Magruder făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, dar nu-şi luase suficiente precauţii în estimările sale pentru a-l putea convinge pe amiral.

Totul era chinuitor de organizat. Magruder împreună cu ofiţerul lui de la Informații aveau câteva idei bune. Voiau să anihileze o bună parte din forţa aeriană a ruşilor folosindu-se de Alpha Strike, dar Jefferson cu avioanele împuţinate nu-şi putea permite aşa ceva. În fond, singura soluţie pentru a distruge forţa aeriană rusă era să le atace direct portavionul, dar asta ar fi însemnat împărţirea forţelor americane în cel puţin trei misiuni diferite.

— Dacă am putea să le facem ceva la Ørland ! murmură gânditor Magruder. Atunci ne-am descurca altfel...

Tarrant dădu din cap:

— Asta este destul de uşor, comandante. De fapt nici nu am nevoie de planurile tale ca să pun mâna pe Ørland. Prob-lema noastră este să atacăm atât portavionul cât şi forţele care debarcă, şi asta simultan şi fără să slăbim apărarea portavionului. Nu ne putem bizui pe rachete întrucât flota Red Flag dispune de o mulţime de rachete de apărare pentru a se

descurca, indiferent câte rachete le-am turna pe cap. Dacă reţinem o escadrilă pentru apărarea Grupului de Luptă, nu mai putem avea destule avioane care să asigure forţa de atac, precum şi avioane care să transporte destule Harpoon şi bombe care să le dea cu adevărat dureri de cap.

Magruder aprobă:

— Asta mă frământă şi pe mine amirale. Dacă am avea destule avioane. Tomcat să acopere portavionul, una dintre escadrilele Hornet să bombardeze navele cu trupe, iar una să zboare ca acoperire...

— Şi ai să închei cu a trimite escadrila Intruder să atace portavionul *Saiuz* lipsit de acoperire. Asta-i sinucidere curată! Tarrant clătină din cap. Dacă prin minune nu apare încă o escadrilă suntem legaţi de mâini şi de picioare. Cred că singura noastră şansă este să ne îndreptăm spre Islanda făcându-i să creadă că suntem pe urmele flotei lor, sau ceva de genul acesta. Poate că asta o să-i facă să mai uite puţin de norvegieni pentru a-şi apăra flota. Oftă din greu. Ai făcut o treabă bună, comandante. Nu te considera vinovat că toate circumstanţele sunt împotriva ta.

— Da, domnule ! spuse Magruder trist.

— Şi dacă tot o luăm spre nord, vreau ca numărul patrulelor antisubmarine să fie mărit. O să ieşim din zona reţelei SOSUS cât de curând şi trebuie să fim asiguraţi în privinţa submarinelor. Asta înseamnă ceva mai mult de lucru pentru Viking-ii tăi, dar...

— Viking !? Un fulger aprinse ochii lui Magruder. Numai o clipă amirale. Mai este o idee pe care n-am analizat-o...

CAPITOLUL 21

Sâmbătă, 14 iunie, 1997

0759 Zulu - 07,59 Zone Time
CVIC, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

În sala CVIC fuseseră scoase scaunele şi înlocuite cu camerele de luat vederi şi o echipă de tehnicieni TV. Amiralul Tarrant îi urmărea cu atenţie cum îşi desfăşurau munca, în timp ce aştepta într-un colţ al încăperii începerea teleconferinţei. Directorul emisiunii, un tânăr ofiţer de rangul întâi păşi în faţă şi începu numărătoarea inversă:

— Zece secunde... cinci... patru... trei... Se dădu înapoi şi-i lăsă locul comandantului portavionului Mike Weston. Ca şef al navei Weston era relaţia de bază între ofiţeri şi soldaţi. De regulă avea un program zilnic de anunţuri şi informaţii generale, dar astăzi renunţase la ele pentru a-i lăsa spaţiul lui Tarrant.

— Este ora opt, începu el. Este ora ediţiei de dimineaţă a emisiunii „*Attention on deck*”. Astăzi, în locul anunţurilor obişnuite, îl vom asculta pe amiralul Tarrant. Se opri, coborî de pe podium şi anunţă: Amiralul !

Tarrant făcu un pas în faţă, urcă pe podium şi începu:

— Majoritatea dintre noi ştiu că lucrurile au luat o întorsătură serioasă aici în Marea Norvegiei, în ultimele câteva zile. Acum două zile ruşii au lansat un atac masiv asupra bazei americane de la Keflavik din Islanda. În momentul în care avioanele de luptă ale portavionului au încercat să-i intercepteze pe atacatori, au fost prinse într-o ambuscadă de avioanele de vânătoare ruseşti. Lupta de joi a constituit o escaladare majoră a ostilităţilor şi asta dovedeşte că ruşii sunt decişi să meargă oricât de departe, chiar în tr-un război deschis împotriva Statelor Unite dacă va fi nevoie pentru a-şi consolida poziţia în Scandinavia.

Se opri. Poate că aceste vorbe nu erau cele mai adecvate

situaţiei create. Se pierduseră vieţi şi cu siguranţă urmau să se mai piardă. O discuţie despre strategia globală nu putea exprima realităţile dure ale războiului. Fiecare nou incident creştea pericolul apropierii de un război atomic. Poate că trebuia să le spună acestor oameni ce îi aşteaptă, dar se întreba dacă cuvintele lui îi puteau pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

— Ordinele primite în această noapte din partea Preşedintelui sunt clare. Trebuie să sprijinim forţele norvegiene din jurul oraşului Bergen până când alte forţe americane vor putea fi desfăşurate în zonă. Sarcina nu este deloc uşoară. Grupul nostru de Luptă are ca adversar Flota de Nord Red Flag, o puternică forţă de nave, şi avioane susţinută de aviaţia militară de la sol şi de submarine de atac. Şansele sunt inegale şi sunt de partea lor. Înainte de a vorbi cu Preşedintele am luat în calcul toate posibilităţile de a ne retrage din aceste ape pentru a proteja vieţile celor ce sunt sub comanda mea. Dar o retragere în aceste momente îi expune pe norvegieni, care sunt aliaţii noştri, unei înfrângeri sigure. Iar consolidarea controlului ruşilor asupra Scandinaviei pune în pericol întreaga Europă. Atâta timp cât mai există o şansă de a aduce o schimbare în acest conflict, portavionul şi tot Grupul de Luptă 14 va rămâne în Marea Norvegiei şi va depune toate eforturile pentru a împiedica înaintarea duşmanului. Avem datoria să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a sprijini strategia Preşedintelui de a susţine Norvegia în faţa agresiunii.

Dacă Preşedintele ar fi reacţionat mai repede, gândi Tarrant amărât în sinea lui, lucrurile n-ar sta atât de prost ca acum. Aşa-zisa strategie a Preşedintelui îi fusese, de fapt, impusă de evenimente. Şi chiar şi acum, după câte îşi putuse da seama Tarrant din tonul lui, Preşedintele nu era prea dornic să continue confruntarea. Dar decizia îi era impusă. Atacul ruşilor asupra Keflavik-ului făcea imposibilă nehotărârea. În acest timp Magruder iniţia planurile unui atac Alpha Strike, iar cele două submarine *Galveston* şi *Bangor* primi seră ordin să atace. De data aceasta nu mai era nimic de făcut. Zarurile fuseseră aruncate.

— Vom susţine această strategie ! continuă el cu voce tare. Este nevoie de maxim de efort din partea fiecăruia dintre oamenii de pe portavion. Personalul Air Wing pune la punct chiar în acest moment un plan detaliat de operaţiuni care va fi

pus în practică imediat ce condiţiile ne vor permite. Acest lucru se poate întâmpla mâine sau peste câteva săptămâni, nu avem de unde să ştim acum. Din această cauză noi trebuie să fim oricând pregătiţi să acţionăm, ori asta necesită pregătiri intense. Fiecare dintre noi, indiferent de grad sau funcţie, are un rol vital în această operaţiune. Nu există posturi fără importanţă şi de aceea fiecare dintre voi trebuie ca în următoarele câteva zile să dea tot ce are mai bun în el. Noi împreună putem să le arătăm ruşilor că nu pot să îndepărteze America de pe oceanele lumii. Împreună putem să arătăm că nici o putere din lume nu este capabilă să păteze mândria numelui *Jefferson*.

Se opri şi se uită ţintă la cameră:

— Vă mulţumesc tuturor... şi Dumnezeu să vă aibă în pază !

1215 Zulu - 12,15 Zone Time
Vulture's Row[142], *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Willis Grant se sprijini de parapet şi se uită de-a lungul pistei de zbor de pe Jefferson, tremurând puţin, în ciuda căldurii soarelui de vară. Fusese eliberat de la infirmerie cu vreo două ore mai devreme împreună cu John-Boy. Doctorul Chapman refuzase la început să le dea drumul, dar cum Air Wing avea nevoie de fiecare om al său, fusese nevoit să cedeze. Coyote se bucura că ieşise din infirmerie, dar în subconştient parcă ar fi dorit ca doctorul Chapman să nu fi semnat certificatele care dovedeau că era din nou apt de zbor. Dacă doctorii l-ar fi ţinut departe de lupta care avea să urmeze, Coyote n-ar fi protestat prea convingător. Ar fi avut o scuză perfectă pentru a nu se mai

142 Cuibul Vulturilor – o pasarelă deschisă, pe suprastructura/turnul portavionului. Este numită așa deoarece de acolo se poate observa toată activitatea de pe puntea de zbor, eventualele greșeli ce vor fi semnalate imediat, sau analizate ulterior.

întoarce acolo sus. Acum, dacă voia să nu mai zboare, trebuia să ia singur decizia, ori asta nu era deloc uşor.

Jos pe pistă un Tomcat bâzâia în staţia de catapultare numărul doi. Recunoscu semnele de identificare ale unuia din War Eagles, un VF-95. Avionul purta numărul 101, dar comandantul escadrilei nu era cu siguranţă înăuntru. El lucra împreună cu Magruder la elaborarea planului de luptă Alpha Strike. Activitatea de pe punte arăta cât de intense erau pregătirile care se făceau pentru operaţiunea care avea să înceapă. Coyote vedea echipajele, îmbrăcate în diferite culori, roind în jurul unor avioane parcate, cele mai multe dintre ele fiind Hornet şi Intruder. Ceva mai departe pe punte alţi oameni roboteau în jurul celor zece Viking. Era aşa de ciudat să vezi întreaga escadrilă de avioane de vânătoare antisubmarină pe punte ! Până când Viking se vor întoarce la munca lor, ei urmau să fie înlocuiţi de elicoptere.

Gândul la elicoptere îl făcu să privească spre partea laterală a portavionului unde un elicopter de salvare era de ser-viciu.

Imaginea îi readuse din nou în memorie fragmente de amintiri. Se întoarse şi privi din nou mişcarea de pe punte. Un Prowler[143] îşi pregătea aterizarea. Construit asemănător Intruder-ului, Prowler era destinat să bruieze radarul ruşilor şi toate sistemele lor de comunicare. Coyote auzise că avioanele Prowler îşi începuseră raidurile încă de noaptea trecută, făcând tot ce le stătea în putinţă pentru a le face ruşilor viaţa imposibilă. Efortul, aşa cum precizase şi amiralul în emisiunea TV, era deosebit de mare. Deşi el nu cunoştea detalii din planul lui Magruder, ştia că lupta cu ruşii era una disperată, pe viaţă şi pe moarte. Iar după ultima lui luptă, Coyote nu mai era sigur că va mai rezista la încă una.

Gândul îi zbură înapoi, la noaptea în care Magruder venise din nou la bord. „Cred că Julie nu-şi mai încape în piele de bucurie că te-ai întors iar pe mare aşa de repede !“ spuse Magruder. Iar el răspunse scurt: „O ştii pe Julie, nu se plânge !“ Totdeauna privise lucrurile cu egoism. Niciodată nu se gândise la ce simţea Julie de fiecare dată când el îşi lăsa familia de dragul tăriilor albastre şi a turboreactoarelor care tunau în urma sa. Tombstone o pierduse pe Pamela din cau-za aceleiaşi

143 Northrop Grumman EA-6B Prowler – avion destinat măsurilor electronice. Este un Intruder modificat.

încăpăţânări. Dar Pamela se ţinuse tare, luptând pentru ea. Julie nu era din acelaşi aluat şi îl lăsase să plece ori de câte ori voise el.

Ultima dată când dăduse ochii cu moartea îşi dăduse seama cât de mult putea să piardă. După întâmplarea de la Wonsan aproape că renunţase la zbor, dar atunci fusese o reacţie aproape instinctivă faţă de cele ce i se întâmplaseră în Coreea. Dar acum era cu totul altfel. Acum putea să spună cu siguranţă că familia însemna pentru el mai mult decât orice pe lume. Nu se mai putea juca de-a zburătorul îndrăzneţ atâta timp cât avea o soţie şi un copil care îl aşteptau.

Mâinile i se încleştară şi mai strâns de parapet. Trebuia să ia o hotărâre foarte importantă. Orice aviator putea să renunţe la zbor atunci când voia, dacă considera că e prea greu pentru el şi şi-a pierdut îndrăzneala. Nimic nu-l putea împiedica nici pe el să renunţe. Nimic în afară de simţul datoriei. „De instinctul tău am nevoie. De nasul tău, de flerul tău !“ Magruder apelase la el şi la experienţă lui atunci când avusese nevoie. Cu toate că amiralul vorbise la TV pentru toată lumea, lui i se păruse că vorbise numai pentru el în mod special. „Fiecare are un rol vital în această luptă“. Batman era mai mult decât capabil să preia conducerea escadrilei, dar Coyote nu putea să întoarcă pur şi simplu spatele oamenilor săi tocmai acum. Escadrila Vipers fusese înjumătăţită şi era nevoie acum de fiecare pilot. Iar el nu-i putea lăsa în preajma celei mai grele încercări. Chiar dacă totul avea să se termine cu un dezastru, trebuia să fie alături de ceilalţi.

Se îndepărtă de parapet şi pomi spre scară. Se hotărâse. Când se va întoarce acasă, dacă se va mai întoarce, o să afle ce gândeşte şi ce doreşte Julie. Dacă Julie o să i-o ceară, o să renunţe la zbor, dar până atunci nu-şi putea lăsa colegii la greu.

1431 Zulu - 14,31 Zone Time
Biroul CAG, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Locotenentul Roger Bannon se pregăti să bată la uşă, apoi ezită. Îşi luase inima în dinţi să vină să-i vorbească lui Magruder, dar acum că era acolo nu mai putea să-şi ducă la îndeplinire

planul. Dar nici nu mai putea să amâne. Strânse din dinţi şi bătu uşor în uşă.

— Intră ! se auzi distrată vocea lui Magruder.

Comandantul stătea la vechiul birou al lui Stramaglia examinând un teanc de dosare împrăştiate. Se vedea limpede că Magruder nu intenţionase să mute lucrurile personale ale predecesorului său. O cană de pe birou încă mai avea în ea două din celebrele ţigări ale lui Stramaglia, iar pe peretele de lângă uşă atârna fotografia fiului său surprins la o demonstraţie aviatică. Îţi venea greu să crezi că Stramaglia era mort cu adevărat. Totul sugera că Magruder îi ţinea doar locul pentru puţin timp până când avea să se întoarcă.

Dar Stramaglia era mort, iar Magruder era în locul lui. Noul comandant arăta obosit. Nu părea să fi dormit mai mult de cinci ore în noaptea trecută. Se aruncase în noua slujbă cu o hotărâre de nezdruncinat. În cadrul Air Wing se spunea că dacă va continua în ritmul acesta se va omorî singur. Privindu-l, Bannon fu de acord.

Când intră Bannon, Magruder ridică doar o mână, fără să salte ochii din hârtii şi spuse:

— Aşteaptă o clipă !

Bannon aşteptă, sperând ca hotărârea să nu i se topească între timp. Într-un târziu Magruder puse dosarul deoparte şi se uită la el.

— Tu erai Bannon ? Nu ştiam că e schimbul tău acum. Ai adus raportul lui Lowe ?

Lowe era şeful diviziei S-6, responsabil cu aprovizionarea Air Wing.

— Nu, domnule. Sunt în timpul meu liber. Am... am venit pentru o problemă personală.

Magruder se încruntă:

— Nu prea am timp, Bannon. Spune repede despre ce este vorba.

— D... da, domnule ! Bannon ezita din nou neputând să continue, în ciuda atenţionării lui Magruder. Să vedeţi, domnule, de fapt m-am tot gândit şi răzgândit la ce ar fi bine să fac... aşa cum mi-aţi spus...

Magruder se uită o clipă în gol, apoi păru să-şi amintească discuţia care începuse în hangarul pentru avioane.

— Dacă nu mai vrei să faci parte din personalul CAG, pot să

te numesc asistent LSO la Death Dealers. În felul acesta o să-i putem permite lui Jeffries să zboare. Am să vorbesc cu Owens să aranjeze transferul. Puse mâna pe un alt dosar.

— N... nu-i asta, domnule !

Cuta de pe fruntea comandantului se adânci şi mai mult.

— Uite ce-i, Bannon. N-am timp de asta acum. Oamenii de la întreţinere îmi aduc o mie de argumente pentru a-mi explica de ce nu voi avea suficiente avioane în atacul ăsta. Am o grămadă de treburi pe cap, aşa că spune repede ce vrei şi cară-te !

— Da, domnule ! răspunse Bannon automat. Nu mai avea de ales. Trebuia să spună repede şi clar ceea ce dorea. Commander, vreau să zbor din nou. Vreau să zbor în atacul următor atunci când va avea loc.

Magruder se lăsă pe spătarul scaunului şi îl cercetă cu atenţie. Examenul îl făcu pe Bannon să se simtă stingherit. Trebui să depună un mare efort pentru a nu-şi pierde curajul.

— Eşti sigur, locotenente ? Tonul lui Magruder părea să spună că se îndoia serios de competenţa lui Bannon.

— Da, domnule ! spuse el din nou. M-am gândit foarte bine !

Stătuse treaz nopţi în şir până ce reuşise să vorbească cu un preot. Acesta nu-i spusese prea multe, dar, în timpul convorbirii, Bannon înţelesese că nu poate să renunţe. Orice ar fi făcut pe Greene nu-l mai putea aduce înapoi, dar era dator faţă de Greene şi de el însuşi să încerce din nou. Avea nevoie de o şansă pentru a-şi demonstra că poate să zboare, sau... să moară încercând.

Magruder continua să-l fixeze şi Bannon se mută de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Pot s-o fac, comandante. Sunt sigur că pot !

— Pari foarte sigur de tine ! spuse Magruder liniştit. Fără să pară conştient de ceea ce face, apucă una din ţigările lui Stramaglia şi se jucă o clipă cu ea, apoi continuă: dar aş vrea să ştiu dacă în sinea ta eşti la fel de sigur.

Bannon se grăbi să răspundă, apoi ezită:

— Nu, domnule, recunoscu el. Nu sunt. Dar trebuie să zbor din nou. Vă rog să nu mă refuzaţi. Este foarte important.

Urmă din nou o pauză lungă. Magruder dădu tăcut din cap.

— Este în regulă Bannon. Dumnezeu ştie că avem nevoie de fiecare pilot apt de luptă. Atacul va fi greu pentru toată lumea şi cu cât vom avea mai mulţi piloţi implicaţi, cu atât va fi mai bine

pregătit. Arătă cu ţigara spre pieptul lui Bannon, gest care îl reamintea pe Stramaglia şi adăugă: numai nu te arunca prea tare ! Dacă nu poţi face faţă singur nu-i trage şi pe ceilalţi după tine, ne-am înţeles ?

— Da, domnule !

— Spune-i lui Owens că ai din nou voie să zbori şi raportează asta şi comandantului tău. *Dismissed*. Eşti liber.

Mintea lui Bannon era un vălmăşag de sentimente şi de gânduri când părăsi biroul lui Magruder. Ştia că făcuse un lucru bun, că luase cea mai înţeleaptă hotărâre, singura posibilă, de altfel, dar cuvintele lui Magruder îi aduseseră înapoi propriile îndoieli şi temeri. Dacă o să se piardă acolo sus, va sfârşi prin a mai omorî un camarad ?

2318 Zulu - 23,18 Zone Time
Biroul CAG, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Tombstone se lăsă pe spătarul scaunului şi se frecă la ochi. Furase câteva ore de somn, dar acum se afla din nou la biroul său luptându-se cu detaliile planului Alpha Strike. În funcţia de comandant de escadrilă avusese şi el parte de hârţogăraie, dar greutatea de a conduce întreaga Air Wing nu-l atinsese până acum. În filme, singurul lucru pe care trebuiau să-l facă piloţii de pe portavioane era să se urce în carlingă şi să se arunce în luptă. În realitate multe alte lucruri trebuiau puse la punct înainte de asta. CAG trebuia să analizeze planul de luptă împreună cu amiralul, apoi cu căpitanul Brandt, apoi cu fiecare comandant de escadrilă în parte. Activitatea trebuia coordonată cu cei de la aprovizionare, reparaţii, şi cu încă vreo şase grupuri de oameni. Fiecare dintre ei putea descoperi o chichiţă în planul său, ceva care să nu meargă. Învăţase această lecţie după ce cei de la serviciul întreţinere îi arătaseră câteva probleme pe care le ridicau avioanele Hornet. Ori asta făcuse ca o parte a planului său să cadă.

Începea să înţeleagă acum de ce Stramaglia plecase în misiune cu Coyote. Înainte de toate Stramaglia era pilot şi era extrem de stresant pentru el să stea legat de acest birou încercând să coordoneze activitatea întregii Air Wing. Munca de aici te putea duce la exasperare. Pe lângă munca de aici, zilele

plicticoase de la Pentagon păreau o vacanţă liniştită.

Planul începea încet-încet să se contureze. Din momentul în care amiralul Tarrant hotărâse continuarea misiunii, personalul Air Wing se cufundase în organizarea plan-ului cu un devotament care-l făcea pe Magruder să fie mândru că este unul dintre ei. În momentul în care va începe atacul, ei vor fi gata. Va fi foarte greu să atace forţele copleşitoare ale ruşilor, dar cel puţin făceau ceva. Cel puţin *Jeffeson* n-o să fugă cu coada între picioare. Era doar o şansă, nimic mai mult, dar era suficient pentru situaţia în care se aflau.

La întâlnirea cu Tarrant de ieri, după ce Magruder îi explicase noua lui idee, amiralul îi acordase credit. „Nu m-aş fi gândit niciodată la S-3 pentru operaţiunea asta. Pe vremea mea nu erau potrivite pentru aşa ceva. Dacă o să câştigăm, asta se va datora ţie şi inteligenţei tale, commander !“ spusese amiralul. Cuvinte mai mult decât încurajatoare pentru cineva care se trezise în postul de CAG peste noapte.

Atunci nu protestase, dar acum ştia că de fapt totul i se datora lui Stramaglia. El fusese acela care stăpânise Air Wing şi-i crescuse pe Lee şi Owens care făceau adevărate minuni în organizarea operaţiunii. Şi tot Stramaglia îl silise şi pe el să-şi lărgească experienţa cunoscând şi alte tipuri de aparate, atunci când el dorea doar să zboare din nou pe un Tomcat.

O bătaie în uşă îl scoase din reverie. Intră locotenentul Owens. Trăsăturile feţei nu erau marcate de munca grea pe care o depusese toată ziua. Tânărul ofiţer avea o atitudine din cale afară de protectoare faţă de noul său şef şi se îngrijora din pricina ritmului în care lucra Magruder, dar devenea stâncă atunci când venea vorba de detalii tehnice. Dacă Ow-ens ar fi fost obişnuit să-şi asume responsabilitatea şi să ia decizii grele, ar fi fost un CAG mai bun decât Magruder.

Acum nici Magruder nu lua cu uşurinţă deciziile importante. Avusese nevoie de fiecare picătură de autocontrol pentru a analiza fiecare rezultat posibil al operaţiunii Alpha Strike. Când tânărul Bannon îi ceruse să zboare din nou, abia se stăpânise să nu-l refuze, de dragul propriei sale vieţi. Iar hotărârea lui Coyote de a se întoarce la datorie fusese şi mai grea pentru el, în ciuda relaţiilor încordate dintre ei. Prea mulţi dintre prietenii lui îşi riscau vieţile şi Magruder trebuia să trăiască cu conştiinţa faptului că ideea lui nebunească, în mâinile nerăbdătoare ale

amiralului Tarrant, îi împingea în această luptă.

— Domnule... Începu Owens cu respiraţia întretăiată. Domnule, începe. Au fost analizate ultimele date primite prin satelit şi se pare că se mişcă din Murmansk.

Tombstone sări în picioare. Acesta era momentul pe care-l aşteptaseră atât. Următoarele câteva ore le vor spune în ce direcţie se îndreptau ruşii şi în funcţie de asta se decidea dacă *Jefferson* va interveni sau nu. Ei erau pregătiţi. Magruder nu mai putea decât să spere că vor reuşi să facă faţă la ce va urma.

CAPITOLUL 22

Duminică, 15 iunie, 1997

2100 Zulu - 21,00 Zone Time
CVIC, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

CVIC era aglomerat, mai plin decât la şedinţa precedentă ţinută de Stramaglia. Şedinţa aceea reunise comandanţii de nave şi alţi ofiţeri superiori aparţinând Grupului de Luptă, şi se referea la generalităţi. În această seară asistau numai ofiţeri de pe Jefferson, majoritatea dintre ei comandanţi de escadrile din cadrul Air Wing. Expunerea din această seară se concentra pe planurile concrete ale desfăşurării situaţiei de pe coasta Norvegiei. Magruder nu prea era familiarizat cu postura de a vorbi în faţa unei adunări, dar Tarrant lăsase tot greul şedinţei pe umerii lui. Aşa că trebuise să explice punct cu punct planul de atac, denumit codificat Ragnarök[144]. Urmărind reacţia oamenilor care trebuiau să-l ducă la îndeplinire, Tombstone începu să-şi facă din nou griji. Se vedea limpede că majoritatea dintre ei se îndoiau de reuşita planului de atac, dar acum era prea târziu pentru schimbări. El făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, acum era rândul celorlalţi să meargă mai departe.

— Mai multe detalii aveţi în dosare. Familiarizaţi-vă cu misiunea, apoi transmiteţi informaţiile escadrilelor, spuse el.

Se opri şi privi în sala plină. Amiralul Tarrant şi oamenii săi

---

144 În mitologia nordică, *Ragnarök,* adică *soarta finală a zeilor*, este o serie de evenimente majore, inclusiv o mare bătălie prezisă care va avea ca rezultat final moartea a unui număr de figuri majore (inclusiv zeii Odin, Thor, Freyr, Heimdall şi Loki), dezastre naturale diverse şi scufundarea ulterioară a lumii în apă. Se spune că această bătălie va fi purtată de zei (Aesir, conduşi de Odin) şi de entităţile malefice, giganţii de foc (Jotun) şi diverşi monştri, conduşi de Loki. Acest zeu va fi, împreună cu copiii săi, lupul Fenris şi şarpele Jormungand protagoniştii provocării acestui dezastru. În această luptă vor pieri o parte din zei, giganţi şi monştri, dar şi aproape tot universul. Deci cuvântul-cod sugerează un Atac-Total-Final

stăteau chiar în faţă, alături de Brandt şi secundul său. Feţele le erau sobre, dar receptive. Comandantul Monroe era vesel spre deosebire de ceilalţi ofiţeri reprezentând diverse departamente. În reuşita planului cel mai mult contau co-mandanţii de escadrile şi ofiţerii lor executivi. Locotenentul Quinn, comandantul escadrilei VA-89 arăta cel mai trist. Dacă în croaziera din Oceanul Indian *Jefferson* dispusese de două escadrile de avioane Intruder, acum, datorită reducerii bugetului militar, nu mai aveau decât o escadrilă de atac.

Ofiţerii şi executivul celor două escadrile Hornet alcătuiau un grup mai omogen. Păreau destul de fericiţi de rolul lor în această misiune. Buna lor dispoziţie se datora probabil prezenţei în mijlocul lor a lui Bobby Lee Benton de la Javelin. Omologul său de la VFA-173 era comandantul „Bigfoot” Henry. Acesta nu era aşa de iute ca Benton, dar te puteai baza întotdeauna pe el, lucru de care Magruder avea atâta nevoie acum. Tombstone tuşi înainte de a continua:

— Şi acum am să vă prezint ultimele date sosite după ce s-au alcătuit dosarele. Începând cu ora zero a nopţii trecute, ruşii au început paraşutarea pe care o aşteptam. De fapt ruşii au executat paraşutări în mai multe zone pentru a deruta apărarea norvegiană, dar satelitul ne-a indicat că principala zonă de acţiune a ruşilor se află în jurul oraşului port Brekke, cam la jumătatea drumului spre Sognefjord. Asta confirmă estimările făcute de Serviciul nostru de Informații atunci când schiţam strategia noastră. Localizarea exactă a debarcării nu schimbă profilul de bază al misiunii noastre.

Magruder privi din nou peste notiţele încurcate făcute în grabă de Lee, care se refereau la ultimele date primite.

— Ruşii au mai lansat, de asemenea, o ofensivă generală de-a lungul liniei frontului ca să ţină ocupată Armata Regală a Norvegiei, în timp ce ei vor aduce trupe amfibii care să sprijine trupele de paraşutişti de la Brekke. Ultimul nostru con-tact cu generalul Lindstrom reliefează faptul că are rezerve suficiente pentru a face faţă trupelor ruseşti existente acum pe linia frontului. Dar nu crede că ar putea ţine piept unei forţe mai mari doar cu trupele de care dispune. Deci, dacă aceste trupe paraşutate ajung la Bergen, pierdem. Cam asta ar fi tot.

Comandantul Harrison ridică mâna.

— Dar forţele aeriene ale Norvegiei unde au să fie în timp ce

noi ne vârâm nasul în mocirlă ? Lui Harrison nu-i plăcea nici un aspect din planul lui Magruder şi nu se sfia s-o spună.

— Fiecare avion de care dispune Lindstrom este folosit în operaţiunile din zona sudică a frontului. Acţionează astfel la sugestia noastră. Ameninţându-i serios pe ruşi la Oslo, aviaţia norvegiană o să-i ţină ocupaţi pentru ca noi să ne desfăşurăm mai liniştiţi misiunea, o să mai doboare din ei şi o săi facă să creadă că ne-au păcălit cu paraşutările lor diversioniste. Noi dorim ca transportul de trupe să continue să se mişte până ajunge la Brekke. Asta este singura noastră şansă să-i învingem.

Harrison părea nefericit şi neconvins:

— Nu cred că poţi să-i prosteşti pe toţi în felul acesta !

— Nu, nu putem, dar împreună cu alte faze ale planului Ragnarök, îi putem neutraliza pe majoritatea dintre ei. Se uită la ceas. În curând *Galveston* şi *Bangor* îşi vor termina pregătirile. Multe piese ale acestui plan vor trebui puse cap la cap şi să se articuleze.

— Am o întrebare, Tombstone, spuse Batman de undeva din spatele sălii unde stătea alături de Coyote. Cred că ai muncit ceva ca să alcătuieşti planul ăsta. Văd că ai luat în considerare altitudinea joasă de zbor, bruiajul, semnalele false, dar eu cred că avioanele lor AEW sunt la fel de bune ca şi Hawkeye ale noastre.

— Da, se încruntă Magruder. Dacă cineva are vreo idee, să o spună acum. Desigur, acesta era cel mai slab punct din planul Ragnarök, dar nu găsise altă soluţie. Cu toate resursele întinse la maxim, nu găsise un mijloc sigur de a monitoriza desfăşurarea luptei dintr-un loc ferit în spatele liniei frontului.

Nu vedea nici un mijloc de a se descurca cu An-74 ruseşti.

Coyote ridică privirea şi o intersectă cu cea a lui Tomb-stone, îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Am putea face ceva, dar asta ar însemna să slăbim puţin apărarea portavionului.

Vorbele lui Coyote îl făcură pe Magruder să se încrunte şi mai mult. Apoi se scutură de parcă era cuprins de un fior.

— Să te auzim !

Nu-i făcea plăcere nici o sugestie care ar lăsa portavionul descoperit, expus duşmanului, dar, pe de altă parte, poate că merita riscul dacă acest lucru mărea şansele de reuşită ale planului.

2108 Zulu - 21,08 Zone Time
Control room[145], *Galveston*
Cincizeci de mile nord-vest de Trondheim, Norvegia

Comandantul Mark Colby îşi întinse picioarele sub masa plină de hărţi, ascultând vocile celor din Control room. Pentru un comandant de submarin era cam înalt şi deseori blestema condiţiile în care era nevoit să lucreze. Uneori Colby se gândea că ar fi trebuit să se nască în alt secol. S-ar fi simţit mult mai în largul său comandând una din fregatele de pe timpuri, păşind sigur pe puntea de comandă şi simţind vântul mângâindu-i obrajii.

Dar în Control room a unui submarin de atac nu prea era loc să păşeşti în voie, aşa că trebuia să se mulţumească să stea nemişcat şi să asculte rapoartele ofiţerilor din subordine.

Şi totuşi *Galveston* avea ceva comun cu nava visată de comandant. În apropierea ţintei putea să lase în urma lui efecte devastatoare. Aceste efecte se datorau celor şase rachete Tomahawk TLAM[146] cu o putere destructivă mai mare decât a unei întregi flote de fregate. Rachetele Tomahawk îşi arătaseră virtuţile în timpul Războiului din Golf, fiind un segment important al bombardamentului iniţial care deschisese războiul aerian împotriva Iraq-ului. În seara aceasta valurile de rachete de pe *Galveston* şi *Bangor* îşi vor distruge cu siguranţă ţintele provocând destule necazuri ruşilor. Necazuri şi probleme care să-i ţină ocupaţi în timp ce amiralul Tarrant va lansa primul atac al operaţiunii Ragnarök.

Când primise ordinele de la amiralul Tarrant, Colby fusese dezamăgit văzând că rolul lui *Galveston* se reducea doar la o diversiune. Doar submarinul era dotat cu rachete antinavă, şi TLAM-uri. Dar, după o judecată mai amănunţită, îşi dăduse seama că amiralul avea dreptate. Ruşii dispuneau de mari capacităţi de ripostă la atacurile pornite de pe submarine. *Galveston* nu dispunea de suficiente rachete pentru a susţine o apărare îndelungată. Nici chiar portavionul n-ar rezista unui

145 Centrul de Control

146 TLAM - Tomahawk Land Attack Missile – racheta Tomahawk de atac navă-sol

contraatac susţinut.

În situaţia dată nici cele mai sofisticate arme dotate cu tehnica de vârf nu puteau face faţă. Arma cea mai potrivită pentru a penetra apărarea duşmană era pilotul în carlinga unui avion de luptă.

Locotenentul Richard Damien se uită la el:

— E timpul, skipper ! spuse el. Toate tuburile de lansare sunt încărcate şi gata de atac.

— Şi prietenii noştri ?

Damien se încruntă.

— Sunt tot la limita pragului de detectare. Cred că vom fi nevoiţi să-i facem să se mişte.

De câteva ore se tot fereau de o escadrilă rusească care patrula de-a lungul coastei pentru a depista eventualele submarine care s-ar apropia de ţărm. Fără îndoială că mari-na norvegiană trimisese câteva submarine în spatele flotei ruseşti şi le dăduseră destulă bătaie de cap de vreme ce trimiseseră patrule de detectare. Dacă Colby ar fi avut libertatea de a alege timpul de declanşare al atacului, armai fi aşteptat până ce ruşii se mişcau din zonă, dar timpul impus de amiralul Tarrant era stabilit clar şi nu putea suferi amânare.

— Foc ! comandă el încet.

— Foc ! Foc ! strigă Damien şi ordinul fu preluat şi transmis ofiţerului cu lansarea. Câteva secunde mai târziu submarinul se cutremură în timp ce rachetele Tomahawk părăseau tuburile de lansare într-o succesiune demenţială.

— Cursul doi-unu-cinci ! comandă Colby. Coborâm la două sute de picioare, cu viteză maximă !

În timp ce *Galveston* îşi începu manevra de coborâre, rachetele ţâşniră din valuri. Cu motoarele arzând amurgul, mugeau prin aerul limpede cu direcţia nord. Sistemul de ghidare de la bord dispunea de hărţi electronice care duceau fără greş racheta la ţintă. Drumul lor era un zbor razant pe deasupra valurilor înspumate.

La baza aeriană de la Ørland se porni alarma, anunţând rachetele care se apropiau. Trupele ruseşti se scurgeau pe uşile cazărmilor îmbulzindu-se să-şi ocupe posturile de apărare. În ciuda vitezei cu care se apropiau şi a surprizei atacului, o baterie de SAM-uri reuşi să neutralizeze două rachete. Dar celelalte cinci se arcuiau ameninţător spre bază. Căderea lor

transformă liniştitul peisaj norvegian într-o scenă de coşmar.

Prima rachetă atinse un depozit de carburanţi de la capătul bazei şi explodă într-o vâlvătaie uriaşă care urcă spre cer. Toate ferestrele pe o rază de o milă zburară în cioburi sub presiunea undei de şoc. Ecoul exploziei reverberă printre munţi ca un tunet de vară. A doua rachetă căzu aproape de tumul de control, iar următoarele trei loviră un hangar şi câteva piste de zbor.

Câteva secunde mai târziu al doilea val de rachete lansat de data aceasta de pe *Bangor* se prăbuşi deasupra bazei devastând-o. Ørland se transformă într-o grămadă de ruine arzânde.

2120 Zulu - 21,20 Zone Time
Control room, *Bangor*
Nord-vest de Trondheim, Norvegia

— Sonar ! Zăresc o ţintă la unu-şapte-nouă grade. Se apropie.

Comandantul Jason Wolfe îşi frecă vârful nasului şi se uită la secund.

— Cred că sunt după noi, Tom. Să sperăm că nu vor reuşi să ne lovească.

— Nu fi aşa de sigur, skipper ! răspunse secundul Tom Guzman cu o voce nesigură în care tremurul era evident. Nimeni n-a câştigat vreun război doar cu speranţe.

Secundul avea, desigur, dreptate, dar comentariul său îl enervă pe Wolfe. Navele ruseşti îşi dublaseră numărul chiar în timp ce ei lansau rachetele asupra ţintei. Acum ştiau că submarinele americane erau prin apropiere şi-şi începuseră vânătoarea. Începu să dea ordine grăbit:

— Timona ! Direcţia trei-cinci-patra. Drept înainte, încet. Unghi de scufundare cincisprezece grade. Adâncimea de atins, doi-zero-zero.

— Am înţeles, domnule ! Oamenii din subordine se mişcau grăbiţi să îndeplinească ordinele.

— Sonar ! vocea locotenentului Wells de la sonar părea îngrijorată.

Wolfe ridică receptorul:

— Ce ai descoperit, locotenente ?

— Căpitane, sunt cel puţin două fregate Krivak căutătoare de submarine acolo sus şi o Kresta le susţine din spate. Am reuşit să identific nava *Kronstadt*, dar pe celelalte nu le pot identifica. Semnalul nu este atât de bun.

Wolfe îşi umezi buzele care i se uscaseră brusc.

— Ţine-mă la curent dacă mai afli ceva.

Înainte de a mai putea să adauge ceva, întreaga navă începu să vibreze de sunetul penetrant al sonarului. Parcă te aflai în interiorul unui clopot.

— Dumnezeule ! Suntem reperaţi !

Wolfe aruncă receptorul fără să mai răspundă.

— Viteză maximă, cârma babord ! strigă el.

Sunetul strident al sonarelor nu mai contenea. Ruşii se pare că aruncau în apă tot ce aveau. La acest palier de adâncime aveau submarinul în mână.

— Domnule, apar mai mule sonare ! strigă operatorul. Cred că au lansat balize sonore deasupra noastră ! Apoi, după o scurtă pauză adăugă precipitat: „Peşte” în apă ! Torp ! Torp ! Torp ! (Torpilă în apă !)

— Pregătiţi-vă de manevre ! ordonă Wolfe. Raportează Wells !

— Torpilă la zero-trei-doi, nivel trei mii, viteză patru-opt noduri, se apropie. E pe urmele noastre !

— Timona, vino la zero-trei-doi ! ordonă Wolfe.

Era modul cel mai riscant de a te feri de torpile: te întorci spre ele şi te rogi la Dumnezeu să le poţi evita.

— Nivel două mii cinci sute, se apropie ! raportă Wells. Apoi adăugă repede: distanţa două mii, se apropie !

— Ţintă falsă ! Lansaţi o ţintă falsă !

— Distanţa o mie cinci sute... o mie patru sute... o mie trei sute...

Wolfe îşi umezi din nou buzele. Nu crezuse că va trăi vreodată asemenea momente. O luptă adevărată ! În următoarele secunde *Bangor* şi echipajul lui de o sută treizeci şi patru de persoane va trăi sau va muri, în funcţie de decizia pe care o va lua el.

— O mie... nouă sute... opt sute...

— Coborâm, domnule Kyle. Timona, vino la trei-cinci-cinci. Acum !

Simţea nava răsucindu-se în apă, încercând să scape de torpila ucigaşă. I se păru că-l aude pe Guzman murmurând o rugăciune şi vru să spună şi el una.

Torpila trecu ca un fulger pe lângă submarin.

— O.K. ! strigă cineva, în timp ce zgomotul torpilei se topea îndepărtându-se.

— Se întoarce ! raportă Wells. Se întoarce ! Cred că s-a fixat pe una din ţintele false !

Acum submarinul înainta drept, iar Wolfe ar fi dorit să respire uşurat. Dar era prea devreme pentru asta. Unda de şoc izbi submarinul, scuturându-l. Wolfe se prinse de o balustradă, dar Guzman nu apucă să se prindă de nimic şi se bălăbăni, dintr-o parte în alta, abia ţinându-se pe picioare.

— O torpilă s-a dus, spuse el palid. Înainte de a mai apu-ca să zică ceva, operatorul sonar îl întrerupse:

— Torpilă în apă ! Torpilă ! Nivelul zero-unu-trei. După o scurtă pauză adăugă precipitat: Două... trei... Trei torpile, acelaşi plafon. La dracu ! Ticăloşii ăştia sunt puşi pe fapte mari !

Jason Wolfe închise ochii. De data asta chiar se ruga.

— Două mii... o mie opt sute... o mie cinci sute...

— Mai multe torpile se apropie. Plafon doi-unu-şase !

De data aceasta torpilele nu-şi mai greşiră ţinta. Prima izbi careul din prora submarinului, lovi radarul, compartimentul sonarului şi inundă camera torpilelor. Soneria de alarmă începu să urle. Marinarii se înghesuiau încercând să se pună la adăpost în spatele uşilor etanşe, în timp ce secundul se lupta să menţină ordinea. În timpul luptei disperate pentru supravieţuire, a doua torpilă lovi cârma. Apa năvăli în postul de comandă, îl mătură pe Guzman şi-l izbi de peretele etanş. A treia torpilă izbi submarinul care deja se îndrepta spre fundul mării. Cu carcasa sfărâmată, *Bangor* îşi găsi un ultim culcuş pe fundul puţin adânc al mării.

2338 Zulu - 23,38 Zone Time
Tomcat 204, Odin[147] Flight
Cinci mile sud de *USS Thomas Jefferson*

Batman îşi verifică nervos instrumentele. Această parte a misiunii îi întindea nervii la maxim. Nu lupta, nici măcar

147 Odin - zeul suprem în mitologia nordică.

apropierea luptei nu-l nelinişteau, ci lunga aşteptare ca toate aparatele forţei de atac să decoleze de pe pistă şi să-şi ia locul în formaţie. Era nerăbdător să înceapă o dată atacul, dar în acelaşi timp avea şi o uşoară strângere de inimă. De data aceasta urmau să înfrunte un inamic pe măsură. După ce escadrila Vipers fusese decimată de ruşi, dorinţa de revanşă era firească. Pe de altă parte se gândea că a doua oară poate nu vor mai fi la fel de norocoşi.

— Doi-zero-patru, aici doi-zero-trei ! se auzi prin radio vocea lui Coyote care pilota acum Tomcat 203 de când avionul său se odihnea pe fundul Atlanticului. Batman, verifică-ţi din nou rachetele !

— Recepţionat ! confirmă Batman. Coyote era uşor îngrijorat şi pe bună dreptate. Rachetele Phoenix erau vitale pentru escadrilă în această misiune. Dar era inutil să le mai verifice încă o dată. Apoi Batman zâmbi. De ce să se enerveze pe Coyote când el însuşi făcea câte două verificări suplimentare aparatelor de bord înainte de a pleca într-o misiune.

Nu credea ca Grant să zboare atât de curând. Ar fi trebuit să mai rămână la infirmerie. Dar acum era mai bine că zbura şi Coyote alături de ei întrucât escadrila Vipers avea de îndeplinit o misiune cheie în acest atac. Cel puţin ei se aflau în aer, faţă de Magruder. De la moartea lui Stramaglia, acesta muncise enorm şi chiar şi acum era ţintuit la bordul portavionului pentru a coordona întreaga operaţiune. După câte îl cunoştea, Batman era convins că Magruder tremura de dorinţa de a fi la bordul unui Tomcat zburând alături de ei. Datorită durităţii misiunii, Batman ar fi fost mai liniştit dacă Magruder ar fi fost alături de ei.

— Ce crezi Mal ? întrebă Batman prin circuitul intern al avionului. Scăpăm din atacul ăsta ?

— Dacă noi nu scăpăm, atunci nu mai scapă nimeni ! răspunse Malibu vesel.

— Odin Flight ! Odin Flight ! se auzi vocea lui Magruder. Aici Asgard[148]. Operaţiunea Ragnarök. Începeţi faza unu. Repet, începeţi faza unu.

— Aştia suntem noi ! spuse Batman. Aduse manetele la puterea unitară a reactoarelor şi îndreptă avionul spre nord.

---

148 Asgard - în mitologia nordică este tărâmul zeilor *Aesir* (zei ai războiului și ai puterii).

Alte douăzeci şi patru de avioane îl urmară. Era primul val de atac care va hotărî dacă Bergen va rezista sau va cădea.

2345 Zulu - 23,45 Zone Time
Puntea de Comandă, portavionul *Saiuz*
Marea Norvegiei

— Da, amirale, sunt sigur. Avionul An-24 ne-a semnalat cel puţin douăzeci şi cinci de avioane inamice care se îndreaptă direct spre *Saiuz*. De data aceasta nu mai încape nici o îndoială.

Amiralul Kenkin asculta glasul agitat al lui Gluşko şi examina datele transmise de An-74 direct pe biroul său. Se părea că de data asta Gluşko nu mai exagera.

— Foarte bine, Gluşko. Ia avioanele de pe pistă şi organizează apărarea.

— Ştiţi că escadrila de MIG-uri de pe punte a fost echipată cu armament de luptă pentru sprijinirea operaţiunilor de debarcare ! îi reaminti Gluşko. Nu pot fi folosite în luptele aeriene.

— Ia-le de pe punte oricum ar fi ! se răsti Kenkin.

Studiase greşelile dezastruoase ale portavioanelor japoneze în cel de al doilea război mondial. De prea multe ori fuseseră prinse cu avioanele pe pistă de atacurile americane. El nu va permite ca aşa ceva să se întâmple astăzi.

— Am înţeles, tovarăşe amiral ! spuse Gluşko. Dar tot suntem slabi în faţa inamicului. Cer permisiunea să rechem misiunea de escortă Osa.

Asta era escadrila lui Terekov escortând flota invadatoare de pe coasta Norvegiei, la aproape trei sute de kilometri spre est. Kenkin îşi muşcă buzele nehotărât. În ultima luptă cu americanii, Gluşko retrăsese o întreagă escadrilă din luptă de teama unei ameninţări imaginare asupra portavionului. Cu toate că nici Gluşko şi nici Terekov nu spuseseră nimic, el ştia că victoria nu fusese definitivă. Dar de data asta se părea că intenţia americanilor era clară. Portavionul se putea apăra destul de uşor de atacurile avioanelor americane. Pe de altă parte *Saiuz* era mult mai aproape de flota invadatoare decât americanii şi îşi putea chema oricând avioanele în ajutor.

Era ciudat că americanii se hotărâseră să atace portavionul

şi nu se ocupau de transportul de trupe. Se pare că diversiunea îi convinsese ca şi pe norvegieni că adevărata ameninţare o reprezentau trupele de paraşutişti. Oricum atacarea portavionului era un gest gratuit, mai mult simbolic decât practic. Americanii nu-i puteau provoca stricăciuni prea mari decât cu foarte mult noroc. Acest atac nu putea fi decât o ripostă târzie la înfrângerile pe care le suferiseră deja în Islanda şi în bătălia aeriană.

— Este în regulă, Gluşko ! spuse el într-un târziu. Cheamă înapoi escadrila misiunii Osa, dar să nu acţionezi până ce americanii nu încep atacul.

— Am înţeles, tovarăşe amiral !

Kenkin se uită din nou la poziţia avioanelor pe ecran şi zâmbi. Atâta timp cât americanii ignorau transportoarele de trupe n-aveau decât să tot atace flota Krasnâi-Flag.

CAPITOLUL 23

Luni, 16 iunie, 1997

0004 Zulu - 00,04 Zone
Fulcrum Leader, Misiunea de escortă Osa
Deasupra insulei Bremanger, Norvegia

Terekov privea apele de dedesubt şi inima îi tresălta de mândrie la vederea navelor forţei de invazie care se deplasa în formaţie strânsă. În curând debarcarea va avea loc şi va în-cepe atacul asupra oraşului Bergen. Pe urmă norvegienii vor fi înfrânţi, războiul se va sfârşi, iar Rusia îşi va relua locul de superputere. Va fi capabilă să dicteze condiţii unei lumi cu voinţa slăbită, şi îşi va putea reface economia şi structurile politice. Era nevoie de această victorie şi, după înfrângerea americanilor în Islanda şi deasupra Mării Norvegiei, acest ultim succes va fi uşor de obţinut.

Ruşii stătuseră cu ochii pe Grupul de Luptă american, urmărindu-i navele şi avioanele cu ajutorul lui An-74. În tot acest timp, aproape trei zile, americanii stătuseră la limita zonei de exclusivitate, părând incapabili să ia o decizie majoră. Nici nu plecau, dar nici nu avansau. Terekov propusese chiar un atac asupra portavionului american, dar Moscova ordonase portavionului *Saiuz* să-şi concentreze atenţia asupra pregătirii unui cap de pod la sud de Sognefjord. Când americanii îşi începuseră bruiajul radar şi semnalele radio, se îngrijoraseră puţin, dar încercarea de bruiere se dovedi a fi în final foarte slabă. Atâta timp cât An-74 îşi făcea datoria, nu prea exista şansa reală a unui atac prin surprindere din partea americanilor. Asta în situaţia în care ar fi capabili să organizeze unul.

Prima escadrilă de atac îşi făcuse cu bine datoria în timpul luptei cu americanii şi acum era din nou în misiune. Pentru orice eventualitate escadrila de apărare a portavion-ului era pe poziţii, iar MIG-urile de la baza aeriană din Ørland puteau interveni oricând.

În acest moment pe puntea lui *Saiuz* se pregăteau încă două escadrile pentru a susţine debarcarea de mâine a trupe-lor aduse din Murmansk şi Arhanghelsk.

— Osa ! Osa ! Aici Gnezdo[149] ! îl trezi din reverie vocea lui Gluşko. Ţi se ordonă să te întorci imediat la bază ! Repet, întoarce-te imediat !

Lui Terekov nu-i venea să-şi creadă urechilor. Avea impresia că lui Gluşko îi ardea de glume.

— Gnezdo ! Aici Osa ! Vă rog să-mi daţi precizări !

— Au fost detectate avioane americane apropiindu-se de *Saiuz*. ETA[150] trei minute. Escadrila voastră este esenţială în apărarea portavionului. Ordinul amiralului să vă întoarceţi imediat !

Terekov înjură cu sete. Poate că era doar una din iluziile paranoice ale şefului său, dar dacă era adevărat, atunci americanii vor regreta amarnic că au căzut din nou în mâinile lui.

— Confirmat mesajul ! Am pornit !

Terekov se foi pe scaunul incomod şi schimbă frecvenţa pentru a le comunica şi celorlalţi ordinul.

0006 Zulu - 00,06 Zone Time
Tomcat 203, Odin Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Cred că ne aşteaptă de vreo săptămână. Au o pregătire radar atât de intensă încât riscăm să ajungem ca friptura de la cuptorul cu microunde !

Auzindu-l pe John-Boy, Coyote zâmbi sub mască. Ştia ce simte ofiţerul său RIO. Toate instinctele lui se împotriveau unui astfel de zbor expus, cu o ţintă atât de vizibilă. Nici faptul că Prowler zbura alături de el, bruind radarul selectiv, nu-l ajuta prea mult.

— Nu te forţa prea tare, John-Boy, dar fii cu ochii pe ei. Dacă încep să tragă, anunţă-mă !

— Nici o grijă, şefule ! Am să strig de or să mă audă şi cei de pe *Jeff*. Dacă o să strig destul de tare şi dacă vântul bate din

149 Gnezdo (Гнездо) - Vizuina

150 **e**stimated **t**ime of **a**rrival - timpul estimat pentru sosire

direcţia bună, poate reuşesc să mă întorc viu la Washing-ton.

— Odin Leader, aici Asgard ! se interpuse vocea lui Magruder. Părea încordat. Să fie din cauza noii sale funcţii, sau era îngrijorat că-şi trimisese tocmai piloţii din fosta lui escadrilă într-un atac care le putea fi fatal ? Dar era singura escadrilă în care avea deplină încredere şi pe care se putea sprijini la nevoie. Operaţiunea pe care o propusese Coyote nu avea nevoie de întreaga escadrilă de Tomcat, dar restul operaţiunilor aveau nevoie de cât mai multe avioane, aşa că alegerea devenise inevitabilă.

— Situaţia ?

— Neschimbată ! răspunse scurt Coyote. Apoi continuă, încă nimic de la băieţii cei răi, de parcă şi-au băgat cornul în pernă şi au de gând să se bată doar deasupra portavionului.

— Are şi asta un rost, spuse Magruder. Cu cât te apropii mai mult cu atât devii o ţintă mai sigură pentru SAM-urile lansate de pe navă. Dar asta este valabil numai dacă sunt siguri că pot distruge în aer tot ce vrei să le arunci tu în cap.

Lui Coyote i se păru că aceste cuvinte nu sunt prea încurajatoare aşa că răspunse ezitând:

— Da... Ascultă Tombstone, n-am prea fost în apele mele în ultimele câteva zile. Dacă n-am să mă mai întorc...

— Ai să te întorci, Coyote. Eşti indestructibil ! îl între-rupse Magruder.

— Dacă nu mă mai întorc, trebuie să ştii că eu cred că tu eşti cel mai bun ! Şi cred că ai să faci treabă bună în locul lui Stramaglia.

Mult timp Magruder nu mai spuse nimic. Când vorbi într-un târziu, vocea îi era schimbată.

— Tango şase-cinci tocmai a depistat o escadrilă venind în direcţia voastră dinspre flota de invazie. E timpul să începeţi faza a doua, Coyote ! Executarea !

Coyote schimbă frecvenţa radio şi ordonă:

— Către toate aparatele misiunii Odin ! Aici Odin Leader ! Începe faza a doua !

— Recepţionat ! răspunse Batman, apoi şi ceilalţi piloţi din escadrilă.

Coyote luă altitudine urcând deasupra escadrilei şi acceleră lăsându-i pe ceilalţi cu mult în urmă.

0009 Zulu - 00,09 Zone Time
CIC Air Ops, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

— Loki[151] Leader ! Aici Asgard ! spuse Magruder încercând să găsească calmul pe care îl avusese întotdeauna Stramaglia. Acum începe faza a doua. Începeţi simfonia şi la atac !

Nu-şi putea stăpâni nervozitatea şi nerăbdarea. Până acum nu realizase niciodată cât de greu este să fii nevoit să stai departe de luptă, ştiind ce se petrece în aer, fără să ai posibilitatea de a acţiona direct. Desigur, ar fi putut să plece cu una dintre escadrile. Stramaglia chiar cedase acestui impuls... dar cel puţin murise luptând.

Noua lui responsabilitate îl reţinuse pe navă. Acum era imperios necesar să stea aici şi să coordoneze toate componentele acestei operaţiuni. Nu erau doar cei de pe Alpha Strike, trebuia să coordoneze şi Tomcat-urile care zburau deasupra Grupului de Luptă, şi elicopterele care se ocupau acum de căutarea submarinelor. Hotărârea de a urmări lupta de la distanţă o luase după ce chibzuise îndelung. Acolo sus era foarte uşor să pierzi din vedere toate problemele în afară de cele imediate de care te izbeai. Învăţase acest lucru după ce pierduse nava *Gridley* din cauza nerăbdării sale. Acum ştia foarte bine că locul lui era în Centrul Operaţiunilor Aeriene. Dar cunoaşterea acestui lucru nu-i uşura cu nimic situaţia.

— Asgard ! Aici Loki Leader ! sosi răspunsul lui Bigfoot. Confirmăm. Trecem la atac !

0010 Zulu - 00,10 Zone Time
Operaţiunile Aeriene, Saiuz
Marea Norvegiei

— Căpitane, bruiajul radar al inamicului se intensifică. De parcă ar fi apăsat pe un buton şi ar fi mărit puterea de zece ori.

Gluşko aruncă o privire peste umărul tehnicianului radar şi se uită la ecranul plin de purici.

---

151 Loki - Zeul focului şi al magiei în mitologia nordică, frate de sânge cu Odin.

— Compensaţi ! mârâi el.

— Nu pot, căpitane ! răspunse tehnicianul. Poate aparatura de pe An-74 ar fi mai bună, dar cu ce avem noi aici...

— Atunci comută pe An-74 ! strigă Gluşko grăbit. Şi fă-o înainte de a începe ăştia atacul !

Aveau nevoie de radare în stare de funcţionare pentru a putea depista atacul american. Spera ca bateriile SAM sa nu fie afectate de această bruscă schimbare în tehnica de bruiaj americană. Dacă se dovedea că navele de suprafaţă nu vor fi în stare să-şi folosească cum trebuie puterea de foc, venirea americanilor se putea transforma într-un dezastru.

Imaginea pe ecranul radar tremură puţin, apoi deveni clară. An-74 care privea în jos spre câmpul de luptă era într-o poziţie favorizată şi penetra mult mai uşor bruiajul american. Gluşko studie o clipă ecranul, apoi arătă o pereche de puncte care se desprinseseră de celelalte avioane americane:

— Ce-s astea ?

Unul dintre adjutanţi se uită la simboluri şi-i răspunse:

— Interceptoare americane de tipul F-14. Adjutantul se opri o clipă părând nesigur. Câştigă în altitudine şi se îndreaptă spre nord. Oricum, departe de noi. Apoi, dintr-o dată, înţelese. Se îndreaptă spre avionul An-74, tovarăşe căpitan ! Sunt echipate cu rachete Phoenix şi An-74 va fi în ţinta lor în câteva secunde !

— Avertizaţi avionul An-74 ! lătră Gluşko. Şi ordonaţi patrulei portavionului să se ia după ei ! Acum !

— Dar va rămâne nava fără acoperire, tovarăşe căpitan !

— Lasă gura şi dă ordinul !

0012 Zulu - 00,12 Zone Time
Tomcat 204, Odin Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Avem companie, Batman. Uite colo nişte Suhoi. O întreagă escadrilă !

— Fii cu ochii pe ei ! ordonă Batman. Doi-zero-trei, aici doi-zero-patru. Mă auzi, Coyote ?

— Te aud. Îi vezi pe noii noştri prieteni ?

— Afirmativ, Coyote. Cum zici s-o scoatem la capăt cu băieţii ăştia ?

— Eu şi cu Tyrone rămânem pe ţintă. Între timp tu împreună cu ceilalţi îi mai ţineţi pe băieţi în şah să ne putem termina treaba.

— Recepţionat, Coyote ! răspunse Batman. Capul sus, copii ! Hai să ne câştigăm cinstit salariul ! Urmaţi-mă !

Se lăsă pe una din aripi într-un viraj strâns, spre dreapta, mărind în acelaşi timp altitudinea. Alte trei Tomcat îl urmară.

— Folosiţi rachetele Sparrow. Păstraţi-vă Phoenix-urile pentru a distruge ţinta.

— Recepţionat ! spuse Batman. Apăsă butonul selector ca să aleagă o rachetă dirijată de nivel mediu. Un punct micuţ se aprinse pe ecranul său sclipind roşu. M-am fixat pe ţintă ! Trag ! Fox one ! Fox one !

Racheta Sparrow ţâşni pe glisiera ei de ghidare.

0012 Zulu - 00,12 Zone Time
Tomcat 204, Odin Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Fixat ! M-am fixat pe ţintă ! Acum, Coyote !

Degetul i se crispă pe butonul de tragere şi racheta Phoenix ţâşni de sub aripa Tomcat-ului. La distanţa de nouăzeci de mile avionul An-74 era în afară de orice pericol. Rachetele aer-aer nu-l puteau lovi, dar rachetele Phoenix băteau şi peste această distanţă. Distrugerea avionului radar era un element esenţial în reuşita planului. Secundele treceau încet. John-Boy anunţa distanţa rachetei până la ţintă cu o voce încordată de parcă ar fi anunţat scorul la un meci de baschet.

— Douăsprezece mile, se apropie... opt mile... cinci, se apropie şi mai tare... Bingo ! Asta da lovitură ! Dumnezeule, ce le-am pus-o, Coyote !

— OK, spuse Grant. Exaltarea luptei pusese stăpânire pe el. Acum el era tot una cu Tomcat şi cu lupta care se dădea dedesubtul lor. Tyrone, hai să intrăm în joc. După mine !

0015 Zulum, 00,15 Zone Time
CIC Air Ops, *USS Thomas Jefferson*

Marea Norvegiei

— Am dat lovitura ! Madcap a fost lovit !

Un val de bucurie îi cuprinse pe cei din încăpere, şi Magruder se trezi că se bucură şi el. Coyote se descurcase aşa precum promisese la şedinţa de instruire dinainte de zbor. Acum cu avionul An-74 distrus şi cu bruiajul puternic al celor de pe Prowler, comunicaţiile ruşilor vor fi serios afectate. Şi asta era tot ce-i trebuia planului american pentru a reuşi. Puse mâna pe receptor:

— Thor, Thor, aici Asgard. Începeţi faza a treia ! Repet, începeţi faza a treia ! Confirmaţi !

Benton, pilotul texan de pe Hornet, răspunse prompt:

— Asgard, aici Thor ! Am pornit ! O să vadă ei !

Magruder puse receptorul deoparte şi zâmbi uşor. Acum toate piesele fuseseră puse în mişcare. Atâta timp cât Hornet şi Intruder puteau reţine atenţia ruşilor asupra lor încă o jumătate de oră, erau mari şanse ca planul să se desfăşoare exact aşa cum îl pregătiseră.

0015 Zulu - 00,15 Zone Time
Intruder 507, Loki Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Break off, Banshee, desprinde-te !

Bannon înjură şi se supuse ordinului commander-ului Ralph Quinn, îndepărtându-se de grupul de luptă al ruşilor. De când intraseră în raza rachetelor Harpoon, pentru operaţiunile aer-aer, intraseră cu toţii în luptă. De fiecare dată când o rachetă rusească se ridica de pe punte, un Hornet de-al lui Henderson se şi angaja, împrăştiind o dâră de pleavă şi de flăcări pentru a o deruta.

Intruder nu prea participau la luptă. Mai mult mimau lupta, hărţuindu-şi adversarii fără să se apropie prea mult de ţinte. Rolul lor era să-i hărţuiască permanent pe ruşi ameninţându-i cu atacul. Dacă ar fi lansat rachetele Harpoon cu care erau dotaţi, Intruder nu ar mai fi constituit un pericol real pentru nave şi ruşii şi-ar fi putut dirija avioanele spre est în sprijinul trupelor de debarcare.

Deşi cunoştea foarte bine detaliile planului, lui Bannon îi venea foarte greu să nu atace portavionul. De când Suhoi şi Barcap fuseseră trimise după escadrila Vipers, ruşii erau extrem de vulnerabili. Era atât de uşor acum să ataci portavionul şi să transformi o simplă diversiune într-o victorie strălucită !

Navigatorul-bombardier, care stătea alături de el, se uită la Bannon cu o expresie nefericită. Era locotenentul Scott Gordon care încercă să fie conciliant:

— Haide, Banshee ! Ia-o mai uşor. Nu trebuie să le pui chiar pe toate la inimă.

— Dar ce-i vrea ? Să ne spulbere unul din SAM-urile lor ? Tu stai acolo şi nutreşti gânduri frumoase, dar eu sunt ăla care pilotează !

Poate că dacă ar fi fost la fel de ferm şi atunci cu Jolly Greene, accidentul n-ar mai fi avut loc. N-ar fi trebuit să se lase enervat de Jolly, oricât de mare erou era el şi oricât de mare era funcţia lui la bordul lui *Jefferson*. Într-un avion de atac nu era loc decât pentru un singur pilot.

— Death Dealers, încă un rond pentru următorul atac ! ordonă Quinn. Hai să văd dacă coborâţi destul de jos să le simţiţi mirosul de borş din cazane.

Zâmbind pentru prima dată în ultimele câteva zile, Ban-non intră în formaţie şi se pregăti de atac.

0015 Zulu - 00,15 Zone Time
Tomcat 203, Odin Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Şopteşte-mi John-Boy. Găseşte-mi un tovarăş de joacă! spuse Coyote.

— Plafon zero-patru-doi ! răspunse laconic ofiţerul RIO. Se apropie repede.

Coyote viră spre dreapta şi comandă selectorul căutând o rachetă Sparrow. Imediat ce reticulul de ţintă se aprinse, deschise focul, şi strigă:

— Fox one ! Fox one !

Racheta se lansă spre ţintă, dar dintr-o dată devie de la

traiectorie şi coborî în picaj către ocean. Racheta Sparrow AIM-7 era probabil ultima rachetă din arsenalul aviatic pe care te mai puteai baza. Pe lângă asta mai era şi grea. Tomcat care nu aveau acroşate de aripi rachete Sparrow executau manevrele de zbor cu mult mai mare uşurinţă. Dar asta nu mai conta acum. Mai avea la dispoziţie o rachetă Phoenix, care era mult mai sigură decât Sparrow.

— Coyote fii atent la şasele tău ! îl avertiză John-Boy.

Se întoarse şi văzu peste umăr un Suhoi ţinându-se de coada lui.

— La dracu ! înjură, virând brusc. Rusul se luă după el şi Coyote înjură din nou.

— Tyrone, Tyrone ! Ia-l dracului pe ticălosul ăsta din câr-ca mea.

Sunetul alarmei îl avertiză că radarul de ochire al in-amicului se fixase asupra sa.

0016 Zulu - 00,16 Zone Time
Tomcat 211, Odin Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Sunt pe drum ! spuse Powers împingând manşa înainte şi spre stânga cu o mişcare violentă. Fusese ocupat cu o pereche de Suhoi care îl vânau pe Sheridan şi nu se afla în poziţia cea mai bună pentru a-şi salva coechipierul de aripă.

— Ia-o mai uşor, Tyrone ! protestă Ears.

Dar Powers îl ignoră şi îşi aruncă Tomcat-ul cu toată viteza spre avioanele care se duelau. Acţionă manetele la maxim şi se rostogoli spre dreapta. Acceleraţia îl aruncă în scaun întunecându-i vederea.

Când cele două avioane trecură într-o fracţiune de secundă pe lângă carlinga lui, se aruncă fulgerător între ele.

0016 Zulu - 00,16 Zone Time
Tomcat 203, Zborul Odin

Deasupra Mării Norvegiei

— Dumnezeule mare ! exclamă Coyote. Ce dracu a fost asta, Tyrone ?

Brusca apariţie între urmărit şi urmăritor a avionului lui Tyrone îl uluise pe Coyote. Dar şi mai tare îl sperie pe rus. Suhoi se rostogoli spre dreapta pentru a-l evita pe nebunul de american care îi apăruse brusc în faţă. Cu această ocazie pierdu ţinta fixată de radar. Coyote se roti repede încercând să-l fixeze pe rus, dar înainte de a-şi termina manevra Suhoi se pornise după următoarea pradă.

Era Powers. Tomcat-ul lui sălta şi se ferea în disperare, dar pilotul rus nu-l slăbea defel.

— Nu pot scăpa de el ! Nu pot scăpa de el ! strigă tânărul locotenent.

Coyote selectă o Sidewinder şi acceleră. Parcă trecu o veşnicie până când auzi în căşti tonul binecunoscut care îi anunţa fixarea pe ţintă. Cum îl auzi apăsă convulsiv butonul.

— Fox two ! Fox two ! strigă el. Acum ţine-te bine, băiete. Poţi să... În aceeaşi secundă racheta ţâşni de sub aripa rusului. Tomcat şi Suhoi explodară simultan.

0017 Zulu - 00,17 Zone Time
Fulcrum Leader, Misiunea Osa
Deasupra Mării Norvegiei

— *Kranetieli* ! *Kranelieli* ! Aici Osa ! Guardian, aici Osa ! Mă auzi ? Terekov înjură cu sete. Ce dracu’ se întâmpla? An-74 nu răspundea la apelurile sale, iar comunicarea radio era puternic bruiată.

— Osa, aici Gniezdo ! Gluşko se chinuia din răsputeri să se facă auzit. Guardian a fost scos din funcţiune. Americanii l-au distrus. Comunică-mi care este ETA !

Terekov nu răspunse. Acum începea să înţeleagă. Americanii îşi începuseră atacul fără a-şi lua măsurile elementare de protecţie împotriva detecţiei radar. Deci doriseră ca apropierea lor să fie depistată. Iar acum nu mai voiau să fie depistaţi. Altfel de ce să-şi fi pierdut timpul urmărindu-l pe An-74 când erau atâtea alte ţinte mai valoroase. Totodată şi bruiajul lor devenise

dintr-o dată mai puternic. Un fin observator de la americani remarcase precauţia lui Gluşko de a acoperi portavionul la un eventual atac. Poate că americanii se îndreptaseră spre portavion doar ca un preludiu al unui atac asupra forţelor amfibii de debarcare.

— Osa, Osa ! aici Gnezdo ! reluă Gluşko răguşit. Spune-mi urgent care este ETA ta ? Bombardierele americane nu ne-au atacat încă şi le-am putea doborî dacă ai putea ajunge aici şi ai intra în luptă !

Deci bombardierele americane nu deschiseseră încă focul...

— Zborul Osa, aici comandantul ! răspunse Terekov crispat. Atacul asupra portavionului *Saiuz* e doar o manevră înşelătoare. Adevăratul atac va avea loc asupra flotei de debarcare. Ne îndreptăm într-acolo.

Întorcându-şi avionul, Terekov porni spre noua direcţie. Diversiunea americanilor aproape că mersese. Dar mai avea încă timp să se întoarcă şi să se alăture avioanelor care apărau debarcarea. Pentru insubordonare, Gluşko îi va cere capul, dar asta nu mai conta acum. Terekov ştia mai bine ce trebuia făcut pentru a salva reuşita invaziei în Norvegia de toate tertipurile americanilor.

0019 Zulu - 00,19 Zone Time
CIC Air Ops, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

— Nu mai încape nici o îndoială, comandante, spuse Ow-ens arătând spre ecran. Nenorociţii ăştia de ruşi se întorc. N-au înghiţit momeala.

Magruder se uita la simbolurile luminoase de pe ecran şi sufletul i se strângea. Desigur că se luase în calcul şi o astfel de eventualitate, dar era mare păcat. La început ruşii păruseră că au căzut în capcană. Schimbarea bruscă a cursului acestei escadrile nu putea să însemne decât că unul dintre conducătorii de escadrilă îşi asumase dintr-o dată o responsabilitate care îl depăşea şi preluase iniţiativa. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva după ce citise rapoartele operaţiunii aceleia, care fusese atât de bine concepută de ruşi încât măturase jumătate din escadrila Vipers. Era acolo cel puţin un rus deştept care nu

putea fi păcălit.

Acum totul se rezuma la o problemă de matematica. Gru-pul de atac Thor care se îndrepta spre flota de invazie era încet, mult prea încet. MIG-urile aveau o viteză dublă si erau şi mai aproape de obiectiv. În afară de asta avioanele din escadrila Thor nu puteau face faţă unui atac hotărât al MIG-urilor. Este adevărat că aparatele Hornet dispuneau de câteva rachete aer-aer. După plan trebuia ca fiecare avion să trimită câte o rachetă Harpoon înainte de a intra în luptă directă cu escadrila de escortă a vaselor de debarcare. Dar în noile condiţii ei erau obligaţi să poarte o luptă cu două escadrile echipate în întregime numai cu rachete aer-aer.

Cam asta era situaţia. Nu existau prea multe posibilităţi. Ori amânau atacul, ori vor privi douăzeci de avioane americane aruncându-se în luptă fără nici-o şansă de victorie. Cu o singură mişcare îndrăzneaţă, necunoscutul pilot rus îşi salvase flota de debarcare de la distrugere. Şi în acelaşi timp le crease americanilor posibilitatea să privească din apropiere complet neputincioşi cum va cădea Bergen-ul şi cum ruşii invadează toată Norvegia.

CAPITOLUL 24

Luni, 16 iunie, 1997

0020 Zulu - 00,20 Zone Time
CIC Air Ops, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Magruder puse mâna pe microfon simţind cum moare în interiorul său. Fuseseră atât de aproape...

— Asgard, Asgard ! Aici Odin ! explodă vocea lui Coyote. Ruşii se retrag. Cred că s-au cam săturat. Cer instrucţiuni.

Tombstone înghiţi în sec şi se uită din nou la harta planului. Ar mai fi o şansă să-i oprească pe afurisiţii de ruşi, dar numai dacă Vipers îi ajungeau pe ruşi din urmă înainte de a se întâlni cu Thor. Dacă ar fi fost şi el alături de ei, măcar. Ştia că el şi cu Batman ar fi reuşit. La fel ca atunci la Won-san şi în ultima intervenţie sălbatică din Oceanul Indian...

Scutură din cap. Nu, el nu trebuia să fie acolo sus. Coyote şi Batman erau doi dintre cei mai buni. Iar ceilalţi din escadrilă nu erau cu nimic mai prejos de cum fusese el acum trei ani. Era timpul să accepte că ştafeta fusese predată. De-getele i se strânseră în jurul microfonului şi începu să dea ordine electrizat:

— Odin, aici Asgard ! Noi ordine. Îndreptaţi-vă spre ţinta Thor. Repet, ţinta Thor. Folosiţi orice mijloc pe care îl aveţi la dispoziţie pentru a sprijini atacul Thor. Mă auzi, Odin ?

— Te aud, răspunse Coyote calm şi rece. Era un ton ceva mai apropiat de cel pe care-l cunoscuse el, decât cel din ultimele câteva zile. Pornim, Stoney.

Îşi muşcă buzele adâncit în gânduri. Era o misiune ne-planificată pentru Tomcat. Cei din Vipers erau la fel de rapizi ca şi MIG-urile, aşa că vor reuşi să se apropie de ele înaintea sosirii celor din grupul Thor. Dar până să ajungă nu vor mai avea combustibil, aşa,că va trebui să trimit un Texaco după ele.

Şi mai era ceva care putea mări presiunea asupra ruşilor. Dacă nu răspundeau unei ameninţări, poate că vor răspunde la

ceva mult mai puternic. Ridică din nou microfonul şi de data aceasta zâmbea.

0021 Zulu - 00,21 Zone Time
Intruder 507, Loki Flight
Deasupra Mării Norvegiei

— Către toate aparatele Loki. Aşteptaţi noi ordine ! Ban-non îşi ridică capul auzind apelul lui Magruder. Oare cei de pe *Jefferson* ordonau deja întoarcerea ? După plan era încă prea devreme. Numai dacă nu mergea ceva rău pe undeva.

— Zborul Loki ! Ţinta iniţială este desemnată activă. Repet, activă ! Începeţi atacul ! Trageţi !

Cuvintele îl făcură pe Bannon să tremure de emoţie. Asta şi aşteptase !

— L-ai auzit Gordo ? E timpul să le arătăm ceva ca lumea. Să ne ţină minte până data viitoare !

Quinn îi alinie în două rânduri cu câte patru Intruder pe linie, iar în faţă alinie Hornet-urile pentru eventualitatea că vreun avion de interceptare ar încerca să blocheze atacul. Bannon făcea parte din al doilea rând, aşteptând ca avioanele din primul rând să tragă asupra portavionului.

— Strâns în formaţie de luptă ! ordonă Quinn. Aveţi grijă la SAM-uri !

— M-au locat ! strigă un pilot.

— Urcă ! Urcă ! Aruncă nişte pleavă şi urcă !

Radioul amuţi, apoi Quinn anunţă sumbru:

— L-au prins pe Hoops[152].

Era vorba de lt-commander Jack „Hoops” Wilson.

— Trag al dracului ! Tirurile de apărare sunt prea intense! spuse calm o voce.

Apoi Quinn din nou, părând uşor dezgustat:

— Al doilea val, e rândul tău. Noi nici măcar nu i-am zgâriat !

0023 Zulu - 00,23 Zone Time
Tomcat 203, Odin Flight
Deasupra Mării Norvegiei

152 În slang – om de culoare /negru

— Distanţa ? întrebă Coyote.

— O sută cincizeci de mile, se apropie ! răspunse John-Boy. Se apropie... unu-treizeci acum.

Coyote apăsă butonul selector pentru o rachetă Phoenix.

— În regulă Vipers. Hai să trecem la treabă că de aia plătesc contribuabilii impozite. Faceţi în aşa fel încât să-i so-cotiţi pe toţi.

— Da' ce, eu nu fac tot timpul aşa ? interveni Batman.

Altcineva, probabil Malibu, chicoti.

— Hai la treabă, băieţi ! îi admonestă Coyote. Cât despre tine Batman, tu nu trebuie decât să te prefaci.

— O sută zece mile ! anunţă John-Boy.

Aceasta era distanţa maximă pentru Phoenix, dar Coyote nu voia nici o ratare. Nu mai rămăseseră decât patru dintre ei: Coyote, Batman, Sheridan şi locotenentul Joe „Shorty”[153] Travers. Celălalt Tomcat căzuse în timpul luptei cu Suhoi, aproape în acelaşi timp cu Powers. Şapte rachete Phoenix nu contau prea mult pentru mijloacele de apărare de care dispuneau ruşii, dar cel puţin le împuţinau pentru mai târziu când Vipers vor ieşi la atac cu Sidewinder şi Sparrow.

— Nouăzeci de mile, Coyote. Pe unul îl văd.

Apăsă butonul de ochire şi trase:

— Fox three ! Fox three !

Racheta Phoenix se desprinse de la locul ei şi acceleră, străbătând văzduhul întunecat.

Aproape imediat se auziră şi celelalte strigăte:

— Fox three ! Fox three !

0024 Zulu - 00,24 Zone Time
Intruder 507, Loki Flight
Deasupra Mării Norvegiei

Bannon scrută cerul întunecat şi desluşi forma Intruder-ului Leader sus deasupra. Avionul era pilotat de Hacker, care îl lăsase pe altul LSO în locul lui, ca să poată zbura în această seară. Asta îi reaminti de lucruri pe care voia să le uite. Ultima dată când vorbise cu Hacker fusese atunci când acesta îi

153 Piticu'

strigase prin radio: Îndepărtează-te ! Îndepărtează-te ! Acum vocea lui Hacker era mult mai calmă:

— Lansez racheta !

Una din cele două rachete Harpoon ale lui Hacker ţâşni de sub aripă, luă foc şi se pierdu în depărtare. Un moment mai târziu un fulger străbătu cerul.

— Nu merge ! spuse Salahorul. Doboară orice rachetă de-a noastră. Mă apropii mai mult, chiar de-ar fi să nimeresc drept în gura lor.

— Nu fi prost, locotenente ! interveni vocea lui Quinn. N-ai nici o şansă. Aici parcă suntem deasupra Bagdad-ului !

— Da' deasupra Bagdad-ului n-am pierdut atâtea ! spuse Salahorul.

Intruder-ul lui Hacker se avântă înainte încercând să evite o rachetă şi tirul ce erupea dintr-un tun Udaloy de pe punte.

Bannon ieşi din rând. Hacker avea dreptate. Nici o rachetă n-o să treacă de barajul apărării dacă nu se vor apropia mai mult. Dar era nevoie de curaj, nu glumă, ca să treci de acele SAM-uri şi de focul necruţător al tunurilor. Nu era sigur că el ar fi în stare. Nu încă...

— Gata... gata ! se auzi o voce.

Bannon se gândi că era navigatorul lui Hacker, dar nu era sigur.

— Vine ! strigă Hacker. Vine drept spre mine !

Un alt fulger, de data asta mai îndepărtat, aprinse cerul, ca o torţă.

— Sunt lovit ! strigă Hacker, confirmându-i gândurile. Sunt lovit ! Nu mai pot să-l stăpânesc...

Apoi urmă o explozie.

0025 Zulu - 00,25 Zone Time
Operaţiunile Aeriene, *Saiuz*
Marea Norvegiei

Impactul îl făcu pe Gluşko să se cutremure.

— Am fost loviţi ! strigă cineva.

Dintr-un şir de ecrane radar se ridica fumul. Gluşko se aplecă tuşind.

— Împuţiţii de yankei ne-au făcut-o ! spuse cineva înecat de

fum. Au lovit chiar deasupra pistei de zbor.

Centrul Operaţiunilor Aeriene era adânc îngropat în insu-la portavionului, dar chiar şi aici nu se aflau în siguranţă. Ventilatoarele zumzăiau, dar nu făceau prea multă treabă. Cu ochii lăcrimându-i, Gluşko se îndreptă spre coridorul de ieşire, încă mai tuşea şi parcă îi luaseră foc plămânii. Aer ! Avea nevoie de aer proaspăt.

Vocea slabă a conştiinţei îi spunea că trebuia să rămână cu ceilalţi să ajute la stingerea focului. Dacă amiralul afla că îşi părăsise postul în timpul luptei, cariera sa era terminată. Tuşind şi lăcrimând se căţără pe prima scară. Gluşko nu se mai gândea acum nici la portavion, nici la amiral, nici la datorie...

0026 Zulu - 00,26 Zone Time
Intruder 507, Loki Flight
Deasupra Mării Norvegiei

Chiar şi de la o asemenea distanţă, Bannon vedea flăcările care se ridicau de pe pista de zbor unde se prăbuşise Hacker cu avionul său. Asta îi aduse din nou în minte propriul său accident şi un potop de imagini şi amintiri îl invadară. Dar Bannon strânse din dinţi şi le alungă.

Hacker îi arătase ce avea de făcut. Explozia creată prin sacrificiul său crease cu siguranţă serioase probleme celor de la apărare. Cel puţin pentru următoarele câteva minute. Acum era timpul ca exploziei să-i urmeze un atac cu rachete care să completeze avariile de pe portavionul rusesc.

— Pregăteşte-te Gordo ! îşi atenţionă el tovarăşul. Mergem acolo !

— Ce facem ? nu-i veni acestuia a crede. N-ai văzut ce s-a întâmplat cu Hacker ?

— Mergem acolo ! repetă el. Ţin-te bine !

Intruder se aruncă în vârtej. Timpul părea că se oprise în loc când se avântară spre bariera de foc creată de apărarea de pe portavion. Zburau pe deasupra valurilor pentru a se apropia cât mai mult. Gordon era tăcut, cu faţa concentrată, în timp ce se pregătea să apese pe butonul de ochire.

Intruder se clătină când ceva explodă chiar în faţa lor, dar Bannon îl stăpâni. *O putem face*, îşi spunea Bannon strângând

din dinţi. *Putem s-o facem*. Şi dintr-o dată i se păru că-l aude pe Jolly Greene spunându-i: *Poţi s-o faci, puştiule, haide! Fă-mă să fiu mândru de tine.*

— Foc ! strigă Gordon, lansând o rachetă Harpoon.

— Dă-le două cadouri, Gordo ! spuse Bannon încercând să menţină avionul drept.

A doua rachetă ţâşni după prima şi Bannon viră spre dreapta, urcând.

— Locare ! Ne-au locat ! vocea lui Gordon urcase cu o octavă.

Racheta SAM îl lovi şi Intruder dispăru într-o vâlvătaie de lumină şi căldură.

0028 Zulu - 00,28 Zone Time
Pista de zbor, *Saiuz*
Marea Norvegiei

Cu un efort, Gluşko ridică trapa şi reuşi să iasă în întunericul de pe punte, inhalând nesăţios aer curat. Se sprijini de balustradă, tuşind încă.

Prima rachetă Harpoon lovi lateral insula portavionului, chiar deasupra lui. Pe a doua nu mai apucă să o vadă.

0030 Zulu - 00,30 Zone Time
Fulcrum Leader, Misiunea Osa
Lângă Capul Bremanger, Norvegia

Terekov auzea zgomotele care înconjurau *Saiuz*-ul. Era clar că de data aceasta fusese atacat. Iar el îi întorsese spatele chiar în aceste momente critice. Sufletul i se făcuse ţăndări. Americanii îi prinseseră clar între trei ameninţări şi era mai mult ca sigur că în această noapte ei vor ieşi învingători. Chiar gestul lui de a se întoarce lângă flota care transporta trupele de invazie fusese o greşeală.

Acum ştia că va fi imposibil să scape de valul de rachete americane care se îndrepta spre el. Aceste AIM-54 erau cele mai periculoase arme din arsenalul inamicului. Erau greu de evitat şi greu de oprit. Acum făcea mişcările automate în vederea

catapultării. Cu câteva secunde înainte de impact, apăsă butonul de ejecţie. Cupola zbură în aer şi o clipă mai târziu simţi cum scaunul său se roteşte în văzduh. Terekov era deja în siguranţă, cu paraşuta deschisă, când Phoenix-ul îi lovi avionul.

Până la urmă se dovedise că tot americanii erau cei mai buni, că deţineau supremaţia atât în tehnologie cât şi în strategie. *Rodina* putea să tot revendice titlul de superputere, dar cu oameni şi maşini inferioare revendicarea era fără sens.

0035 Zulu - 00,35 Zone Time
Viking 701, Thor Flight
Lângă Capul Bremanger, Norvegia

Tomcat-urile din escadrila Vipers distruseseră avioanele de apărare ruseşti mai întâi cu rachetele de mare distanţă Phoenix, apoi cu rachete pentru distanţe mai scurte, mai înainte ca grupul Thor să ajungă în zonă. Atacul Vipers îi zăpăcise complet pe ruşi, care opuseseră o împotrivire mai mult de formă, după care o luaseră la fugă spre est.

Hornet atacaseră primii, lansând un val de rachete Har-poon în direcţia escortei de nave a ruşilor. În lipsa unui sistem radar care să-i ajute, ruşii de pe nave încercau din greu să se apere, nemaiacordând protecţia necesară flotei de transport pe care o aveau în grijă.

Acesta era momentul mult aşteptat de comandantul Max Harrison; după planul lui Magruder, toate cele zece avioane S-3B fuseseră transformate în avioane de atac. La început chiar Harrison se opusese. Un Viking era un vânător de submarine, nu un amărât de Intruder. Oricum era de ne-conceput că Viking vor reuşi să străpungă apărarea ruşilor. Era un avion mult prea încet şi prea slab înarmat pentru a se apropia de flota Red-Flag.

Dar totul se întâmplase aşa cum prevăzuse Magruder. După ce îşi lansaseră cele douăzeci de rachete Harpoon, Vi-king se întorceau acasă. Lăsaseră în urma lor foc şi pulbere, adică tot ce mai rămăsese din vestita flotă rusească... şi poate şi din ambiţiile ruşilor de a cuceri Norvegia.

0105 Zulu - 01,05 Zone Time

Puntea de comandă, *Saiuz*
Marea Norvegiei

Amiralul Kenkin stătea prăbuşit în scaunul său, copleşit de rapoartele care soseau din toate părţile. *Saiuz* era cuprins de flăcări, cu mai mult de jumătate din efectivul de avioane distrus, iar restul amarat inutil pe punte sau în hangare. Căpitanul îi ceruse permisiunea să se retragă spre nord, de-parte de americani.

Navele de invazie erau împrăştiate sau distruse. Acum nu mai avea nici un rost să sprijine trupele de paraşutişti la Brekke. Nu mai exista speranţa unei penetrări a trupelor ruseşti care să aducă victoria. Singura veste bună a fost recuperarea unor piloţi pierduţi lângă Capul Bremanger. Din fericire, căpitanul de pe *Kiev* trimisese elicoptere în căutare de supravieţuitori.

Tânărul Terekov era unul dintre supravieţuitori. Acum că incompetentul de Gluşko era mort, se gândi Kenkin, nu era nici un ofiţer mai bun ca Terekov care să-i ia locul. Dacă ar fi fost Terekov în postul lui Gluşko, poate că americanii n-ar fi găsit niciodată breşa pe care o exploataseră. Kenkin ridică receptorul:

— Căpitane, începu el încet. Ordonă flotei să se îndrepte spre nord. Toate navele să se adune la Capul Nord. Şi informează-mă când terminaţi reparaţiile la bord.

Puse receptorul la loc şi oftă. Fusese o înfrângere costisitoare şi o să fie şi mai costisitoare dacă Kremlin-ul caută un ţap ispăşitor. Dar războiul nu se încheiase încă şi dacă va mai fi la comandă nu-i va mai subestima niciodată pe americani.

0115 Zulu - 01,15 Zone Time
CIC Air Ops, *USS Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Veselia cuprinse din nou încăperea, dar de data aceasta ca urmare a raportului lui Hawkeye care le spunea că navele ruşilor se îndreptau spre nord. Ruşii se retrăgeau, cel puţin pentru moment.

Commander Magruder se cufundă în scaunul său, epuizat fizic şi nervos. Acum că se sfârşise lupta, tot ceea ce îşi mai dorea era un somn bun. Dar asta nu era încă posibil. Acum

începeau să se întoarcă forţele de atac pe *Jefferson*. Avioanele trebuiau dirijate la aterizare, verificate, trebuiau organizate patrulele de pază aeriană, iar un Tomcat trebuia trimis să evalueze pagubele suferite de ruşi. Până când ruşii nu se retrăgeau mai departe, trebuiau să stea tot timpul în alertă.

Şi mai era şi lista pierderilor cu care trebuia să dea ochii. Câţiva oameni buni muriseră. Inclusiv Bannon şi Powers. Commander Henderson îşi pierduse viaţa într-un ultim atac, încercând să ţină nişte Suhoi departe de Intruder, şi cu siguranţă că mai erau şi alţii despre care Magruder încă nu auzise.

Trebuia să aducă întăriri din Statele Unite înainte de a începe o nouă luptă. Da, mai erau o mulţime de lucruri de făcut înainte de a merge să se odihnească. Atât de multe, atâtea detalii...

— CAG ?

O clipă Tombstone nu-şi dădu seama că întrebarea i se adresează lui. Se întoarse şi dădu cu ochii de Owens.

— CAG, *Hopkins* raportează un contact sonar la vreo cincizeci de kilometri vest de noi. Au un elicopter în reparaţie şi ne întreabă dacă nu le putem trimite vreun ajutor. Ce să le spun ?

În timp ce se ridica să se uite la harta planului, pentru a vedea ce mijloace aveau disponibile pentru a sprijini fregata, Magruder îşi permise un zâmbet. O dată ce ar avea avioanele pe punte şi băieţii de la întreţinere şi-ar face datoria cu măiestria care-i caracterizează, poate pune la cale un Alpha Strike care să-i ajute pe norvegieni să facă curăţenie la Brekke.

Chiar când îi dădea ordinele necesare lui Owens, îi veni brusc o idee şi izbucni în râs. Adjunctul se uită la el ca la un nebun şi Magruder nu fu sigur că Owens ar înţelege gluma.

De fapt abia acum începea să se gândească la noua lui funcţie. Până acum prins de vârtejul evenimentelor nu realizase exact că este CAG. Aşa grele cum fuseseră zilele acestea, trecuse peste ele. Şi poate că într-o bună zi va fi un adevărat CAG, nu doar un înlocuitor. Şi poate de undeva, din Valhalla, unde se adună piloţii după ce sunt doborâţi, Stramaglia se va uita la Magruder şi va fi mândru de el.

1435 Zulu - 16,35 Zone Time

Kremlin, Moscova

Generalul Vladimir Nikolaevici Vorobiev, privea cum se strângeau şacalii în jurul mesei şi sub faţa imobilă abia se abţinea să nu zâmbească. Cât de previzibili erau politicienii ăştia ! De exemplu Doktorov, şeful KGB-ului, în timp ce-şi linge buzele calculează cam ce şanse ar avea să-l elimine pe el, pe Vorobiev, în timp ce tovarăşul Preşedinte Ubarov calcu-la ce efecte ar putea avea eşecul militar asupra poziţiei lui. Atât de previzibili şi atât de naivi încât să-şi închipuie că o ceată de şacali pot doborî un leu rănit.

— Evident, va trebui să ne regândim strategia în politica externă, spunea Ministerul de Externe, Boltin. Occidentul ar putea fi înclinat să uite întreaga poveste cu războiul din Norvegia, dacă ne-am grăbi să evacuăm Norvegia şi Finlanda. Să ne amintim că nici în problemele Iraq-ului nu s-au mai amestecat după ce au eliberat Kuweit-ul, iar mişcarea pentru pace este încă puternică. Dacă mai întârziem cu trupele în Norvegia am da timp Occidentului să se alieze împotriva noastră.

— Nu trebuie să ne lăsăm călcaţi în picioare, începu Doktorov. Stimatul nostru coleg, aici de faţă, care este Ministrul Forţelor Armate, a permis cu o neîngăduită uşurinţă armatei să nu-şi facă datoria conform planurilor stabilite. Eu cred că printr-o schimbare a conducerii armatei am fi în stare să mai salvăm ceva din acest dezastru. Îi aruncă un zâmbet acru lui Vorobiev. Nu sunteţi de acord, tovarăşe general ?

Vorobiev zâmbi din tot sufletul văzând nesiguranţa care se vădea pe chipul şefului de la KGB. Nesiguranţa tindea să se transforme în uluială văzând că eşecul din Scandinavia nu-i zdruncinase scaunul lui Vorobiev.

— Da, tovarăşe Doktorov, aveţi dreptate. Trebuiesc făcute schimbări în conducere la cel mai înalt nivel. Pentru a ne consolida poziţia şi a putea să ducem la îndeplinire planul „Rurik”, toate elementele conducerii naţionale trebuie să conlucreze unitar, fără a se mai pierde în urmărirea unor scopuri politice înguste.

Se uită spre uşa capitonată unde stătea Korotici, şi îi făcu un semn cu capul. Korotici deschise larg uşile. Soldaţii care umplură încăperea făceau parte din trupele de elită ale lui

Vorobiev pe care le selectase cu multă vreme în urmă, înainte ca situaţia din Scandinavia să se deterioreze, în vederea unei situaţii ca cea de astăzi. Soldaţii îşi ocupară poziţii în camera de conferinţă în tăcere şi în mare viteză. Erau foarte eficienţi dovedind un antrenament îndelungat.

— Pe de altă parte, continuă calm Vorobiev, s-ar putea să nu se facă nici o schimbare atâta timp cât toţi vor înţelege necesitatea instaurării autorităţii armatei. Sunt sigur că veţi fi bucuroşi să vă aduceţi aportul în acest nou efort, sprijinind autoritatea armatei.

Mult timp nu răspunse nimeni, apoi Ubarov dădu din cap:

— Sigur, sigur, tovarăşe general. Aveţi dreptate. Avem nevoie de unitate de acţiune.

— Dacă tovarăşul general are vreun plan care să îmbunătăţească situaţia, sunt sigur că suntem cu toţii dornici să-l auzim, adăugă Boltin.

Ceilalţi politicieni încuviinţară. Toţi în afară de Doktorov. Stătea nemişcat cu ochii pe Vorobiev. În cele din urmă dădu încet din cap, încuviinţând cu un gest de respect şi supunere.

— Acum să ne întoarcem la treburile noastre, tovarăşi ! spuse Vorobiev, tot numai zâmbete. Hai să vedem ce putem face ca să întoarcem totul în favoarea noastră.

EPILOG

Marţi, 17 iunie,1997

0930 Zulu - 09,30 Zone Time
Biroul CAG, *USS Thomas Jefferson*
Bergen, Norvegia

Magruder scoase din cui fotografia fiului lui Stramaglia şi o puse într-o cutie alături de celelalte lucruri ale celui dispărut. Era pentru prima dată de la moartea fostului CAG când avea timp să se ocupe de aceste lucruri. Acum, că amiralul Tarrant îi confirmase că va rămâne în funcţia de CAG, era timpul să îngroape fantomele trecutului o dată pentru totdeauna.

Nu avea să fie o slujbă uşoară, având un înaintaş ca Stramaglia. Flota ruşilor se retrăsese cu un portavion ruinat, vreo două distrugătoare şchiopătând după atacul celor de la Hornet, şi cu câteva nave cu trupe, care scăpaseră atacurilor cu rachete Harpoon. Dar, de fapt, puterea de atac a flotei pu-nea încă în pericol Norvegia, căci dacă ruşii plănuiau o altă debarcare navală, puteau încă domina Marea Norvegiei.

Unităţile lor aeriene pentru distanţe lungi erau şi ele intacte, şi asta putea fi o ameninţare permanentă pentru *Jefferson* şi pentru Grupul de Luptă. Prin ultima luptă, americanii egalaseră scorul la pierderi, dar nu se ştia dacă acest lucru se va mai repeta. Iar preţul succesului fusese mare. *Galveston* scăpase de urmărire, dar *Bangor* pierise în atacul de la Ørland. Avioanele pierdute în lupta pentru oraşul Oslo erau acum foarte necesare în cazul în care ruşii ar ataca din nou.

Probabil că ruşii vor ataca din nou, şi asta cât de curând. Norvegienii îşi concentrau eforturile pentru a curăţa localitatea Brekke. Forţele ruseşti se aflau în aceleaşi poziţii de dinainte de Alpha Strike, dorind în continuare să pună mâna pe Bergen. Poate că un război fulger nu mai era posibil, dar o desfăşurare masivă de forţe ar copleşi şi armata lui Lindstrom.

De dimineaţă comandantul Lee depistase unele mişcări de

forţe în Baltica şi în jurul Murmansk-ului. Era clar că o singură bătălie pierdută nu-i va determina pe ruşi să înceteze campania de cucerire a Norvegiei. Din această cauză, atâta timp cât armata rusă va continua să atace Norvegia, *USS Thomas Jefferson* continua să rămână centrul acţiunii.

Dar nu toate veştile erau proaste. De la Capul Bremanger soseau veşti bune. Guvernul laburist al Marii Britanii, imediat după înfrângerea ruşilor primise un vot de neîncredere în Parlament şi demisionase. Până când se vor ţine noi alegeri, conservatorii fuseseră rugaţi să formeze un guvern de tranziţie care să adopte o poziţie cât mai fermă împotriva ruşilor. Noul prim ministru al conservatorilor era un om pe care Statele Unite se puteau baza în sprijinirea politicii pe care o ducea în Norvegia. Chiar dacă instalarea noului guvern dura ceva timp, forţele militare erau deja gata pregătite pentru a se alătura efortului de a sprijini Norvegia.

Din Statele Unite urmau să sosească întăriri. Acum, că Lindstrom rezistase la Bergen, Statele Unite aveau o bază sigură pentru armament echipamente şi soldaţi. *Jefferson* făcea acum faţă singur ameninţării ruşilor, dar în curând va fi înconjurat de prieteni.

Dar preţul fusese mare. *Gridley* şi *Bangor* pierdute, Pow-ers, Bannon, Trapper Martin şi alţi piloţi muriseră luptând în războiul personal al lui *Jefferson*. Şi Stramaglia. Dar muriseră fiind siguri că Norvegia nu va fi transformată într-un nou Kuweit.

Se întoarse cu faţa spre birou şi zări cana cu ţigările lui Stramaglia. O luă, dar se opri înainte de a o pune în cutie. Ţigările lui Stramaglia fuseseră o legendă la Top Gun şi chiar şi pe portavion. Ca şi omul acela, într-un fel mai mare decât viaţa.

Odată, la Miramar, Magruder protestase că zborurile de antrenament nu erau cinstite. Chiar dacă la Top Gun se foloseau avioane agresoare care jucau rolul ruşilor, profesorii nu zburau folosind tehnici şi strategii ruseşti. Era un lucru foarte discutat la Top Gun şi Magruder făcuse greşeala de a pune problema în faţa lui Stramaglia. Acesta programă imediat un antrenament suplimentar cerând instructorilor să folosească tehnici şi strategii ruseşti. Studenţii luară bătaie şi de data aceasta.

„Doctrina e la fel de rea ca şi oamenii care o urmează” spusese după aceea Stramaglia, arătând spre pieptul lui Tombstone cu ţigara tradiţional neaprinsă. „Când iei bătaie chiar

şi când adversarul joacă după reguli, ce ai să te faci când acesta se decide să nu mai ţină seama de ele ?”

După lupta disperată de pe coasta Norvegiei, Magruder înţelegea la ce se refereau cuvintele lui Stramaglia.

Zâmbind, puse cana cu ţigările la loc pe birou. Ele puteau să reamintească oricui le privea, dar mai ales lui, că este bine să se aştepte întotdeauna la tot ce este mai imprevizibil. Şi să nu joace niciodată după reguli.

The END & конец

Flame Out

154 **Flame out** - Expresie care, pe lângă sensul clar de *pană de motor (cu reacție*), în slang desemnează *o relație de scurtă durată, dar foarte pasională.* În cazul de față, un război scurt, dar violent.